

BIBLIOTECA LITTERARIA SERIA III.

CONTELE

DE

MONTE-CRISTO.

de

ALESANDRU DUMAS.

TRADUCERE

de

G. A. Baronzi.

VOL. III.

BUCURESCI.

Librariu-Editoru George Scandidu.

1857.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

PHYSICS

1917

PHYSICS

LIBRARY

PHYSICS

1917

CONTELE

DE

MONTE-CRISTO.

CAPITULŪ XXXIII.

BANDIȚI ROMANI.

A doua-zi Franz se depărta întiiș elș, mi îndatș ce se depărta, șunș.

Sșnetșlș klopoșelșlșlș inkș se mai aszia kșndș meșterșlș Pastrini intrș în persoanș.

— Eș bine! zise oasnele trisșmfșndș, mi fșrș kiarș s'astente ka șș lș întrebe Franz, șciam prea bine ieri, Eschelincș, kșndș nș vream șș vș promișș! v'a venitș în min-te prea țrziș, mi nșmai o kaleaskș a remașș în Roma... nentșș cele trei zile din șrșmș, se inșceleșe.

— Da? zise Franz, adikz nentrz azelea kundz è de neapzratz trebzintz.

— Ce este? întrebz Albertz întrundz: nș è niçî o kaleaskz?

— Tokmaî, sksmnzlș meș, resuznse Franz, mi ai gi-
çitș nșmaî de kztș.

— Ei bine! eatz ce frșmosș oranzș este oranzșlș
dzmneavoastz eternș!

— Adikz, Esuelintz, zise mesterzș Pastrini, kare
doria șz çitș kanitala lșmiî krestine în oare-kare demnitate
în privinga kztztorilorș, adikz nentrz kz nș se aflș kalea-
skz înçenindș de dzminikz dimineazș niînz marçî seara; dar,
d'aci înkolo veî alla çinçî-zeci daka vreî.

— Ax! este ceva mi asta, zise Albertz; azi avemș
joi, çine șçie, d'akșm niînz dzminikz ce se mai poate în-
tîmula!

— Aș șz soșeaskz dela zece niînz la dozș-sure-zeci
miî kztztori, resuznse Franz, kari vorș face greștatea mi
mai mare înkz.

— Amikslș meș, zise Morcerf șz ne bșkșzșmș de
presentș mi șz nș mai întșnekșmș viitorșlș.

— Çelș nșçinș, întrebz Franz, nștea-vomș s'avemș
o fereastz?

— Șnde?

— În strada Cursuluî, azzi akolo!

— Ax bine, da! o fereastz! strigz mesterzș Pastrini; kș nenștingz, neste toatz nștinga omeneaskz: mai era
șna l'alș çinçilea planș alș palatșlși Doria, mi è prinsz de
șnș prinzine rșșș kș dozș-zeci de sekiniî ne zi.

Amindoî jșniî se privity k'șnș aerș înkremenitș.

— Ei bine! sksmnzlș meș, zise Franz lși Albertz,
șçii ce è bine de fșkștș? A ne dzce șz netreçemș karna-

valșă la Venezia; celș pășinș akolo, mi de nș vomș afla vr'o trșșrș, avemș gondole.

— Ax! pre leșea mea, nș! strigș Albertș, am otrștș șș vlșș karnavalșă la Roma, mi ilș voiș vedea, kiarș mi ne nișioroanșe, daka nș se poate altș-felș.

— Eatș! strigș Franz,   o ideș trșșmștoare, mai vșrtosș ka șș stingș  ineva moccoletti; șș ne  nkostmșmș ka nisce poliiminelı* strigoı saș ka lșksitori din Lande, mi vomș reșmi de nebșniș.

— Esuelingșele Lorș totș doreskș o trșșrș nșnș dș-minikș?

— Așzi akolo! zise Albertș, nș kșm-va  ıı treșe prin munte kș avemș s' o kroimș ne josș urin stradele Romei ka klericiı de șșierı?

— Mș dșkș șș nșiș mai kșr ndș în lșkrare ordinele Esuelingelorș Voastre, zise mesterșă Pastrini, de kștș vș șșiș mai d' înainte kș trșșra vș va kosta kște mease măștri ne zi.

— Și eș, skșmșă meș domșle Pastrini, zise Franz, eș kare nș șșnt vecinșă nostrș milionarșă,  ıı șșiș mai d' înainte kș, fiindș-kș,   a natra oarș de k ndș viș la Roma, șșiș preșșă kalesșelorș; în zilele de r ndș, dșminișele mi serștorile;  ıı vomș da doșș-sure-zere măștri pentrș astș-zı, mșine mi noimșine, mi veı mai avea  nkș șșș beneficiș frșmșmelș.

— Kș toate așestea, Esuelingș... zise mesterșă Pastrini,  erk ndș a se resvrști.

— Dș-te, skșmșă meș oasne, dș-te, zise Franz, saș mș dșkș singșrș eș șș mș tokmeskș kș affettatorele dș-mitale, kare   mi alș meș;   șșș amikș vekıș alș meș,

* Karagiomı

kare mi a m̃nkat̃ m̃l̃i b̃ñi în viața lui, mi kare, spe-
rând̃ k̃ mi va mai m̃nka, îmi va cere z̃ñ p̃reğ̃ mai mik̃
de k̃l̃ ațela ne kare și l̃ daș: veî nerde dar̃ diferința
mi veî strika d̃mneata.

— Ñs face ast̃ osteneal̃, Escheling̃, zise mesterz̃l̃
Pastrini k'z̃ñ s̃r̃is̃ de spek̃lator̃ italiañ kare se m̃rt̃zi-
sesce învins̃, voiș face k̃m è mai bine, mi krez̃ k̃ veî
fi m̃l̃g̃mit̃.

— De miñne! eat̃ ce va s̃ zik̃ a sui cineva s̃
vorbeask̃.

— K̃nd̃ veî tr̃s̃ra ?

— Neste o or̃.

— Neste o or̃ va fi la poart̃.

Într'adeṽr̃, neste o or̃ tr̃s̃ra astenta ne amîn-
doî j̃nii: era z̃ñ fiakr̃ modest̃ ne kare il̃ înl̃g̃aser̃ în
rangz̃l̃ de kaleask̃ pentr̃ solemnitatea împ̃rej̃r̃ii; dar,
k̃ toat̃ înl̃g̃imarea sa k̃m̃tat̃, j̃nii era prea fericiđ̃
k̃ aș aflat̃ k̃ ce s̃ se t̃rask̃ în cele trei zile din z̃m̃.

— Escheling̃! strig̃ ciceronele ṽz̃nd̃ ne Franz în
fereastr̃, s̃ zik̃ s̃ trag̃ kareta palat̃l̃i?

Or k̃l̃ de obiç̃nit̃ era Franz k̃ vorbele îng̃m-
fate ale Italianilor̃, întâia sa miskare f̃ de a se zita împ̃re-
j̃r̃i; dar k̃tre d̃ns̃l̃ f̃r̃ îndrentate aste k̃vinte.

Franz era Escheling̃a, kareta era fiakr̃l̃, palat̃l̃ era
otel̃l̃ Londrei.

Tot̃ denișl̃ l̃z̃d̃ros̃ al̃ naç̃ionii era în ast̃ sin-
g̃r̃ fras̃.

Franz mi Albert̃ se deter̃ jos̃. Kareta s'anoniș
de palat̃. Escheling̃ele Lor̃ îmi întinser̃ niçioarele ne banke-
te, ciceronele s̃r̃i ne skașñl̃ d'înderz̃l̃.

— Z̃nde vor̃ Escheling̃ele Lor̃ s̃ f̃r̃ kond̃se ?

— La Sântslă-Petru mai întiiș, mi pe șrmă la Coliseu, zise Albertū ka zăș adevărată Parisian.

Dar Albertū nă șcia zăș lăkră: kă trebăia o zi în-treagă șpre a vedea čineva pe Sântslă-Petru mi o lănă șpre a lă ștădia; zisa i trekă prin șrmare nămaī văzîndă pe Sântslă-Petru.

De o dată amîndoi amicii văzurgă kă înčepă a însera.

Franz se șită la orgă, mi văză kă era patră mi jș-mătate.

Atănci lăargă eară kalea otelăslă. La noartă, Franz dete ordină kăčerăslă șă fiă gata pentră oută ore. Vrea șă fakă pe Albertū a vedea Coliseul la lămina lăneī. nrekăm ilă făkăse șă vază pe Sântslă-Petru la lămina zileī. Kăndă čineva arată zăș amikă zăș orășă pe kare lă a văzătă, în-trebăingeară totă ačea-mi koketăriă ka mi kăndă arăă o femeī ală kăria a fostă amantă

Prin șrmare Franz însemnă kăčerăslă itinerarăslă seă: kăta șă eară pe noarta del Popolo, s' o iea d' a lăngăslă zidăslă din afară mi șă reîntre pe noarta San Giovanni. Astăfelă, Coliseul le auzărea fără nič o nregătire mi fără ka Capitolul, Forul, arkăslă lă Septimū Severū, templăslă lă Antonin mi ală Faustineī mi Via Sacra, șă fi servită de trente pe kalea sa ka s' o mikmoreze.

Se năseră la masă: mesterăslă Pastrini promisese oășniloră seī o masă minănată; le dete o čină de mizlokă, n'avea če șă zikă čineva.

Dăne čină, întră mi elă: Franz kreăș mai întiiș kă venia șă nriimeaskă komulimentele loră, mi se nregătia a i le face kăndă la čele d' întiiș vorbe fă întrerăntă.

— Eșčelină, zise mesterăslă Pastrini, mă lingășesă kă de aprobarea dămitale; dar n'am venită pentră asta ači.

— Venit' ai oare sã ne suni kã ai allatã vre o trã-sãrã? întrebã Albertũ aprinzîndã-ũi ȕigara.

— Niçi pentrã asta, mi kiarã, Eșchelinelorã, veȕi face bine niçi sã mãi kãȕetaji l' așeasta mi sã vã easã kã totãlã din minte. La Roma lãkrãrile nã potã mi nã se potã. Kãndã ȕi sãne ȕineva kã nã se potã, nã mãi rãmãne ni-mikã de zisã.

— La Parisũ, ẽ mãlã mãi komodã: kãndã nã se poate ȕeva, plãtesȕe ȕineva îndoitã, mi kiarã în minãtãlã aȕela are totã ȕe ȕere.

— Pe toȕi Francesiũ ȕi așã zikîndã așã, zise mesterãlã Pastrini kam atinsã, ȕeia ȕe mã face sã nã îndelegã pentrã ȕe mãi kãlãtoreskã.

— ȕi ẽ asemenea, zise Albertũ, skouîndã fãmãlã de la ȕigara sa mi fãkîndã-lã sã se șȕe în tavanã ne kãndã se legãna ne amîndãrã niȕioarele d' înderãtã ale fotolisãlã seã, nã mãi nebãniũ mi neroziũ ka d' alde noi kãlãtoreskã, oamenii ȕei kã minte nã mi lasã kasa din strada Helder, bãlevardãlã Gand mi kafeneaoa Parisulũ.

Se îndeȕe kã Albertũ loksia în sãs-zisa stradã, îmi fãȕea în toate zilele nrẽimblarea fasionabilã, mi nrẽuzia totã d'asna în singãra kafenea șnde se nrẽzãșȕe, kãndã se aflã ȕineva bine kã bãȕiũ kafenelei.

Mesterãlã Pastrini remase șnã minãtã în tãȕere; este înderatã kã kãȕeta la resurãnsãlã kare fãrã îndoialã nã i se nrẽrea kãratã.

— Dar în ȕea dãue șrãmã, zise Franz întreprũndã kãȕetãrile ȕeografice ale oasnelã seã, venisemũ pentrã ȕeva, de ȕe nã ne suni skonsãlã venirũ dãmitalã?

— Aș! nrẽa adeãrãtã; ealã-lã: aȕi komandatã ka-leaska pentrã patrã ore?

— Așã.

— Aveți a minte să vizitați il Colosseo?

— Adică Coliseul?

— E totmai acela-mi iskră.

— Fiți.

— Ați zisă kșcherși să eaz ne poarta del Popolo, să okoleask zidșrile mi să intre ne poarta Giovanni?

— Astea sântă vorbele mele.

— Ei bine! itinerarișă acesta nă è kș nștinș.

— Nă è kș nștinș!

— Saș uelș nștinș foarte perikșlosă.

— Perikșlosă! mi nentș kare kșvintă?

— Din kassa faimosșă Luigi Vampa.

— Mai întiș, skșmnșlă meș oasne, ce va să zikș faimosșă Luigi Vampa? întrebă Albertū; poate fi or kștă de faimosș i arș nștșea la Roma, dar ișș sșșiș kș la Parisū niș kș lă sșie șineva daka se află ne lșme.

— Kșm, nă lă kșnoasșeș?

— N'avemă onoarea.

— N'apă azzită niș o dată de nșmele lă?

— Niș o dată.

— Ei bine! è șnă bandită ne lingă kare Decesaris mi Gasparone sântă nșșe konilami d'ăi korșlă.

— Lșare a minte, Albertū! strigă Franz, eaz dar șnă bandită!

— Ișș sșșiș, skșmnșlă meș oasne, kș nă mi vine să kreză niș o vorbă din kște mi zici. Akșm dară kșndă ne amă ișșelesă între noi desne acasta. sșșne totă ce veș voi, te askșltă: „A fostă o dată...”

— Ei bine! să le lșșmă dară!

Mesteră Pastrini se întoarse kștre Franz, kare i se nșrea mai kș șșdekatz dintre amindoī. Kată să dșmă drentate bietslă omă: în toată viața lă detese bșnă lokșin-

— Luare, a minte, Albertū! eatū dar unū banditū!

„Francesilor, dar nici o dată nu prietenise o kikiu a spiritului lor.”

— Eschelinu, zise el cu mult seriozitate, îndreptându-se, cum am zis, către Franz, dacă nu nivesc ca n'as mincinos, nu e de treburu să mi mai sursă ceia ce vream a mi surse; totu cu toate acestea să vă încredințez că era în interesul Eschelinuilor Voastre.

— Albertu nu mi zice că ești mincinos, domnule Pastrini, zise Franz, și zice că nu te va crede, nimic mai mult. Dar ești te voi crede, fi linistit, vorbește dar.

— Cu toate acestea, Eschelinu, bine vezi dămneata, dacă se îndoiesc cineva de mine că sursă adevărată...

— Scumnușă mea, zise Franz, ești mai sursă de câtă Casandra, care cu toate acestea era profeteasă, mi n'o askalta nimin; de oare-ce dămneata, cel puțin, ești sigur de jurnata auditorului dămitale. Aidi, mezi dacă e ama, mi surse-ne ce era D. Vampa.

— V'am sursă, Eschelinu, că e un bandit prekm n'a mai stat alt de când cu faimosul Mastrilla.

— Ei bine! ce are a face banditul acesta cu ordinul ce l' am dată căerului de a emi pe poarta del Popolo mi a intra pe poarta Giovanni?

— Are a face, respunse mesterul Pastrini, că vezi năstea emi pe o poartă, de câtă nu îndoiesc că vezi intra pe cea altă.

— Și pentru ce ama? întrebă Franz.

— Pentru-că îndată ce înserează nu mai e cineva sigură chină-zeci de namă dearte de noru.

— Pe onoare? strigă Albertu.

— Domnule konte, zise mesterul Pastrini totu a-tinsă min în fndul inimei de îndoiala ce o arăta Albertu, ceia ce sursă nu e pentru dămneata, ci pentru însorigitorul

dămitale de kăltorilă, kare kănoasce Roma, mi schie kă nă è de glămită kă astă-felă de lăkrări.

— Skămnălă meă, zise Albertă îndreptăndă-se kătre Franz, eată o aventură minănată nrekm o kăstamă noi: împlămă kaleaska de nistoale, de trombloane* mi de năuwe kă doză meve. Luigi Vampa vine să ne onreaskă, ilă oprimă noi. Ilă adăchemă la Roma; ilă înkîntămă Sanlităđi Sale, kare ne întrecăbă ce poate să faktă nentă noi kă să ne arate rekănosuină sa nentă astă fantă. Atănci ceremă o karebă kă doi kăi din grajdăriile sale mi vedemă karnavalălă în trăsărbă; făr'a măi năne kă, este de krezătă kă noporălă romană rekănoskătoră ne va înkănsăna la Capitolă mi ne va proklama, kă ne Curtius mi Horatius Coclès, mătăitorii patriei.

Pe kăndă Albertă dedăcea astă pronăneră, mesterălă Pastrini făcea o figără ce ară fi anevoiă de deskrisă.

— Mi măi întiă, întrebă Franz pe Albertă, de unde o să ieă aste nistoale, aste trombloane, aste năuwe kă doză meve kă kari vreă a mi îmăna trăsăra?

— Schiă kă nă le voiă lăa din arsenalălă meă, zise elă; kăci, la Torracina, mi aă lăată nărbă mi nămnalălă meă; mi dămitale?

— Mi mică mi aă făkătă totă ama la Aquependente.

— Ama! skămnălă meă oasne, zise Albertă aurinzăndă-mi a doxa đigară la restălă chelei d'întiă, schiă kă astă măsărbă è nrea komodă nentă lotri, mi nare-mi-se kă s'a lăată îndelegere kă dînniă kă să mi împăruă foloasele împreneră?

Fără îndoială mesterălă Pastrini se nărbă astă glămmă kam kompromitătoare, kăci respăuse ne jămătate, mi

* Șnă felă de karabînbă ce se întrebădează în korăbiă în timă de resbelă.

înk̄ îndrent̄nd̄s—se k̄tre Franz, ka sinḡreî persoane kare i se p̄rea mai k̄ minte mi mai lesne de înḡles̄ k̄ d̄nsa.

— Eschelunga Sa s̄ie k̄ n̄ è obiçeis̄l̄ a se an̄tra çineva k̄nd̄ è atakat̄ de bandiçî.

— Çe fel̄! striḡ Albertū, al̄ k̄r̄sia k̄raçî̄s̄ se re-volta la idea de a se l̄sa s̄ f̄z jef̄sit̄ f̄r'a z̄ie nimik̄; çe fel̄! n̄ è obiçeis̄l̄?

— N̄, k̄çî or—çe an̄rare è nefolositoare. Çe vreî s̄ faci î̄n kontr'a vre—o doi—sure—zeçe bandiçî kari es̄ d̄intr'̄n̄ man̄ç̄, d̄intr'o derim̄t̄r̄ saç d̄intr'̄n̄ anad̄k̄, mi kari te ieaç de o dat̄ toçî la k̄tare?

— Eî! nre leçe mea! voiç s̄ m̄ las̄ s̄ m̄ o-moare! striḡ Albertū.

Lokandist̄l̄ se î̄toarse k̄tre Franz k'̄n̄ aer̄ kare vrea s̄ zik̄: Negremit̄, Eschelunḡ, kamarad̄l̄ d̄mitale è neb̄n̄.

— Sk̄m̄ūl̄ meç Albertū, zise Franz, res̄ns̄l̄ d̄mitale è de min̄ne, mi face k̄t̄ *qu'il mourût* al̄ b̄tr̄-n̄l̄s̄i Corniliu; de k̄t̄, k̄nd̄ Oraçiu res̄nd̄ea ama, era vorba de m̄nt̄sirea Romei, mi asta mi avea lok̄l̄. Dar k̄t̄ n̄entr̄ noi, iea a minte k̄ è vorba de n̄ sim̄l̄ k̄n̄riçî̄ de m̄l̄ç̄mit̄, mi k̄ ar̄ fi de ris̄ a mi nerik̄la çineva viaga n̄entr'̄n̄ k̄n̄riçî̄.

— Ax! per Bacco! striḡ mester̄l̄ Pastrini, bine vorbes̄çî, nre leçe mea!

Albertū î̄m̄ î̄mul̄ naxar̄l̄ k̄ *lacryma-Christi* mi l̄ bes̄ î̄çet̄ morm̄nd̄ nis̄e k̄vinte neînḡlese.

— Eî bine! mestere Pastrini, zise Franz, ak̄m k̄nd̄ kamarad̄l̄ meç s' a linis̄it̄ mi k̄nd̄ ai n̄st̄t̄ an̄reç̄i dis-posiç̄ionile mele n̄açiç̄e, ak̄m, s̄ vedem̄, çe este dom-n̄l̄s̄i Luigi Vampa? E n̄stor̄ saç patriçian̄? è js̄ne saç b̄tr̄n̄? è mik̄ saç mare? Deskrie-ni-l̄, ka, de l̄ vom̄

întilni vre o dată în lume, ka Ion Sbogar saș Lara, sș
nștemș cheș nșginș a lș rekșnoasșe.

— N'aî ne çine întreba maî bine, Esșelingș, de-
kștș ne mine, ka sș çî daș chele maî drente amșnșnte, kșçî
am kșnoskștș ne Luigi Vampa de kșndș era konilș inkș.
șî, într'o zi kșndș kșzșsem mi eș în mșnile lșî, dșkîndș-
mș de la Ferentino la Alatri, îmî adșse a minte din ferici-
re pentrș mine, de vekia noastrș kșnosçinșș; îmî dete drș-
mșlș, nș nșmaî fr'a mș face sș mi plșteskș reskșmpșra-
rea, dar inkș dșne çe mș dșrși k' șnș orloçîșș prea frșmosș
mi mi sșșse istoria sa.

— Sș vedemș orloçîșlș, zise Albertș.

Mesterșlș Pastrini skoase din posșnșrelșlș seș șnș
minșnatș Breguet avîndș nșmele astorșlșî seș, timbrșlș Pa-
risuluî mi o koroanș de konte.

— Eatș! zise elș.

— Drage! zise Albertș, îçî fakș komplimentș; am
șî eș șnșlș totș kam asemenea — îmî skoase orloçîșlș din
posșnarșlș çileteî sale — mi m'a kostatș trei miî françî.

— Sș vedemș istoria, zise Franz trșgîndș șnș fo-
toliș mi frșkîndș semș mesterșlșî Pastrini sș meazș.

— Esșelingșele Lorș îmî daș voia? zise oasșele.

— Așzi akolo! zise Albertș, nș estî șnș predikatorș,
skșmpșlș meș, ka sș vorbesçî în niçioare.

Lokandistșlș mezș dșne çe frșkș frș-kșrșia din fiito-
riî lșî așditori o salștare respektșoasș, kare avea de skonș
a arșta kș era gata a le da așșura lșî Luigi Vampa sçinș-
șele ne kari le çerea eî.

— Așa! zise Franz onrîndș ne mesterșlș Pastrini
în minștșlș kșndș deskidea gșra, zîçî kș aî kșnoskștș ne
Luigi Vampa de kșndș era konilș; așa darș elș è jșne inkș?

— Çe felș jșne! așa krežș mi eș abia è de dozș

Luigi Vampa.

zei mi doi de ani! O! e zis nor'-de-klina mi jsmzate, are sã ajungã denarte, sã vezi dãmneata!

— Ce zici despre aceasta, Albertu? frumosã lãkrã sã mi fakã çineva zis nãme de la dozã-zei mi doi de ani, zise Franz.

— Da, negreuitã, mi, kãndã era de seama lui, Alesandru, C. sare mi Napoleon, kari aã fãkãlã în zrmã zis sgomotã ama de mare, nã era atãtã de înaintaã kã dinsãlã.

— Astã-felã darã, zise Franz îndrentãndã-se kãtre oasnele lui, erozã a kãrãia istoriã o vomã azzi e nãmaide dozã-zei mi doi de ani?

— Abia, dãne kãm avãsei onoarea a vã sãne.

— E mare saã mikã?

— De mizlokã: anroane kãtã Eschelingã Sa, zise oasnele arãtãndã ne Albertu.

— Iãi msljãmeskã nentã komparare, zise acesta nlekãndã-se.

— Zi la vale, mestere Pastrini! zise Franz sãrãzãndã de sãpãrarea amikãlã seã. Iãi din ce klasã a soviãtãã este?

— E zis simlã nãstorelã amezatã ne momia kontelã de San-Felice, ce se aflã între Palestrina mi lakãlã Gabri. Era nãskãlã la Pampinara, mi intrase, kãndã era de çinçi ani, în serviriãlã kontelã. Tatãlã seã, nãstorã mi elã la Anagni, avea o mikã tãrmã a lui, mi trãia kã lãna oilorã sale mi kã lantele lorã, ne kari venia sã le vãnzã la Roma.

Pe kãndã era konilã ãnkã, mikãlã Vampa avea zis karakterã straniã. Într'o zi, fiindã de meante ani, venise sã kãste ne nreotãlã dela Palestrina mi lã rãgase sã lã ãn-vege sã çiteaskã. Era lãkrã greã, kãã jãnele nãstorã nã nãtea

să mi lase țărma. Dar bșnșlș preotș se dșcea în toate zilele sș fakș litșrșia la șnș sștșkșș nșșinș însemnatș ka sș poatș plști șnș preotș, mi kare, neavîndș nișî nșme, era kșnoskștș sșb acela de Borgo. Pronșse lși Luigi sș se afle în kalea sa în minștșlș întoarșeriș sale mi sș i dea astșfelș lekșișnea, arștșndși mai d'înainte kș astș lekșișnea va fi skșrtș mi kș trebșia prin șrmare sș profite de ea.

Konilșlș priimi kș bșkșriș.

În toate zilele Luigi dșcea țărma sa sș naskș în kalea dintre Palestrina mi Borgo; în toate zilele, la noș ore de dimineatș, preotșlș treșea, mi konilșlș medea din preșnș kș dînsșlș ne marșinea șnși șanșș, mi nșstorșlș îmi lșa lekșișnea în breviarilș preotșlși.

În trei lșnî șșia sș șiteaskș.

Nș era nșmaï atștș: i trebșia akșm sș îneșe a skrie.

Preotșlș nșse ne șnș profesorș de skrișș din Roma sș fakș trei alfabetș: șnșlș mare, șnșlș de mizlokș, mi șnșlș mikș, mi i arștș kș șrmșndș așestș alfabetș ne o plakș nștea, kș ajștorșlș șnși vîrfș de ferș, sș îneșe a skrie.

În așeia-mi șearș, kșndș țărma sa se întoarșe în satș, mikșlș Vampa alergș la lșkștșșnșlș din Palestrina, lșș șnș kșiș grosș, îlș fșșri, îlș șiokșni, îlș rotșnzi, mi fșkș șnș felș de știletș antikș.

A doșa-zi, adșnș o provișișnea de plșși mi se nșse pe lșkrș.

În trei lșnî șșia sș skriș.

Preotșlș, minșnatș de astș îneșeșere profșndș, mi miskatș de astș îneșnire, i dșși mai mșlte foișe de șrștiș, șnș naketș de nene mi șnș kșșitamș.

Așea șnș noș șșdiș de fșkștș, dar șnș șșdiș kare

ne era nimikă ne lingă Țelă d'înțîi. Oultă zile în șrmă, elă mănșia pana grekșm mănșia stiletăi.

Îpreotăi suse astă anekdotă kontelă de San-Felice, kare vră să vază ne mikăi năstoră, ilă năse să ȇi-teaskă mi să skrîi înaintea lăi, ordonă intendentăi seă să lă năi a mănka dinnreșă kă domesticiă mi i dete doi ni-astri ne lăi.

Kă banii așestă, Luigi kămpăi kămpăi mi kondee de plămbă.

Într'adevără, întrebășingăse așeia-mi fakăitate de imitare la toate obiektele, mi, întokmai kă Giotto kăndă era konilă, desemna ne plakă oile sale, arbări mi kase.

Pe șrmă, kă vîrfăiă kăpitamăi seă înșenă a ȇia lemăiă mi a i da toate felșrile de forme. Astă-felă înșenăse Pinelli, skăntorăiă nonșlară.

O fetimoară de mease meante ană, adikă ȇeva mai jșnă de kăiă Vampa, năzia mi ea oile într'ăiă sată veșină kă Palestrina; ea era orfană, năskăiă la Valmontone, mi se nămia Teresa.

Amîndoi konii se întilnia, medea șnăiă lingă altăiă. Îmi lăsa țărmele să se amestice mi să năskă împreșă, sta de vorbă, rîdea mi se jșka; ne șrmă seara, îmi aleșea oile kontelă de San-Felice dintr'ale baronăiă Cervetri, mi konii se nășia kă să se întoarkă ne la satele loră d'ândă-mi kăvîntăiă a se întilni a doza-zî dimineaură.

A doza-zî. se ȇinea de vorbă. mi se măria astă-felă șnăiă lingă altăiă.

Vampa se făkă de doi-sure-zeye ană, mi mika Teresa de șnă-sure-zeye.

Kă toate așestă instinktele loră natșrale se desvolta.

Pe lingă gășăiă arteloră kă kare Luigi mersese ama departe ne kăiă nătea în șingăiăteata sa, era tristă șne-oră

Amindoi copii se întâlneau, își lăsa turmele să se smestice și să pască împreună.

*

rîndu-se împrejuru-lă țărmei sale. Intendentu-lă i dete o pîșcă; asta cerea mi Vampa.

Se întîmplă ca astă pîșcă să fiț o umeavă minșnate din Brescia, pîrtîndu glonșu-lă ca o karabină anglă; de kîtu intr'o zi, kontele, omorîndu o vîlne rînită, i kam strikase nată-lă, mi pîșka fș arșkată la o parte.

Asta nu era o greștate nentru'nu-lă skăntoră ca Vampa. Cerețu okirea sa d'întîi-lă, kalkă-lă ceia ce trebuia să skimbe ca s' o pîșă la kîtare, mi fșkă nu-lă altă nată inkătkată de ornamente atătu de minșnate, inkătu-lă, dak' ară fi voită să vînză nșma-lă lemnu-lă în orașu-lă, ară fi skosă țină-lă sîrezece sa-lă doză-zeci de niastri ne elă.

Dar ni-lă kă i trecea prin mînte să fakă astă-felă: era de mîltă de kîndă visa elă să aibă o pîșcă. În toate cerele nu-lă independința ume lokă de libertate, întîia trebuința ne kare o simte o inimă tare, o organizare pîternikă, è trebuința d' a avea o armă kare asigăru totă de o dată mi atakă-lă mi anșrarea, mi kare, fșkîndă sîșimîntoră ne celă ce o noartă, ilă face adesea de sîșimîntată.

Încenîndă del' acesă minșă, Vampa întrebănu-lă totă timpă-lă ce i remase nentru denșinderea pîșcei; kămpăru-lă pîlberu mi gloanțe, mi totă-lă deveni o umeavă nentru dînsă-lă: trănkă-lă olivă-lă, tristă, nîșîndă mi cenușă-lă, kare kresce ne poalele mîșșiloră Sabinei; vîlnea kare emia seara din visănia sa ka să mi înceană vîștoarea de noante, mi vîștu-lă kare năștia în aeră. Neste pîșină se fșkă așă de îndemnatikă, inkătu-lă Teresa învinse temerea ce o simșise la încenșă azzîndă detșnarea, mi se desfăta vîșîndă ne jșnele se-lă insouitoră trîntîndă glonșu-lă nșmăci sale or nu-lă voia să lă trînteaskă, kă atăta nemereală ka kăm lă ară fi nșșă kă mîșna.

Întu' o seară nu-lă kă emi intr' adevăru dîntu' o pî-

Cucumetto.

Elă se okăpa kă organisarea znei trăne mi merjea pe zmele lăi Decesaris mi Gasparone, pe kari suera să 'i întreakă îndată. Mai mălăi jăni din Palestrina, din Frascati mi din Pampinara desuărgă. La încenstă se neastîmpăra- ră pentră dînmii, apoi se află îndată kă se dăseseră să se întilneaskă kă trăna lăi Cucumetto.

Peste kăţă-va timnă, Cucumetto ajănse să fîz obiek- tăă lării a minte a tătloră. Se săneea desne adestă kană de bandiăi nisce trăsere de kăraăiă estraordinară mi de o bră- talitate afară din kale.

Înr'o zi răni o fată: era fata znei măsărtloră de nrămintă dela Frosinone. Leăile bandiăiloră săntă positive; o fată jănă è mai întiiă a aelăia kare o rănesce, pe zrmă o tragă çei alăi la sorgă, mi neferiçita mălămesce năçerile trănei întreăi nînă kăndă o nrăseskă bandiăi săă nînă kăndă moare.

Kăndă nrăinăi ei aă destăă stare snre a o reskăm- nră, trimită ză mesăeră kare se tokmesce pentră reskăm- nrăre; kanăă nrăsonierăă resănde desne sigărană emi- sarăă. Daka reskămnrărea nă é nrăimită, nrăsonierăă è kondamnată nerevokabilă.

Fata mi avea amantăă în trăna lăi Cucumetto; elă se nrămia Carlini.

Kăndă rekănoskă ne jănele, ea întinse brăjele kă- tre dînsăă mi se kreăz skăpată. Dar bietsăă Carlini, rekă- noskînd'o, imi simăi inima sfăniată; kăçî çia bine çe soar- te astenta ne amantăi.

Kă toate aqeste, fiindă-kă era favoritsăă lăi Cucu- metto, fiindă-kă se înpărtămise de nrăkălii lăi de vr'o treă ană de zile, fiindă-kă i skănase viaga trîntindă k'ăniă nistolă ne zăă karabinară kare mi avea sabia redikată asă-

pra kanblăi seş, speră kă Cucumetto ară avea pşuină îndă-
rare de dînsălă.

Lă dăre ne Cucumetto la o parte, ne kăndă fata
mezîndă lingă trănkălă zăi bradă mare kare se înţyă în
mizlokălă zăi răristi din pădăre îni făkăse zăi vălă din
konçigra nitoreskă a meraneloră romane, mi şi askăndea
faça de priverile desfărate ale bandiiloră.

Akolo, i suse totă, amorăile lăi kă prisioniera, jă-
rămintele loră de kredingă, mi kăm în toate nopşile, de
kăndă se afla ei nîmprejă, se întilnia într'o răină.

Kiară în seara aceia Cucumetto trimisese ne Carlini
într'ză sată vecină; elă nă pătăse a se afla la lokălă întil-
nirii, dar Cucumetto se aflase akolo din întimulare, zicea
elă, mi atănci răpise fata.

Carlini se răgă de Cucumetto a face o esvençii-
zăne pentă dînsălă mi a respekta ne Rita, zikăndăi kă tată-
seş era înăvçită mi kă ară plăti o bşă reskămpărare.

Cucumetto se ară disnăşă a face ne voia amikălăi
seş, mi lă însăçină să kaste zăi pătăoră ne kare să lă
poată trimită la părintele Ritei la Frosinone.

Atănci Carlini s'aproniă plină de bşăriă de fată, i
zise kă era skăpată, mi o invită a skrie tatălăi ei o skri-
soare în kare să i zikă çe i s'a întimulată, mi să i fakă
kănoskăţă kă reskămpărarea sa è otărită nînă la trei sşte
niastri.

Drentă or çe termină se da tatălăi doză-sură-zăce
ore adikă nînă mşine dîmineayă la noşă.

Dşne çe se făkă skrisoarea, Carlini o lă îndată mi
se dşse la kămpă ka să kaste zăi mesaçeră.

Afă zăi pătăoră jşne kare şi pşnea tşrma în stălă.
Mesaçerii natărali ai bandiiloră sşntă pătăorii, kari trşeskă
între orăşă mi mşnyă, între viaça selbatikă mi viaça çivilisată.

Jănele părătoră plecă îndată, promitând că înainte de o oră va fi la Frosinone.

Carlini se întoarse veselă și mi alese amanta mi și i surâză astăzi năvelă bănu.

Văzând trăsura în căruțe, unde țina voiomii din proviziunile ce le lăsa bandiții dela germani ca să tribuie năma; în mizloculă acestoră komesenii voiomii căuță în demerț pe Cucumetto mi pe Rita.

Întrebă de ei; bandiții respunseră printr'ună mare xoxotă de risă. O sădoare reche cărse pe fruntea lui Carlini, mi simți o smăcinare trăgândulă de păr.

Îmi renoi întrebarea. Șuă din komesenii imn'ă să păxară de vină d'Orvietto mi i lă întinse zikindă:

— În sănătatea bravă lui Cucumetto mi a frumoasei Rita!

În mințulă acesta, Carlini krează că aude să strigă de femeie. Înțelese tot. Lă păxară, ilă snarse în fața așchia ce i lă detese mi se renezi spre partea de unde se așzi strigă.

Dă o săz de nău ce făcuse, la kotitura să kringă, așz pe Rita leminată în bragele lui Cucumetto.

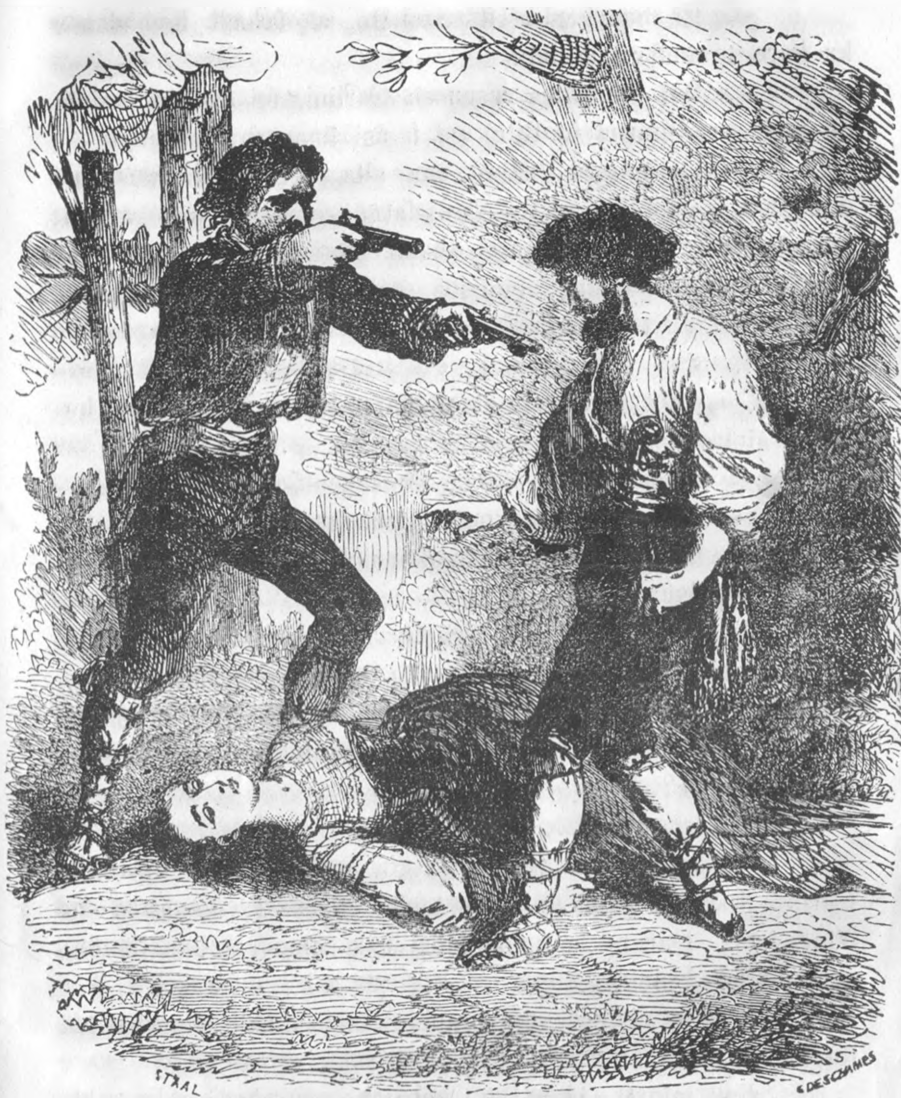
Când văz pe Carlini, Cucumetto se skălă jiniindă kăte să nistolă în fir-kare măn.

Amindoi bandiții se priveră să minț: să să kă srisă desfrăi pe baze, celă altă kă paloarea morții pe frunte.

Ară fi krează țineva că era și se netreakă să ce sămimintătoră între acesti doi oameni. Dar păjini kăte păjini trăsărele lui Carlini se destinseră; măn sa, pe kare o păsese pe să din nistoalele dela brăză se, rekăză ațrnată la koasta sa.

Rita era kăkată între ei amindoi.

Lăna lămina așea șen.

Cucumetto se sculă ținindū quăte unū pistolū în sîă-quare mană.

— Ei bine! zise Cucumetto, ai fãkãtã komisioane kã kare te însãrãmãseã?

— Da, kapitane, respõnse Carlini, mi mãmãne, înainte de noãt ore, pãrintele Ritei va fi aci impregnãt kã banii.

— De minãne! Pãmã zna alta, avemã sã petrecemã o noante foarte plãkãtã. Astã fatã è minãnatã, mi tã ai, intr'adevãrã, ãnã gãstã prea bãnã, nea Carlini. Astã-felã, fiindã-kã nã sãnt omã egoistã, sã ne întoarãmã la kama-razii nostri mi sã traãmã la sorgã ka sã vedemã a kã sã fiã akãm.

— Ama darã estã otãritã a o lãsa în voia leãii kãmãne? întrebã Carlini.

— Mãmã pentrã-ãe sã se deosebeaskã nãmã ea?

— Krezãsem kã dãne rãgãmããnea mea...

— Mãmã kã ãe estã tã mãi mãltã de kãtã ãeã alãii?

— Aãa è.

— Dar n'ãi niãi o grije, ãrmã Cucumetto, mãi kã-rãndã saã mãi tãrziã are sã ãi viãz mi ãie rãndãã.

Dinãii lãi Carlini se sãrãmã de tare ãeã strãmãea.

— Aideãii! zise Cucumetto fãkãndã ãnã nasã kãtre komeseni, viã?

— Îãii ãrmezã...

Cucumetto se depãrtã fãr'a perde din vedere pe Carlini, kããi fãrã îndoialã se temeã sã nã lã loveaskã pe d'ãnderãã. Dar nã se vedea niãi ãnã semnã la banditã de-sãne vr'ãnã kããetã ostilã.

Era în niãioare kã braãele înkãmãmãte lãngã Rita, totã leãinatã.

ãnã minãtã, idea lãi Cucumetto era kã jãnele îmbla sã o ãea în braãe mi sã fãgã kã dãmã. Dar nãmãã i pã-sã akãm kãndã kãpãtãse dela Rita ãeã ãe voise; mi kãtã pentrã banã, trei sãte de mãstri împãrãmãii la toatã tãna fã-

cea o șarmă atîtă de mică, înkîtă niçi kă i era a minte de ea.

Îmî șrmă dară kalea snre rărîste; dar, nentră ma-reă sa mirare, Carlini sosi măi ama de îndată ka dînsălă.

— Să se tragă la soruș! să se tragă la soruș! strigară toți bandiții kîndă vîzîră ne kaușă loră.

Și okii tătloră strelçîră de beții și de desfriș, de oare-çe flakăra fokarisăi arșnka ne toată persoana loră o lăçire romantikă çe îi făcea să semene a demoni.

Ceia çe cherea ei era drentă; astă-felă dară și ka-nșă loră făkă și semniă kă se învoia la çererea loră.

Se nșeră toate nșemele într'o kanelă, ală lăi Carlini prekșm și ale çeloră alți, și çelă măi jșne din bandă skoase din șrna improvisată și bșletină.

Astă bșletină nșrta nșmele Diavolaccio.

Açesta era kare propșese lăi Carlini să bea în sș-nștatea lăi Cucumetto, și kăria Carlini i respnșese snșr-gîndăi naçarălă în faț.

O rană mare, deskisă de la tîmulă la çură, făcea să kșră sșnșele șiroaie.

Diavolaccio, vîzîndă-se astă-felă favorisată de soar-te, skoase și xoxotă de rîșă.

— Kanitane, zise elă, adineaorî Carlini n'a voită să bea în sșnștatea dșmitale, proușnei să bea într'a mea; te va askșta noate măi bine de kătă ne mine.

Fîr-kare s'astenta la vr'o esbșknire din partea lăi Carlini.

Dar, nentră mirarea tătloră, lăi și naçară k'o mș-nă, o karașă kă alta, ne șrmă, îmulîndă-șî naçarălă:

— În sșnștatea ta! Diavolaccio, zise elă k'și glasă de totă linisçită; și ingiçi konrînsălă naçarălăi făr' a i tre-mșra mșna.

He zrnъ , mezîndă lingъ fokă :

— *Parte mea de chinъ , zise elă ; imbletălă kare lă am făkăstă m'a flămânzită tare.*

— *Să trăiască Carlini ! strigară țîlxariî.*

— *Ama vezî ! asta va să zikă a fi çineva ză kămaradă bână. Șî toçi se făkăgă çerkă împrejăgălă fokălă , ne kăndă Diavolaccio se denăta.*

Carlini mănka mi bea kă kăm nă se întîmlase ni-mikă.

Bandiçiî îlă privia kă mirare , neîngelegîndă nimikă din açeastă nenăzare , kăndă azigă dăpe dinșî reszănăndă ză nasă greă.

Se întoarșeră mi văzăgă ne Diavolaccio çinîndă fata în braçe.

Ea mi avea kăuălă ne snate , mi păgălă ei çelă lăngă kădea nîz la pămîntă.

Kă kătă intra în çerkălă lămineî çe o făcea fokarîlă , se vedea naloarea bandîlălă mi naloarea feteî.

Astă arătare avea ză çe ama de straniă mi ama de solemnă , în kătă fî-kare se skălă , afară de Carlini , kare stăte ne lokă , mi mi zrnă beștăra mi mănăkarea kă kăm nă s'ară fi netrekăstă nimikă împrejărsă.

Diavolaccio înainta mereă în mîzlokălă țăçerî çeleî maî mari , mi denăse ne Rita la niçioarele kănităgălă.

Atăuçî toată lămea năte kănoasçe kăssa açeșteî nălorî a feteî mi a bandîlălă.

Rita avea ză kăçită înfiută nîz în nășele săb çî-ça stăngă.

Toçi oamenîî mi întoarșeră okîî așăra lă Carlini : teaka era goală la băgălă seă.

— *Ax ! ax ! zise Cucumetto , îngelegă akăm uentă çe Carlini remăsese înderălă.*

Toată natăra selbatikă   f k t  s  apregiask  o fantă tare; de mi poate ni i  n l  din bandi i n'ar  fi f k t  ceia ce f k se Carlini, tot i in eleser  ceia ce f k se el .

— Ei bine! zise Carlini sk l nd -se mi el  mi aproui nd -se de kadavr  k  m na ne  n l  din nistoalele sale, mai   cineva kare să mi disp te ast  femeir ?

— N ! zise kan l ;   a ta!

At n i Carlini o l i in bra e, mi o d se afară din  erk l  l minei ce o făcea flak ra fokaris i.

Cucumetto disp nea sentinelele d ne obic i , mi bandi i se k lkar  inf m ra i in mantalele lor  imprej r l  fok l i.

La mezis  nou i sentinela dete  n  semnal  de des-tentare, mi intr' n  minst  kan l  mi k  insogitorii l i f r  in ni ioare.

Era  rintele Ritei, kare venia sing r  s'ad k  re-sk m rarea fiiei sale.

— Eat , zise el  l i Cucumetto inf  im nd i  n  sak  de ban , iea- i  ei trei sste de m stri, mi dă-mi in-der t  ne fi -mea.

Dar kan l , f r'a l a banii, i f k  semn  s  l   r-meze.

B tr n l  ask lt ; am ndoi se dep rtar  s b arb ri, printre k vile k gora resbia razele l nei. In  ea d ne  r-m  Cucumetto se onri intinz nd  m na mi ar t nd  b tr n l i doz  persoane st nd  la ni ior l   n i arb re:

— Eat , i zise el ,  ere ne fi -ta de la Carlini, el    i va da sokoteal .

  i se întoarse la kamarazii l i.

B tr n l  remase nemiskat  mi k  okii inf n i. Sim-

uia kъ o neferiçire nekъnoskъtz, mare, neazzitъ, plstia ne kaplîş seş.

În-fine fъkъ kъyî-va namî kъtre acea grъpъ ne kare nъ nъtea s' o prigeanъ.

La sgomotslîş ce fъcea înantъndîş snre dînsълîş, Carlini îni redikî frъntea, şî formele amîndъgora persoanelorîş încenъrъ sъ se vazъ maî kъrate îni okiî bъtrъnълîşî.

O femeicî era kълkatъ ne josъ, kъ kaplîş nъsîş ne ÷enşkiî xъnî omîş kare medea plekatîş d' asъnra eî; nъmaî kъndîş se skълî omîş ačesta se deskomerise fajfa femeecî ne kare o ÷inea strînsъ la nentълîş lîşî.

Bъtrъnълîş rekъnoskъ ne fiş-sa, şî Carlini rekъnoskъ ne bъtrъnîş.

— Te astentam, zise banditslîş tatълîşî Ritei.

— Tikълosъle, zise bъtrъnълîş, ce aî fъkъtîş?

Şî se zita kъ spaimъ la Rita, palidъ, nemiskatъ, sъndęratъ, k' xъnî kъyitîş îni nentîş.

O razъ a lъneî kъdea ne dînsa şî o lъmina kъ lъ-çireai albîçioasъ.

— Cucumetto violase ne fiş-ta, zise banditslîş, şî fiindî-kъ o iъbiam, am omorit'o; kъçî dъne dînsълîş, era sъ fiş jъkъria bandeî întreçî.

Bъtrъnълîş nъ zise nimikîş, de kъtîş se îngълbeni ka moartea.

— Akъm, zise Carlini, dak'am greşitîş, resbъnъ-o.

Şî skoase kъyitълîş din sînълîş fetei, şî, skълъndъ-se se dъse sъ lî dea kъ o mъnъ bъtrъnълîş, şî kъ čea altъ îni desfъcea nentълîş şî i lî înfъçişma golîş.

— Vine aî fъkъtîş, i zise bъtrъnълîş k' xъnî glasî sъrdîş. Îmbгъçişeazъ-mъ, fişlîş meş.

Carlini s'arъnkъ înekatîş de plъnsete îni braçele pъ-

— Acum, daqu'am gresitū, resbană-o

rintelăi amantei sale. Astea era întiile lakreme ce le vărsa achestă omă snererosă.

— Akam, zise bătărânlă lăi Carlini, ajtă-mă să imormînteză pe fiă-mea.

Carlina se dăse să kaste doză sane, mi tatălă mi amantănlă închenă a sâna pămîntănlă la ničioarele zăi stejărgă ale kărgia kărgi stăfoase kăta s'akopere mormîntănlă fetei.

Dăne ce fă sânată groana, o îmbrămășă întiăș tatălă seș, mi pe zămă amantăi; pe zămă, o lăi zănlă de ničioare, mi celă altă de sâbioare, mi o păsărgă în groapă.

Apoi încenăkiară de amîndoză părgile mi ziseră răcele morșiloră.

Apoi, dăne ce finărgă, arănkărgă pămîntă d'asupra kadavărlăi nînă kăndă s'a îmulășă groana.

Atănci bătărânlă întinse măna lăi Carlini mi i zise:

— Îmă mălmămeskă, fiănlă meș; akam lasă-mă singărgă.

— Dar kă toate achestea... zise Carlini.

— Lasă-mă, imă ordonă.

Carlini se sâșse, se dăse la kamaraziă lăi, se înfășărgă în mantela sa, mi îndată adormi așă de profăndă ka mi cei alăi.

Se păsese în ajănlă la kale să mi skimbe tabăra.

O oră înainte zilei, Cucumetto destentă oamenii lăi, mi le dete ordinănlă de plekare.

Dar Carlini nă voi să lase pădărea nîn' a nă afla ce se făkăse părintele Ritei.

Se îndrentă kătre lokănlă zăde lă lășase.

Află pe bătărânlă sninzărată de o kăkă a pomănlăi kare zămbria mormîntănlă fiiei sale.

Atănci făkă jărgmîntă pe kadavărlă zășia mi pe groana celei alte kă îi va resăna pe amîndoi.

Dar nă nășă să imă achestă jărgmîntă, kăci doză zile

în zrmz, într'o întîlnire kx karabinarii romanî, Carlini fx xçisş.

De kztş nşmaî se miraz kx, pe kşndş sta kx fağa kştre inemîçi, priimise xşş glonşş între snete.

Mirarea înçetş kşndş xşşlş din bandiçii fxkx însemnarea kamarazilorş sei kx Cucumetto se afla la snatele lşî Carlini kx zече nami denarte kşndş Carlini kşzşse.

În dimineaya nlekşrii din pşdşrea Frosinone, elş zrmase pe Carlini în întşnerikş, azzise jşrşmîntşlş çe lş fxkşse, mi, ka sş se fereaskş de rezlş çe lş ameninça, anşkase înainte.

Se maî snşnea despre açestş kapş de bandş inkş vr'o zече istorii nş maî nşçinş kşrioase de kztş asta.

Astş-felş, dela Fondi niş la Perusa, toatz lşmea tremşra la singşrlş nşme alş lşî Cucumetto.

Aste istorie fxrş adesea sşbiçtşlş konvorbirilorş lşî Luigi mi Teresei.

Fata tremşra foarte tare de kşte ori azzia asemenea lşkrşri; dar Vampa o inkredinça k'şşş sşrisş lovindş bşna sa nşçkş çe da aşna de bine; pe zrmz, daka nş era inkredinçatz, i arçta la o sşrtş de nami xşş korbş kare sta pe o krakş xşkatş, ilş okia, trşçe kokuşlş, mi naserea lovitş kşdea la niçioarele pomşlş.

Kx toate açestea, timnşlş treçea; amîndoî jşniî nşse-serş la kale sş se kşşçtoreaskş îndatz çe Vampa arş implinî dozş-zuçi de anî mi Teresa noşş-snre-zече. Era amîndoî orfanî, nşmaî dela stşpnîşlş lorş avea sş çearş voiş; o çerşserş mi li se dete.

Într'o zi kşndş sta de vorbş despre viitorşlş lorş, azzirş vr'o dozş trei detşnrî; pe zrmz xşş onş emî îndatz din pşdşrea lîngş kare jşniî avea obiçeişlş sş mi naskş trşma, mi alergş snre dînşii.

Kîndă ajunse la o depărtare înkîtă sî poată fi a-
szită :

— Sînt zmrîrită. strigă elă; psteji sî m'askndeuji?

Amîndoi jşniî rekşnoskşrî prea bine kî fşutivşlă
kîta sî fiş vre şuş bandită; dar între şerană şî banditşlă
romană è o simnatîş înşskşrî kare face pe çelă d'întiîş a
fi totă d'aşna gata sî fakă şuş serviciş çelă d'ală doilea.

Vampa, fîr'a zice nimikă, alergă la neatra kare as-
tşna intrarea pesçerîi, deskise lokşlă trşgîndă neatra la dîn-
şlă, fşkş semnă fşutivşlăi sî între în adenostşlă açela kare
era nekşnoskşrî de toji, îmnîse neatra la lokă şî se în-
toarse sî meazş lingă Teresa.

Măi într'açela—şî timnă patrş karabinari kîlşrî se
vşzşrî la marşinea pşşrîi; trei pşrea kî kastş pe fşuti-
vşlă, ală patrşlea tira de gită şuş bandită prisonieră.

Çei trei karabinari şî arşnkarg okiî împreşşrşlă loră,
vşzşrî pe çei doi jşni, alergarg la dînuî în galonă, şî îi
întrebară.

Ei nş vşzşseră nimikă.

— Îmî nare reş. zise brigadierşlă, kîçî açela pe
kare lă kşştşmă è kanşlă.

— Cucumetto? strigară împreşşş Luigi şî Teresa
fîr'a se pştea onri.

— Da, resuşse brigadierşlă; şî, fiindă-kî i è ka-
nşlă nşş la preşş drentă o miş de skşde romane, ai fi lş-
ată şî dşmncata çinçî sşte daka ne ajştai sî lă nrîndemă.

Jşniî skimbară o kşştşrş între dînuî. Brigadierşlă
avş şuş minşlă de şperanjş. Çinçî sşte skşde romane fakă
trei miî françî, şî trei miî françî è o stare nentş doi
bieji orfanî kari voră sî se kşştoreaskă.

— Da, è de pşrstă reş, zise Vampa, dar nş lă amă
vşzşlă.

Atunci karabinarii căstară prin toate locurile, dar îndesertă.

Pe drum se făcuseră nevăzută zădărnice dăne altădată.

Atunci Vampa se dăse mi trase neatra mi Cucumetto eși.

Elă văzuse, printre lămina ce reșbia prin poarta de granită, pe jșni kari sta de vorbă împreună cu karabinarii; înțelese ka ce felă de konvorbire avea între ei, văzuse pe fața Teresei mi a lăi Luigi nestremătata otrărire de a nă lă preda, mi skoase din posănarăi o pșngă plină de ară pe kare le o dete loră.

Dar Vampa redikă kanălă ku mândriă; kăță nentă Teresa oki ei strelăuiră, kășetăndă la toate skălele cele mândre mi la frămoasele vestămintă ce ară nătea să le kămpere kă așea pșngă plină de ară. Cucumetto era ză drakă mi jșmătate, elă lăase forma zăi bandită, în lokă de a zăi șearne; prinse astă kăștășă, rekănoskă în Teresa o fată demnă a Eșei, mi reintră în nădăre, întorkăndăse de mai mălte ori săb kăvintă de a salăta pe liberatoriă lăi.

Mălte zile trekășă, fără ka să mai fi văzută čineva pe Cucumetto, mi fără ka să fi arăită vorbindăse de elă.

Timnălă karnavalăși se anroniase. Kontele de San-Felice anșnă ză mare bală maskată șnde fă invitată totă ce se afla mai elegantă în Roma.

Teresa avea mare dorință să vază așestă bală. Luigi čeră voia de la protektorălă seă intendentălă nentă ea mi nentă dănsălă de a asista mi ei askănuș printre servitorii kasei. Astă voiz le fă dată.

Așestă bală era dată de kontele, mai vărtosă șne a fașe năčere fiiei sale Carmela pe kare o adora.

Carmela era tokmai de seama mi de talia Teresei,

Veni idea Carmelei de a face un kadrilș uniformș, de krtș linsia o femeie.

Carmela se ditș imprejșrși, niș una din invitatele ei n'avea un kostemș analogș kș alș ei mi kș ale insogitoarelorș ei.

Contele de San-Felice i arștș în mizlokșlș geranelorș pe Teresa rezimatș de brașlș lș Luigi.

— Îmi dai voitș, tatș? zise Carmela.

— Fșrș îndoialș, i resunse contele, nș sntemș în karnavalș?

Carmela se plekș kștre unș jșne kare o insogia, stșndș de vorbș kș ea, mi i zise kșteva kșvinte arștșndși într'achelamș timuș kș deșitșlș pe fata cea jșnș.

Jșnele șrmș kș okiș frșmoasa mșnș kare lș kondș-
cea, fșkș unș semnș de askșltare mi veni sș invite pe Teresa a figșra în kadrilșlș dirijiatș de fiia kontelși.

Teresa mi simși obrazlș aprinsș ka de o flakșrș. Întrebș din okiș pe Luigi: nș era mizlokș de refșsatș. Luigi lșș binimorș sș alșnișe brașlș Teresei, pe kare lș șinea sșb alș seș; mi Teresa, deșrtșndșse kondșș de kavalerslș ei șelș elegantș, veni tremșrșndș sș mi ica lokșlș la kadrilșlș aristokratikș.

Negremitș, în okiș unș artistș, kostemșlș șelș esaktș mi asnrș alș Teresei arș fi avștș unș karakterș kș totșlș altș-felș de krtș alș Carmelei, mi alș insogitoarelorș ei; dar Carmela era o fatș flșșratikș mi koketș; kșștș-rele mșselinei, florile șingștoarei, strelșșirea kamemirei o șimia, reflektșlș safirelorș mi alș diamantelorș o nebșnia.

Din partei, Luigi simșia nșskindș într'inselș unș simtimentș nekșnoskșitș: era ka unș felș de đșrere sșrdș kare mai întiș i șșșnia inima, mi de akolo pștrșndea înșiorștoare în vinele sale, mi i konșindea totș konșlș; șrmș kș

okii miskurile chele mai mici ale Teresei mi ale kavalers-
 lui ei: kundă mîinile loră se atîncea simjia zăfelă de simire,
 arterele lui bîtea kă iăgeală, mi ară fi zisă vineva kă sənetsă
 zăsi klonotă săna la srekile sale. Kundă vorbia împresă, de mi
 Teresă askelta kă temere mi kă okii nlekajî vorbele kava-
 lersăi seă, dar fiindă kă Luigi çitia în okii arztorî ai fră-
 mosăi june kă ačeste vorbe era nămai laăde, i se pîrea
 kă se învirtia pîmîntăi săb dînsăi, kă toate glasrile din
 infernă i sfla nisue idee de omoră mi de zăidere. Atăni,
 temîndă-se să nă i vii vre o nebnă, se agăa kă o mî-
 nă de karpenăi lîngă kare sta în niçioare, kă çea altă
 strîncea kă o miskare konvulsivă ză nămnală kă mînersă
 sklăntată, ne kare lă avea netrekăi în brăi seă mi ne
 kare, făr'a simji, ilă skotea zne orî măi întregă din teakă.

Luigi era çelosă! Elă simjia kă Teresa, tîrită de
 nănsra sa koketă mi trăfană, nătea să i fiă nerdă.

Îi kă toate ačeste fata, plîntă de temere mi măi
 surîmîntată la înçentă, îni venise îndată în sine. Amă
 sūssă kă Teresa era frămoasă. Nă è destăi; Teresa era
 graçioasă, avea ačea graçie selbatikă, kare mi ea, în felăi
 ei, avea o nătere altă-felă de kăi graçia noastră afektată.
 Ea avă măi onorile kadrilăi; mi, daka fă invidioasă de
 fia kontelăi San-Felice, n' amă kăteza să zîcemă kă Car-
 mela nă fă çeloasă de dînsa.

Astă-felă frămosăi ei kavalersă o rekondăse kă mă-
 te komulimente la lokăi de znde o lăse mi znde o asten-
 ta Luigi.

De doză trei orî în timnăi kontra-dançăi fata a-
 rănăse o kăstărtă asăură-î, mi de fiă-kare dată ilă vî-
 zăse nalidă mi înkrăntată. O dată kiară askăpîmăi kăpîntăi
 seă, ne jămătate skosă din teakă, i lăse okii ka ză făçeră
 sinistră.

Teresa.

preszra, adskindxi ajstoare. O arinz întreagz a vilei ar-sese; dar ce i nza, fiindz-kz Carmela era sznptoasz mi skznatz!

Se kztx pretstindenî mntzitorslx ei, dar mntzitorslx ei nş se vzx; se întrebz toatz lşmea, dar nimini nş lş vzxse. Kztx pentru Carmela, era asma de tşrbşratz, inkztx nş lş rekznoskşse de lokş.

Pe ling' azeasta, fiindz-kz kontele era foarte înavşitş, afarz de perikşlşlx în kare se aflase Carmela, mi kare i nşrx, dzne felşlx zelş minşnatş kz kare skznase, maî mltx ka o nozş favoare a Provedinşei, de kztx o nefericire adevşratz, perderea fşkştx de flakşre şş pşşinş lşkrş pentru dînsşlx.

A doza-zi, la ora obişnşitş, amîndoî jşniî se reafarz la marginea pşşşriî. Luigi sosise zelş d'întîiş. Veni înaintea fetei kz o mare bşkşriş; nşrea kz şitase kz totşlx şvena din ajşnş. Teresa era ne vzxste kzşetştoare; dar, vşvîndş ne Luigi astş-felş dîşnşşş, se nrefşkş din partei într'o neîngrijire voioasz kare era fondşlx karakterşlx ei kzndş nş venia şş lş tşrbşre vre o natîmş.

Luigi lşz braşşlx Teresei mi o kondşse nînz la şşşa pesşerîi. Akolo se onri. Fata, încelegîndş kz era ceva estraordinarş, se şitş la dînsşlx aşşintatş.

— Teresa, zise Luigi, a searş mi ai şnşş kz ai da totş ce ai avea ne lşme ka şş aibi şnş kostşmşş asemenea kz avela ne kare lş nşrta fiia kontelş.

— Da, zise Teresa kz mirare, dar eram nebşnz şş doreskş şnş asemenea lşkrş.

— Şşi eş şş am resnşşş: — Şşrea bine! îlş veî avea.

— Da, resnşse fată, a kşria mirare kresşea la şşş-kare vorbş a lşi Luigi, dar ai resnşşş azeasta fşrz îndoialş ka şş mi faşî nşşşerea.

În zecă minste, Luigi mi kълtorълѣ fьгъ l'achea re-
spьntiъ arztatъ de пѣstorълѣ чelѣ jъne.

Kъndѣ ajъnsєrъ akolo, clѣ mi întinse mъna k'ъnѣ
чestѣ maiectosѣ ka de împьratѣ kълre ъnълѣ din чele trei
dъmъri ne kare kълta sъ lѣ ъrmeze kълtorълѣ.

— Eatъ-цї dъmълѣ, Eschelицъ, zise elѣ, n'ai sъ te
mai retъvesчї akъm.

— Ши тъ, eatъ-цї resnata, zise kълtorълѣ dъndѣ
jъnelѣ пѣstorѣ kълї-va banї mъnъnцї.

— Mълъmeskѣ, zise Luigi trъgїndъ-шї mъna; fakѣ
ъnѣ servїciѣ, dar nъ lѣ vїnzѣ.

— Dar, zise kълtorълѣ, kare se пъrea ne lїng'achea-
sta obїчїnъitѣ kъ astъ diferицъ între servilitatea omълѣ dїn
orашe mi mъndria kълmneanълї, daka nъ priimesчї o platъ,
veї priimi чelѣ пъgїnѣ ъnѣ darѣ.

— A! da,   altѣ чева.

— Eї bine! zise kълtorълѣ, iea astї doi sekini de
Venezia, mi dъї fidanъateї tale ka sъ mi fakъ o perekїъ
de чerчеї.

— Ши dъmneata, atъnчї, iea пъmналълѣ ачesta, zise
jъnele пѣstorѣ, nъ veї аlla altъ, алѣ kълъia mъnerѣ sъ fїъ mai
bine skълntatѣ, dela Albano пїnъ la Civita-Castellana.

— Priimeskѣ, zise kълtorълѣ; dar atъnчї eѣ sъnt їn-
datoratълѣ teѣ, kълчї пъmналълѣ ачesta fache mai mълтѣ de kълѣ
doi sekini.

— Pentr'ъnѣ negъцъtorѣ, noate; dar nentъ mine ka-
re lѣ am skълntatѣ singъrѣ, abia fache ъnѣ niastъ.

— Kъm te kiamъ? їntrebї kълtorълѣ.

— Luigi Vampa, resnъnse пѣstorълѣ kъ ачela-шї а-
erѣ ka kъm арѣ fi resnъnsѣ: Alesandrъ, рече алѣ Macedo-
nieї. Ши ne dъmneata?

— Pe mine, zise kълѣtorълѣ, mъ kiamъ Simbad Marinarълѣ.

Franz d'Epinaу skoase хнѣ strigълѣ de mirare.

— Simbad Marinarълѣ! zise elѣ.

— Da, respъnse novestitorълѣ, ачеста є nъmele че lѣ dete kълѣtorълѣ lѣi Vampa desure sine.

— Eї bine! dar че аї de zisѣ inkontr'ачестїi nъme? intrerъnse Albertū: є хнѣ nъme prea frъmosѣ, шї aventsurele patronълїi ачестїi domnѣ, katъ s'о mърtърiseskѣ, m'аѣ desфtatѣ prea mълѣ in jъneяea mea.

Franz nъ stърї maї mълѣ. Astѣ nъme аlѣ lѣi Simbad Marinarълѣ, dъne kъm se injeleяe bine, destentase intr' insълѣ o l'yme de sъveniri, kъm фккъse in аjхнѣ nъmele lѣi Monte-Cristo.

— Угmeazъ, zise elѣ оasnelїi.

— Vampa nъse kъ desnreяѣ чеї doї sekinї in nosъnarѣ, шї lѣi inчетѣ дръmълѣ ne kare venise. Kъndѣ аjхн'е la vr'о doъъ trei sъte de пашї anroane de несчере, kreзъ k'азzi хнѣ џinetѣ.

Se onri, ka s'askълte din kotro venia џinetълѣ ачеста.

Dъu'о sekъndъ, азzi nъmele seѣ kъratѣ.

Strigarea venia din partea несчериї.

Sърї ka o kapъ selbatikъ, inkърkъndъ—шї пъшка in фга sa, шї аjхнse in maї пъџinѣ de хнѣ minxtѣ ne vїrfълѣ delimorълїi оuъsѣ ачелїа хnde зъrise ne kълѣtorълѣ.

Akolo, strigърile: — Ajstorѣ! аjхnserъ maї desлчite пїnъ la dїnsълѣ.

Їшї арънкъ okїi аsъnра снаџїsълї ne kare lѣ domina: хнѣ omѣ гъnїа ne Teresa, ka чїntаърълѣ Nessus ne Deїanira.

Ачестѣ omѣ, kare se indrenta snre пъdъre, аjхnse se la trei din patrъ пъгъї ale дръmълїi dїntre несчере шї пъdъre. Vampa mъsъръ intervalълѣ; astѣ omѣ era kъ doъъ sъte

паші челѣ пѣдинѣ înaintea lăi, n'avea niçi o speranță să lă ajungă înaintea sosirii sale la pământ.

Jănele pistoră se opri ka kăm niçioarele lăi ară fi prinsă rătăcină. Rezimă patălă pșuchei sale ne zmere, redikă inçetă ueava în drentălă rănitorăsi, ilă zrmă o sekandă în faga sa mi deskărăt arma sa.

Rănitorăsi se opri în lokă, çenăkiî i se mziară, mi kăză, tîrîndă ne Teresa în kădereea lăi.

Dar Teresa se skălă îndată; kătiă pentruă fagară, remase kălkată bătîndă-se în konvulsisnile agoniei.

Vampa se renezi îndată la Teresa, kăçi zeye паші anproane de mortă i se îndoiseră mi ei niçioarele mi kăzăse eară în çenăki, mi jănele avea o temere srimîntătoare ka nă kămva glonjălă kare doborîse ne inemikălă seă să fi rănitiă într'ace-la-mi timnă mi ne fidanțata sa.

Din fericiire nă era nimikă, nămaî snaima paralisase pșterile Teresei. Kăndă se înkredință Luigi kă ea era săntoasă mi skănată, se întoarse kătre rănitiă.

Elă imi detese sșfletălă stringîndă din nămnî, kă çera kontraktată de dăreere, mi kă pșrălă sșrilită sșb sșdoarea agoniei

Okii lăi remaseră deskimă mi amenințatori.

Vampa s'auroniă de kadavră, mi rekănoskă ne Cucumetto.

Din ziza kăndă banditălă fșese skănată de çei doi jăni, se înamorase de Teresa mi jărase kă fata va fi a lăi. Dintr'astă zi, eiă pândise, mi, profităndă de minătlă în kare amantălă ei o lăsase singură ka s'arate drămălă streinălă, o rănise mi o kreăse a lăi kăndă glonjălă lăi Vampa, kondășă de okirea çea sigură a jănelăi pistoră, i pștrănsese inima.

Vampa ilă privi zăă minătlă fără ka çea mai mikă tărăreare să se vază ne faga sa, de oare-çe din kontra

Vampa s'apropiă de cadavru și recunosc pe Cucumetto.

Contele de Monte-Cristo. Vol. III.

Teresa, tremărând înkă neste totă, nă nătea să s'arponie de bandițelă ȳelă mortă de kățelă kă pană miȳă mi arănkă kă îndoielă o năvire asăura kadavrăelă ne d'asăura șmerelă amantăelă ei.

Dăp'ănelă minșă, Vampa se întoarse kătre amanta lăi:
— A ! a ! zise elă, prea bine, estă îmbrăkată, akăm să mi fakă mi eă gătcala.

Înt'r'adevără, Teresa era îmbrăkată din kapă nănz la niȳioare kă kostămelă fiiă kontelă de San-Felice.

Vampa lă trănelă lă Cucumetto în braȳe, ilă adăse în nesȳere, de oare-ȳe akăm remase Teresa afară.

Dak'ară fi trekășă atăncă șnelă ală doilea kălztoră, ară fi văzășă șnelă lăkră straniă: adikă o năstoriă năzindă-șă oile îmbrăkată înt'r'o rokă de kașemiră, kă ȳerȳei mi kă o salbă de nărgăritare, kă aȳe de diamante mi kă nastări de safire, de smarande mi de răbine.

Fărză îndoielă ară fi kreășă kă s'a întorsă timnelă lă Florian, mi ară fi inkredinȳată, revenindă la Parisă, kă întilnise ne năstoriă Alpilor șezindă la noalele mănȳiloră Sabini.

Dăp'ănelă natrară de oră, Vampa emi mi elă din nesȳere. Kostămelă seă nă era mai năȳină elegantă în felășă seă de kățelă ală Teresei.

Avea o vestă de katifea grenată kă nastări de ară șăpăȳă, o ȳiletă de mătase neste totă akonerită de kășătre, o skarpă romană legată îmurejărelă gătăelă, o kartăȳeră kășăță kă ară mi kă mătase roșă mi verde, pantalonă de katifea albăstri deskimă legăȳă săb ȳensă kă agrafe de diamante, getre de kăȳioară băȳate kă mi de arabesȳe, mi o năȳeră ne kare flăștra mandăȳe de toate kălorile; doă orloȳe atărna din brășă seă, mi șnelă nășnală era netrekășă năin kartăȳeria sa.

batikă mi demertă, se strînșea lîngă kîlășșlă eî fîr'a zice o vorbă; mi fiindă-kă îlă vedea mergîndă totă k'șnă felă de nasă, mi fiindă-kă o linisce profîndă radia pe fața sa, avea kiară ea nșterea de a mi nșeface miskarea.

De o dată, zече nășî departe de dîșșî, se nșră șnă omă kă se deslîni de la șnă arbore dăne kare sta askășșă, mi lăș pe Vampa la kătare:

— Nîșî șnă nasă măi măltă! strigă elă, saă estî mortă.

— Eak'ama! zise Vampa redikăndă măna k'șnă semnă desnșșitoră, pe kăndă Teresa se ingessia înr'însălă fîr'a mi askănde șnaima, nă kăm-va lășî se sfășîș între dîșșî?

— Cine estî? întrebă sentinela.

— Sănt Luigi Vampa, nștorskă din statăș San-Felice.

— Ce vrei?

— Voiă șă vorbesă kănsșiloră teî kari se află în răristea din Rocca-Bianca.

— Așșnăș, șrmează-mă, zise sentinela, saă măi bine, fiindă-kă șșî șnde è lokășă, merșî înaînte.

Vampa șrșise k'șnă aeră de desnșșă nentă astă fe-reală a banditășî, trekă înaînte kă Teresa mi mi șrșă kă-lea kă ațela-mi nasă otărită mi linisăită kare îlă kondășese nîn'aci.

Dăne șîșî mîște, banditășă le făkă semnă șă se onreaskă.

Șșîș askăltară.

Banditășă imită de treî orî șînetășă korbășă.

O kronkășnire resnăse l'ăceastă strigare întreită.

— Bine, zise banditășă. Akășm îșșî nșșî șrma drășmășă.

Luigi mi Teresa îșșî relăară drășmășă.

Dar, kă kășă înaînta, Teresa se lîșia tremășăndă de

amantăle ei; într'adevăr, printre arbori se vedea niște arme și sklinia niște țepe de pșchi.

Răzista din Rocca-Bianca era în vîrflele unei măn-timorle care făsesse o dinioară fărle îndoiatle și vâlcănle, vâlcănle stinsle înainte de a fi desertatle Remu și Romulu din Alba spre a veni să zidească Roma.

Teresa și Luigi ajunserle în vîrfle și se aflară într'acela-și mințle în fața a vr'o doborze-zei de bandiți.

— Eatle și jșne care vâ kăstle și vrea să vâ vorbească, zise sentinela.

— Și ce are să ne zikle? întrebă acela care, în lînsa kanitanleli, i înnlinia nostlele.

— Voișle să zikle kă mi se șrasce kă meseria de pșstorle, zise Vampa.

— Ah! încelegle, zise lokotenentlele, și ț vîle să ne țerle kă să fi nriimitle în rangșrile noastre.

— Bine ai venitle! strigarle mai mșlji bandiți din Ferrusino, din Pampinara și din Anagni, kari rekșnoskșserle ne Luigi Vampa.

— Da, de kătle vîle să vâ țerle altle lăkrle, iar nș de a vâ fi konsojișle.

-- Și ce vîle să ne țerle? ziserle bandiți kă mirare.

— Vîle să vâ țerle de a vâ fi kanitanle, zise jșnele. Bandiți leșinarle de rîșle.

— Și ce ai fâkătle kă să asurle l'astle onoare? întrebă lokotenentlele.

— Am șcisle ne kanitanlele voșrle Cucumetto, a kăria desșere eatle-o, zise Luigi, și am datle fokle vîlele de San-Felice kă să daș o rokiș de nșntle fidanșatei mele.

O orle dșn'aceasta, Luigi Vampa era alesle kanitanle în loklele lăi Cucumetto.

— Ei bine! skșmnșlele meș Albertule, zise Franz, în-

— Voiū să ȃică quē mi se urasce cu meseria de pastorū.

torkindse kãtre amiksl̃ seř, ce kãpeuĩ akãm despre 4et̃-jeansl̃ Luigi Vampa?

— Zik̃ k̃ è ãnř mit̃ř, respãnse Albertũ, mi k̃ n'a esistat̃ niĩ o dat̃.

— Ce va zik̃ mit̃ř? întreb̃ Pastrini.

— Arř fi prea lãng̃ de esplikat̃, skãmp̃l̃ meř oaspe, respãnse Franz. Șii zic̃i dar̃ k̃ mester̃l̃ Vampa mi denrinde în moment̃l̃ acesta meseria împrej̃r̃l̃ Romei?

— Șii k̃ o kstezare de kare ñ s'a mai ṽz̃t̃ niĩ ãnř esempl̃ la vre ãnř bandit̃ înaintea l̃i.

— Ațãuĩ poliția s'a 4erkat̃ în-demerit̃ a ñne m̃na ne d̃ns̃l̃?

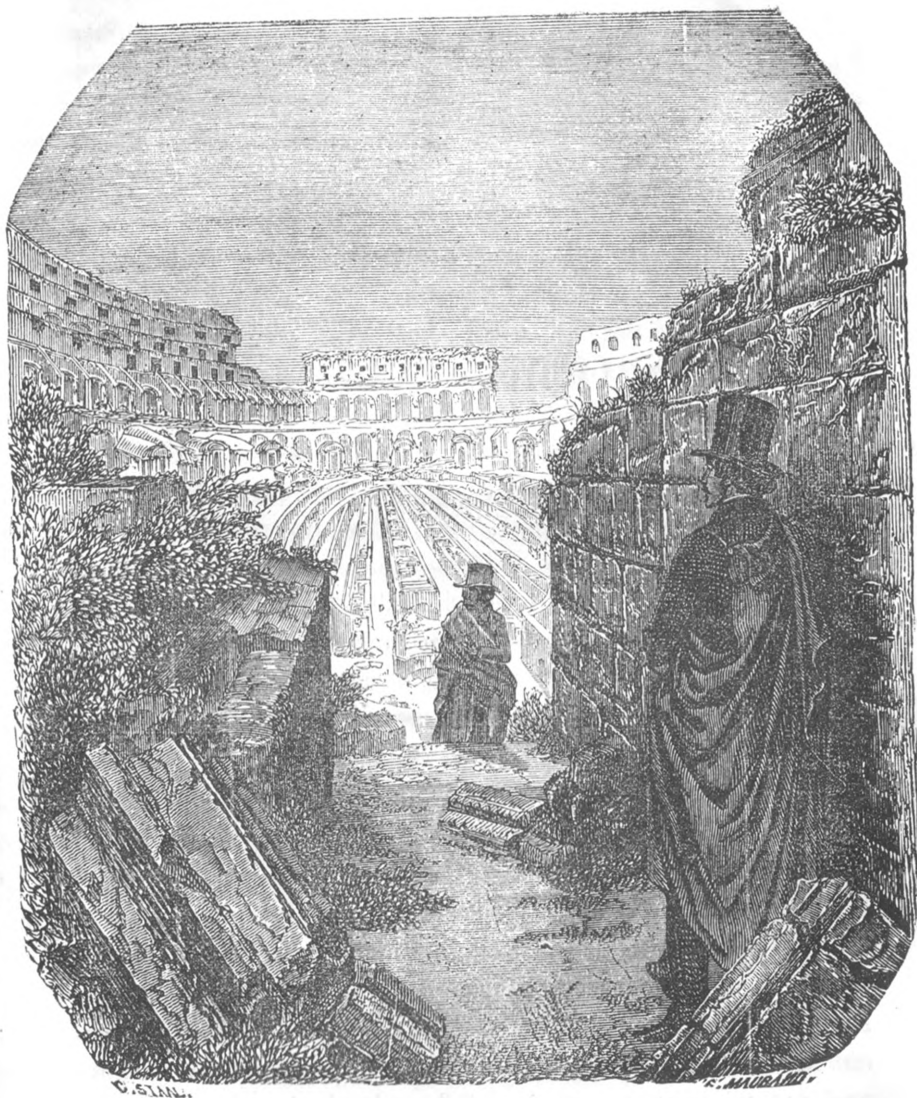
— Ce vreĩ? este îngeles̃ tot̃ de o dat̃ k̃ p̃sto-rii din k̃mp̃ĩ, k̃ neskarĩ Tibrului mi k̃ kontrabandierĩ d̃ne koast̃. Îl̃ kast̃ la m̃nte, el̃ se afl̃ pe riř; il̃ 4r-m̃resk̃ pe riř, el̃ o kroesue pe mare, pe 4rmt̃ de o da-t̃, k̃nd̃ il̃ kred̃ ref̃uĩat̃ în insula de Giglio, del Gua-nonti, sař de Monte-Cristo, il̃ ṽd̃ res̃rind̃ la Al-bano, la Tivoli sař la Riccia.

— Șii k̃m se noart̃ în privinga k̃l̃torilor̃?

— Ax! D-zes̃l̃ meř! è foarte simñ. D̃ne dis-tanța în kare se afl̃ 4ineva de la oram̃ i d̃z ont̃ ore, doz̃-sur̃e-zeye ore, o zi, ka s̃z mi pl̃teask̃ resk̃mp̃ra-rea, pe 4rmt̃, d̃ne ce trece adest̃ timuř, i d̃z o ort̃ de grad̃. L'al̃ meai-zeyelea miñt̃ al̃ adest̃ ore, daka ñ are banĩ, s̃fram̃ kañl̃ nrisonier̃l̃i k' ãnř nistol̃, sař i înfiõ p̃mnal̃l̃ în inim̃, mi asta è tot̃.

— Ei bine! Albertũ, întreb̃ Franz ne konsõgl̃ seř, mai est̃i disuș̃ a te d̃4e la Coliseũ prin b̃levar-dele din afar̃.

— Prea ml̃t̃, zise Albertũ, daka dr̃m̃l̃ è mai nitoresk̃.

Coliseul.

CAPITULU XXXIV.

ABÉTABEA.

Franz aflase unŝ terminŝ mizlociŝ ka sŝ fakŝ ne Albertŝ s'ajengŝ la Coliseu fŝr'a trece ne d'înaintea niŝi unŝi rŝine antiqe, prin ŝrmare fŝrŝ ka pŝegŝtirile gradŝale sŝiea de la kolosŝ niŝi o skioanŝ din pronopŝiŝnile sale ŝigantiqe. Acestŝ mizlokŝ era de a ŝrma via Sistinea, a tŝia drŝmsŝiŝ în ŝngiŝiŝ drentŝ ne d'înaintea Santei-Maria-Maioara, mi a sosi ne via Urbana mi San Pietro in Vincoli niŝi la via del Colosseo.

Ne lîng'aceasta, astŝ itinerariŝ mai înŝŝŝiŝa mi altŝ folosŝ: adikŝ de a nŝ distraqe în nimikŝ ne Franz din înŝtîŝŝirea qe i prodŝsese istoria qe o sŝŝsese mesterŝiŝ Pastrini, mi în kare s'affa amestekatŝ misteriosŝiŝ seŝ amfitrionŝ de Monte-Cristo. Astŝ-felŝ mi elŝ se rezimase în kolŝŝiŝ seŝ mi kŝzŝse carŝ în miŝele sale de întrebŝŝi fŝrŝ închetare ne kari le fŝkŝse singŝrŝ, mi din kari niŝi ŝna nŝ i detese vre unŝ respŝnsŝ mŝlŝŝmitorŝ.

Anoi mai era un lăcrăș care i adăcea a minte pe amiklăș seș Simbad Marinarălăș: è vorba de acele misterioase daraveri între briganzii și mateloi. Ceia ce zisesese mesterălăș Pastrini despre refuzălăș ce lă afla Vampa pe barcele neskarilorăș și ale kontrabandierilorăș adăcea a minte lă Franz pe acei doi bandiți korsikani pe kari îi aflase chinăndăș kă ekinațălăș miklăși yacht, kare se abătăse din kallea sa mi trăsese la Porto-Vecchio, kă singărălăș skonăș de a i denșne pe șkatăș. Nămele ce mi lă da oasnele seș din Monte-Cristo, pronunțiatăș de oasnele seș din otelălăș Londrei, i proba kă jșka ațela-mi rolăș filantronikăș ne marșinile dela Piombino, dela Civita-Vecchia, de la Ostia și dela Gaeta ka mi ne ale Corsicei și ne ale Toscanei și Spaniei, și fiindă-kă mi elăș, ne kătăș nătea Franz șă mi adăkă a minte, vorbise de Tunis și de Palermo, asta era o probă kă imbrășășna unăș țerkăș de relaționi destălăș de întinsăș.

Dar, or kătăș de năternice șă fi fostăș în mintea jșnelăși aste kșetăș, ele nerirăș îndatăș kăndăș vărăș înșlătndăș-se înaintei vederea cea întănekoasăș și șigantikăș a Coliseului, printre deskiderile kărzia lăna nătrăndea kă acele raze lănuți și valide ce kadăș din okii fantasmelorăș. Trășșra se onri la kășă-va nășă de la Meta Sudans. Kășerălăș veni șă deskizăș șșcioara, amindoi jșniș șărirăș josăș din trășșrăș și se aflarăș în fața unăș cicerone kare se nărea kă emise de șăb nămintăș.

Fiindă-kă țelăș de la otelăș era kă dănuș, se fțcea doi kă ațesta.

Pe ling'aceasta era kă nenștingăș a se șkăna țineva, la Roma, de ațestăș lășă de kălășăși: afarăș de ciceronele țeneralăș kare te înșauț în minștălăș kăndăș năi nițiorălăș ne nragălăș porșii otelălăși, și kare nă te mai slăbesțe nișăș în

kă kare se opri kândŝ ajnse ne mesŝ, mi pŝră kă askălta, era invederatŝ kă venise akolo kă vre zăŝ skonŝ partiklarŝ mi kă astenta ne çine-va.

Printr'o miskare instinktív, Franz se askănse kŝtŝ nŝtă maĭ mŝltŝ în dosăltŝ koloaneĭ.

Zeye niçioare denarte de lokăltŝ znde se afla amîn-
doi, bolta era desfădatŝ, mi o deskidere rotăndŝ, aseme-
nea kă a zăŝi pŝrăŝ, îi lăsa sŝ vazŝ çerăltŝ konstelatŝ nes-
te totŝ de stele.

Împrejărăltŝ açesteĭ deskiderĭ, kare lăsa poate de sŝ-
te de anĭ sŝ treakŝ razele lăncĭ, rezăria nisçe bŝriene ale
kŝrora figŝre verzĭ mi fraçete se deosebia în nŝtere ne a-
zărăltŝ çelŝ matŝ alŝ firmamentăltŝĭ, ne kândŝ nisçe liane*
marĭ mi o mŝlçime de ederŝ alĭrna dintr' açeă teraŝ sŝne-
rioarŝ mi se legăna sŝb boltŝ asemenea kă nisçe fŝniĭ fl-
tărtăoare.

Persoana a kŝria sosire misterioasŝ atrăseze lăarea
a minte a lăĭ Franz era nŝsŝ într'o semi-zămbŝră kare îlŝ fŝkăse
sŝ i distingŝ trărsărele, dar kă toate açestea nŝ era destăltŝ
de întănekoasŝ, sŝnre a lăĭ îmedika de a i vedea kostă-
măltŝ kă de amăntăntăltŝ; era înflăntăratŝ într'o manta mare
brăntŝ, a kŝria nŝlănanŝ, arănkăltŝ ne zmerăltŝ seŝ çelŝ stăngŝ,
i askăndea partea obrazăltŝĭ de josŝ, de oare-çe nŝlăria sa
kă marçiniile late i akoneria partea de sŝsŝ. Nŝmaĭ estre-
mitatea vestămintelorŝ sale se afla lăminatŝ de lămina
oblikŝ çe treçeă prin deskidere mi kare fŝçea ne çineva
sŝ vazŝ zăŝ pantalônŝ negră kare i înkadra koketŝ o bolinŝ
lăstrăltŝ.

Açestŝ omŝ era invederatŝ, daka nŝ din aristokrăçiĭ,
çelŝ nŝçinŝ din societatea înaltŝ.

* O plantă de America.

Se afla akolo de vr'o kzte va minste, mi închepea sã dea semne vızste de nerăbdare kndă zñ sgomotă ș-moră se azzi pe terađa șperioară.

Înr'acelamă minstă o șmbră se pțră kț opri lămina, zñ omă se arăb la orificiă deskideriă, mi înfinse kztă-tăra pțrănzătoare în întșnerikă, mi vıză pe omă kț mantela; îndată lă zñ pșmă din acele liane atărnate mi dintr' acele edere ștărtătoare, se lăb în josă, mi, kndă ajnse la trei saă natră ničioare anroane de pțmîntă, șră kț șmă-rinț. Ačeta avea kostămlă zñi Transtevere komplektă.

— Eartă-mă, Eșcelinț, zise elă în dialektă romană, te am făkă sã astenț. Kț toate ačetea n'am întzriată mai măltă de kzte va minste. Zече ore bțtă la Sant-Ion-de-Latrană.

— Eă merșeam înainte, dar nș mergeai dămneata înderă, respnse streină în țelă mai kșrată dialektă toscan; așa dară, sã lăzămă țerimoniele; pe lingă ačeasta, kiară de m'ai fi făkă sã astentă totă aș fi înșelesă kț ai fă-kă'to făvă voia dămitale.

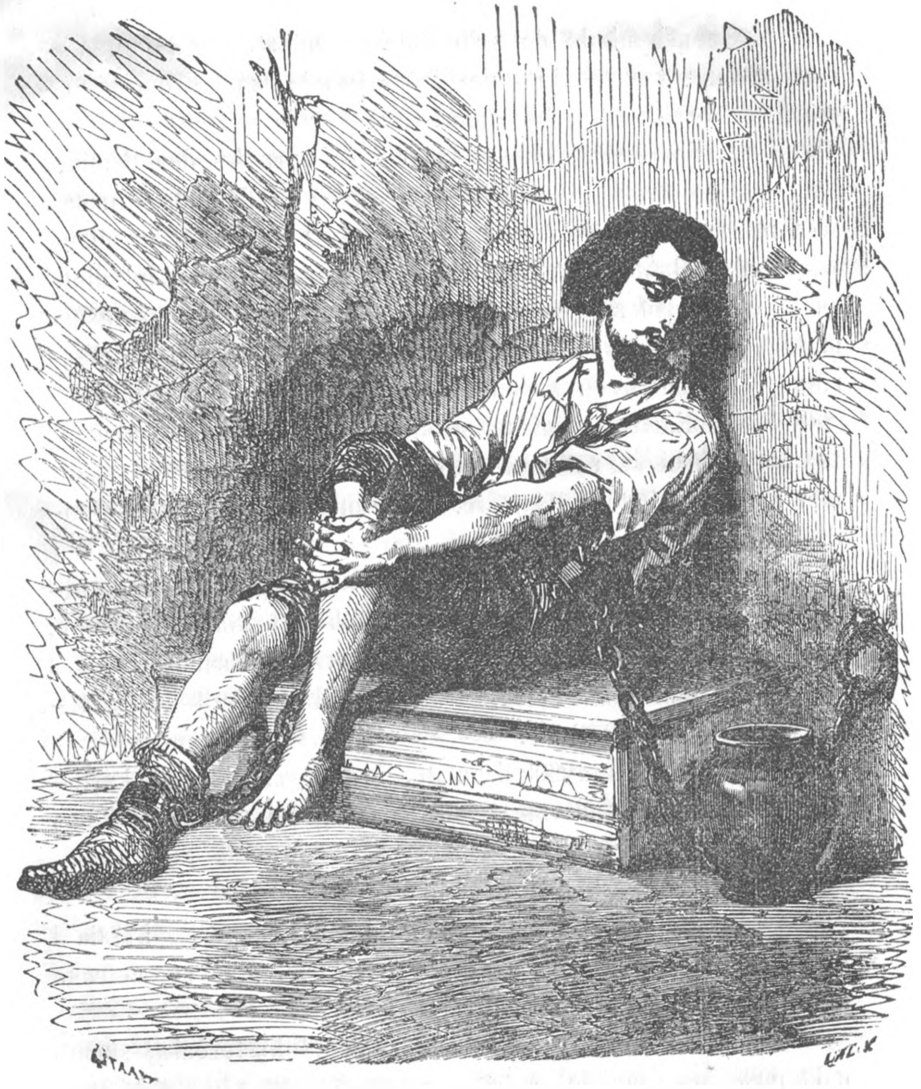
— Mi ai fi avăță drentate, Eșcelinț, viă de la kaste-lă Sant-Angel, mi am avăță toate greșășile lămiă ka sã vorbesă kț Beppo.

— Cine este astă Beppo?

— Beppo este zñ împiegată ală inkisoarei, kșrsia i nștesă kzte țeva pe lănă ka sã sviă țeia țe se petrețe în interioră kastelăi Santitșii Sale.

— Ax! ax! vıză kț estă zñ omă kț fereală, șkșm-nă meă.

— Çe sã făkă, Eșcelinț? nș sviă țineva țe poate sã se întmne; poate kț kiară eă sã fiă într'o zi prinsă în kșrsă ka bietă Peppino, mi s'am trebșinț de vr'zñ șoa-riçe ka sã roază zăbrelele inkisoarei mele.

Peppinó.

— În skærtă ce ai aflată ?

— Voră fi doză esekstări marăi, la doză ore, dăne kăm è običeislă la Roma la deskiderea serbătoriloră celoră mari. Ţnă kondamnată va fi *mazzolato*; ŗnă tiklosă kare o omorită ŗnă preotă ce lă kreskăse, mi kare nă merită niči ŗnă interesă. Celă altă va fi *decapitato*, mi auela este bic-tăslă Peppino.

— Ce să ăi snăiă, skămnăslă meă? inspiri o snaimă ama de mare, nă nămaă găvernăslă pontifikală, dar înkă mi regateloră vecine, în kătă voră negremită să faktă ŗnă e-sennălă.

— Dar Peppino niči kă face parte din ceata mea, è ŗnă bietă năstoră kare n'a făkstă altă krimă dekătă kă ne da proviziună.

— Ceia ce lă face a fi foarte komulice kă voi. Astăfelă, veză kă are čine-va privinge nentă dănsălă: în lokă de a lă ŗvide, dăne kăm veă fi dămneata daka te voră nă-ne vre o dată la mănă, se voră mălmămi a lă gilotina. Kătre ačestea, asta va varia năčerea ponorăslă, mi va fi ŗnă spek-takslă nentă toate găstările.

— Fă'a sokoti ne auela ce i lă năstreză mi la kare nă se asteantă de lokă, resnănse Transteverul.

— Skămnăslă meă amikă, dă-mă voiă să ăi snăiă, zi-se omăslă kă mantela, kă mi nară foarte disnăsă a face vre o neroziă.

— Sănt disnăsă la or ce ka să înpedikă esekstărea bietăslă omă kare se află într'o înkărkătă nentă kă m'a servită. Pe Madona! m'ămă nrivi ka ŗnă omă tiklosă daka n'ămă face čeva nentă ačestă bziată bravă.

— Ţi ce veă face ?

— Voiă năne vr'o doză-zėči de oameniă împrejărlă nalkăslă, mi, în minăslă kăndă ilă voră adăce, la semnalăslă

ce voiș da, ne vomș repezi kș pșmnalșlș în mșnș asșpra konvoislșlș mi lș vomș lșa.

— Așeasta mi se pare kam uerikșlosș, mi krežș negremiș kș proiektșlș meș è maī bșnș de kșlș alș dșmitale.

— Și kare șl è proiektșlș, Eșcelinș?

— Voiș da doșș miī de niaștri șnșia ne kare ilș șuiș mi kare va fașe ka eșekștarea lșl Peppino șș se amșne pentș anșlș șitorș; ne șrșnș, în korentșlș anșlșl, voiș maī da inkș o miīș de niaștri alșia ne kare lș șuiș așemenșa, mi lș voiș fașe șș skane din inkisoare.

— Ești sigșrș kș veī reșmi?

— Țe Dșmnezeș! zise în limba franșeșș omșlș kș mantela.

— Țe ai zisș? întrebș Tranșeverul?

— Zikș, skșmnșlș meș, kș eș singșrș voiș fașe maī mșlș kș așrșlș meș de kșlș voiș toșl kș pșmnalele voaștre, kș niștoalele voaștre mi kș karabinele voaștre. Lasș-mș darș șș fakș.

— De mișne! dar, de nș o veī skoate la kale, noiș vomș fi totș d'asna gata.

— Fișl totș d'asna gata daka vș plache așa; dar fiș sigșrș kș voiș kșpșta ertarea sa.

— E poișșine marșl, iea a minte. Nș șl remșne de kșlș mșine.

— Eī bine! dar zisa se komșne de doșș-zeșl mi patrș de ore, fiș-kare orș se komșne de meai-zeșl de miște, fiș-kare mișlș de meai-zeșl de sekșnte; în oulș-zeșl mi mease de miī patrș șște sekșnde fașe șineva mșlte lșkrșl.

— Daka veī reșmi, Eșcelinș, de șnde o șș șuiș noiș?

— E foarte simnș, am inkiriatș șele trei ferestre din șrșnș din kafeneaoa Rospoli; dak' am kșpștatș amșnarea, șele doșș ferestre din kolșș vorș fi imbrșkate kș da-

maskă galbenă, dar cea de la mizlocă va fi îmbrăcată cu damască albă ca o krye rouă.

— De minune! mi prin tine vei trimite grația?

— Trimite-mi ne zădă din oamenii dămitale strevestiți într'ună kostămă de nenitentă, mi i voiș da-o. Kostămă seș ilă va erta să vii mină la nișoarele nalkăsi mi va da xrtia kănsi konfrăie, kare o va da în mna gidelă. Mină șna alta, inknosăingăază ne Peppino desne ayeasta; să nă moară de frikă săș să nă nebăneaskă, cea ce ne ară face să keltimă în-demertă nentă dănsă.

— Askăntă, Eschelintă, zise gerănsă, iși sânt kă totăș inkinată, mi estă inkredingă desne ayeasta, nă è ama?

— Aua kreză celă nșină.

— Ei bine! daka vei skăna ne Peppino, iși voiș fi măi măită de kășă inkinată ne viitoră, iși voiș fi askăntătoră.

— Iea a minte la cea ce zici, skămănsă meș! poate kă iși voiș adăce o dată a minte ayeasta, kăci poate voiș a-vea mi eș o dată treșingă de tine...

— Ei bine! atănci, Eschelintă, mă vei afla în minătsă treșingă dăne kăm te voiș afla mi eș într'ayestă minătsă; atănci, kăndă ai fi kiară în cea altă marșine a lămi, è destăș să mi skrii: „Fă ayeasta,“ mi o voiș face, ne kăvintăș meș de...

— St! zise nekănoskătsă, ază șăș sgomotă.

— Sântă nisăe kăltătoră kari vină să vază Coliseul kă torșe.

— Nă è de treșingă să ne afle împăreșă. Ayestă șnișni de kășășă ară nștea să ne rekănoaskă, mi, or kășă de onorabilă să iși fiș amicia, skămănsă meș, daka ne ară șnișă cineva legăi nrekăm sântemă, mi è teamă ka astă le-șășăș să nă mă fakă să perză nșină din kreditsă meș.

— Aua dară daka vei kăntă amănărea?...
*

— Fereastră de la mizlokă va fi îmbrăcată cu da-maskă albă ca o crucă română.

— Dăca n'oi veți căpăta?

— Câte trele vor fi galbene.

— Și atânci?

— Atânci, scârnăși meș amikă, joakă-și personală or căm îmi va plăcea, îmi dăș voia, mi voiș fi mi eș acolo ca să vă văzș.

— Adio, Eschelinț; nu lasș pe dămnăata, lasș-te pe mine.

L'ăceste căvinte Transteverul desprăș pe skarș, pe căndș nekănoskășiș, akănerindș-și măi mălș ka niș o datș fașă ka mantela sa, trekș doi pami aproape de Franz mi desăinse în arenș pe tretele din afarș.

O sekăndș dăș'ăceasta, Franz mi așzi nămele reskăndș săb bolte: îș kășma Albertū.

Astentș darș ka să respănzș năș căndș căi doi oameni se depărtarș, făr'a se îngriji de a'i face să afe ka avăseserș șnș martorș kare, de mi nă văzșse fașă lorș, nă nerdăse niș șnș căvintș din câte vorbirș eș.

Zecă minște dăș'ăceasta, Franz se dăcea către oteleș Șpaniei, askăltăndș k'o distrakșione foarte impertinintș înșleanta disertare pe kare o făcea Albertū, dăne Pliniu mi Calpurniu, așșnra zăbrelelorș garnite ka vîrfșri de ferș kari împedika fearele selbatice de a se renezi așșnra privitorilorș.

Îș lăsa să meargș făr'a lă kontrăzice, căci se grăbia să fîș singurș ka să cășete fărș distrakșione la căia că se întămlase înainte lăi.

Dinr'ăcesti doi oameni șnșlă era negreșitș streinș nentș dășșlă, mi nentș întăia oarș îș vedea mi îș așzia, dar nă era totș asemenea mi ka căelș altș; mi, dăka Franz

nă nătră vedea bine faga sa nekontenită askănsă în zăbră saș akonerită de mantela sa, glassă seș i făkăse o astăfelă de întințire întia oarbă kăndă ilă azzise, inkăță n'ară mai fi nătră resăna înaintea lăi fără ka să lă rekănoaskă. Mai virtosă în întințrile sale batjokoritoare se afla zăș sănetă askăpită mi metalikă kare ilă făkăse să tresarbă în răinele Coliseului ka în nesăcherea dela Monte-Cristo. Astăfelă era foarte konvinsă kă ačestă omă nă era altă de kăță Simbad Marinarăș.

Ama dară, în or kare altă împrețrare, kăriositatea ăe i insăflase astă omă ară fi fostă ama de mare, inkăță i ară fi dată kănosăință; dar, într'astă împrețrare, konvorbierea ne kare o azzise era ama de intimă, inkăță lă a onrită temerea ăea foarte bine jădekăță kă să nă făr nenăkășă kă arătarea sa. Ilă lășase dară să se denărtze, kăm s'a văzșă, dar năpromitândă-mi kă, daka ilă va mai întilni altă dată, să nă lase să skane a doilea okasiăne năkăm i skăpăse ăea d'intăiș.

Franz era foarte năokănată, inkăță nă nătră dormi bine. Îmi nătrekă noartea adăkăndă-mi a minte de toate împrețrărele kari aveă inklinare kă omășă din nesăchere mi kă nekănoskășășă din Coliseu, mi kari ăinta a fage din ačeste doză personage totă ačela-mi individă; mi, kă kăță kăăeta Franz, kă atăș se mai întăria într'ăeaste năre.

Adormi desnă zăș, ăeia ăe lă făkă să se skoale năea țăziș. Albertă, ka zăș adevărată Parisian, îmi făkăse dressărele nătră searbă. Trimisese să i onreaskă o loje la teatrășă Argentina.

Franz aveă mai mălte skrisori de skrisă în Francia, lășă dară nătră toată zăa țășăra lăi Albertă.

La ăinčă ore, Albertă se întăarse a kasă; îmi adă-

sese skrisorile de rekomandare, avea invitări pentru toate serele, mi văzuse Roma.

O zi săsese destul lui Albertu pentru toate acestea.

Mi încă mai avăsese timorul de a se informa despre ceia ce se jka la teatrul mi despre aktorii kari jka.

Se jka *Parisina*; mi aktorii era: *Coseli*, *Moriani* mi *la Speck*.

Amîndoi jsnii nostri nş era ama de nefericiţii, dşne kşm se vede: era s'asiste la reprezentarea şneia din cele mai bune opere ale astorsiei *Luciei de Lammermoor*, jkatş de trei artiştii cei mai renumiţi din Italia.

Albertu nş nşţuse nici o dată ş se obişnuşiască kş teatrele şltramşntane*, la orchestra kşrora nş se dşce şineva, mi kari n'aş nici balkoane nici loji deskonerte; era şnş ce asurş pentru şnş omş kare mi avea stala la Bufi mi partea sa în loja infernală la Opera.

Ceia ce nş omnia ne Albertu de a face nişce gştele ştrebşuite de kşte ori se dşcea la Opera kş Franz: gştele nerdşte; kşşii, katş s'o mşrtşrisimş şure rşşineea şnşia din reprezentanşii cei mai demni ai modei, de patru lşni de kşndş ştrebştea Italia în dreapta mi în şşnga, Albertu n'avş nici o aventşrş.

Albertu se şerka şne-ori ş glşmeaşcă în privinşa asta; dar în şşfletşş seş i nşrea foarte reş, ka elş, Albertu de Morcerf, şnşş din jsnii cei mai imblaşi, ş mi keltşiască banii în-demertş. Lşkrşş era kş atşţş mai dşrerosş, kş, dşne obişeişş celş modestş alş skşmnilorş nostri kom-patrioşii, Albertu nlekase din Parisu kş avea konvinşere kş era şş aişş cele mai mari şşşese în Italia, mi kş va veni şş fakş delişieile bşlevardşşii de Gand kş povestirile frşmoaşselorş sale întimnşşii.

* De neste Alui, de neste mşşgi.

Va! n'a fostă astă-felă: frămoasele kontese penovese, florentine mi neapolitane se msljxmiseră, nă kă bŕbajii loră, çi kă amançii loră, mi Albertü kŕpŕtase kŕda konvinçere kă Italianele aă çelă pxjiniă açeastă întietate asmpŕa Franceselor kă sântă kredinçioase a nekredinga loră.

Nă voiă să zikă kă în Italia, ka pretxtindenî, nă sântă esçençjani.

Îmi kă toate açestea Albertü era nă nămaî zniă kavalereă foarte elegantă, dar înkă mi zniă omă plină de snirită; a-fară de asta era mi viçe-konte: viçe-konte de nobleçe noză, este adevŕrată; dar, astă-zî, kŕndă çine-va nă mi mai face probele, çe i nasă daka datează de la 1399 saă de la 1815! mi ueste toate aștea, mai avea mi zniă venită de çinçî-zeci miî livre. Avea mai mltă de kŕtă i trebçia, mi dăne kăm se vede, ka să fiă de modă la Parisü. Era dară kam çmilitoră nentŕ dînsălă kă n'a fostă înkă vŕzălă kă o lăare a minte mai serioasă în niçî zniălă din oramele ne znde trekăse.

Dar mi elă snera să mi skoajă din kapete la Roma, fiindă karnavalălă în toate çerele din lăme kari serbează açeastă instituçiune stimabilă, o epokă de libertate în kare mi çei mai aspri kiară se lasă a fi tiriçi de vre o fantă de nebniă. Așa dară, fiindă kă adoxa zi era să se deskiză karnavalălă, Albertü trebçia neauŕrată să mi împarçă prosnektele înainte açeștei deskideri.

Albertü înkiriase prin çrmare nentŕ açeșă skonă o loje din çele mai din façă ale teatrălăi, mi ka să se dăkă akolo fŕkăse o çŕteală din çele mai perfekte. Astă loje era la rangălă întiiă, kare la noi çine lokălă galeriei. Îe ling' açeștea çele trei plançri d'întiiă sântă totă așa de aristokratice znele ka mi altele, mi se nămeskă nentŕ açeșă kă-vintă rangările nobile.

Pe ling' ačestea, astz loje, în kare pŕtea sŕ înkanz doî-spre-zече fŕz sŕ fŕz strînŕŕi, kostase ne чеi doî amič чеva mai pŕŕinŕ sksmnŕ de kŕtŕ o loje de patrŕ persoane la Ambigu.

Albertŭ mai avea ŕi altz sneranŭz, adikz, dak' a-jŕnŭca a lŕa znŕ lokŕ în inima znei frŕmoase Romane, asta l'arŕ kondŕče firesče a kŕpŕta znŕ *nostŕ* în trŕsŕz, ŕi prin ŕrmare a vedea karnavalŕlŕ din sŕsŕlŕ znei kalesčŕ aristokratŕche saŕ znŕi balkonŕ prinčiniarŕ.

Toate ačeste prŕivŕnge fŕčea prin ŕrmare pe Albertŭ sŕ fŕz mai în neastŕmpŕrŕ ka ničŕ o datz. Întorčea snatele aktorilorŕ, anlekŕndŕse pe jŕmŕtate afarz din loje ŕi prŕivŕndŕ ne toate femeiele chele frŕmoase k' znŕ binoklŕ lŕngŕ de шеа-se Ѱolŕŕi.

Dar toatz miskarea ne kare ŕi o da Albertŭ nŕ fŕčea pe ničŕ o singŕz femeŕ frŕmoasŕ a lŕ resnlŕti ničŕ kŕarŕ kŕ o prŕivire de kŕriositate.

Înr'adevŕrŕ, fŕz-kare vorbia de amorŕrile sale, de plŕčerile sale, de karnavalŕlŕ kare se deskidea mŕine, de sentŕmŕna sŕntz fiitoare, fŕr' a lŕa a minte znŕ singŕrŕ minŕtŕ ničŕ la aktorŕ ničŕ la чеia че se jŕka, afarz de kŕte va momente arŕtate, kŕndŕ fŕz-kare se întorčea saŕ ka sŕ astente o parte din recitativŕlŕ lŕi Coselli, saŕ ka sŕ anlaŕde vr'o trŕsŕz strelŕčitz a lŕi Moriani, saŕ ka sŕ striče bravo la Spech; dŕn' ačeia konvorbirile partikulare închea earz ka mai 'nainte.

Pe la finele aktŕlŕi întŕiŕ, ŕŕa znei loji че remŕsese goalz nŕn' ačŕ se deskise, ŕi Franz vŕzŕ întrŕndŕ o persoanz la kare avŕsese onoarea de a fi presintatŕ la Parisŭ ŕi ne kare o kredea înkŕ în Francia. Albertŭ vŕzŕ miskarea че o fŕkŕ amikŕlŕ seŕ la sosirea ačestŕi omŕ, ŕi întorkŕndŕse spre dŕnsŕlŕ i zise:

Contesa de G...

— Къносчї ачеастъ femeiъ ?

— Да; кѣм џї се наре ?

— Пгеа frъmoasъ! skъmnъlъ meъ, mi blondъ. O! че пѣръ minъnatъ! E o Francesâ?

— E o Venezianâ.

— Ши кѣм o kiamъ ?

— Kontesa G...

— Oх! o kъnoskъ din nъme, strigъ Albertъ; se zi-
че кѣ è atъlъ de sniritалъ ne kъtъ è mi frъmoasъ. Драче!
kъndъ kъpetъ кѣ amъ fi nъtatъ sъ fiъ presintatъ la dinsa în
chelъ din зrmъ balъ alъ doamnei de Villefort, зnde era mi
ea, mi кѣ am neingrijitъ ачeasta; sъnt знъ mare нѣтѣръ!

— Vrei sъ îndrentezъ ачeastъ greшалъ? întrebъ Franz.

— Че felъ! o kъnosчї destълъ de intimъ ka sъ mъ
kondъчї în lojea ei?

— Am avstъ onoarea de a i vorbi de trei patrъ ori
în viaъa mea; dar сuи bine, ачeasta è destълъ ka sъ nъ
fakъ vre o nekъviinъ.

În momentълъ ачeasta kontesa vъzъ ne Franz, mi
i fъkъ kъ mъna знъ semнъ grajosъ, la kare elъ respъnse
nrintr'o înklinare de kauъ foarte resuektoasъ.

— Аша даръ mi se наре кѣ estъ пгеа bine кѣ dinsa?
zise Albertъ.

— Eи bine! eatъ че te înчealъ mi kare ne face ne
noï Francesii sъ komitemъ neînчetatъ o miъ de nerozii; mi
че è mai kъriosъ, è de a sъnъne totълъ la nъnktълъ nostrъ de
vedere parisianъ; în Spania mi în Italia mai vîrtosъ, nъ
jъdeka niчї o datъ desure intimitatea oamenilorъ dъne liber-
tatea raportъrilorъ. Ne amъ аflatъ în simpatie кѣ kontesa,
asta è totъ.

— În simpatie de inimъ: întrebъ Albe tû rîzîndъ.

— Nъ, de sniritъ, respъnse кѣ seriozitate Franz.

- Ши ла че импрежраге?
- Ла импрежрагеа знеї плеїмблєгі ла Колісеу асемenea кє ачеїа пе каре амє фєкєтє импрежєнтє.
- Пе лєнтє?
- Да.
- Сїнгєрї?
- Кам аша.
- Ши агї vorbitє ...
- Desure морцї.
- Ах! strigє Albertї, їнтр'адєвєрєє era чева de netrecere. Еї bine! єє їцї промитє кє, daka voiє avea fericierea de a fi kavalerєє frєmoaseї kontese їнтр'о asemenea preїmblare, am sє i vorbeskє desure vїi.
- Ши poate кє аї avea greualє.
- De o kam datє, мє vєї presinta la ea dєne kєm мї аї promisє?
- Їн datє че se va lєsa kortina.
- Че drakє de є аша lєngє aktєєє їntїєє!
- Askєltє finalєєє, є foarte frєmosєє, мї Coselli їєє kєntє minєnatє.
- Да, dar че tєrєrєє?
- Spech є kєєє se poate de dramatikє.
- Їнєлецї кє nєntrє чїne a азїtє pe Sontag ш ne Malibran...
- Nє цї se pare minєnatє metoda lєї Moriani?
- Nє мї plakє brєnїї kari кєntє blondє.
- Ах! skєnєєє meєє, zise Franz їntorkїndєє, pe kєndє Albertї se zita mereєє кє binokєє, їнтр'адєвєрєє estї foarte greєє.
- Їн чеle din згїмє kortina кєзє sure mєлєgmїrea чеa маї mare a vїchє-kontєєї de Morcerf, kare мї lєєє пє-

lăria, și drese iste părălă kă măna, kravata și mănăicăle, și observă lăi Franz kă lă astenta.

Pe de altă parte, fiindă-kă kontesa, ne kare Franz o întrebă kă okii, i dete să înceleagă printr'znelă semnă kă va fi bine priimită, Franz nă întărziă de lokă de a mălămi grăbirea lăi Albertă, și, șmată de înșoptorălă seă kare se folosia de kăltoră kă să și îndrenteze sbărcărele făkăte din miskările sale gălerălă seă de la kămăș și de la frakă, trekă semăkerălă și veni să bată la no. 4, în kare se afla kontesa.

Îndată jănele kare medea lăngă dănsa, în partea din ainte a lojii, se skălă, dăndășă lokălă dăne obiăeălă italiană noălăi venită, kare și elă kată să lă dea kăndă sosescă o altă visită.

Franz păsintă ne Albertă kontesei kă znelă din jănii nostri ăei măi aleșă prin posiăănea sa socială și prin snăritălă seă; ăeia ăe era și adevărată, kăăi la Parisă și în mizlokălă unde trăia Albertă, era znelă kavaleră de kare n'ară fi pătătă zăce ăineva niăi znelă reă. Măi adăsse kă, desperată fiindă kă nă șăisse să profite de șederea kontesei la Parisă kă să fă păsintată la dănsa, ilă însăăăinase a îndrentă ăeasă greșală, misiăne ne kare o împlănia răgăndă ne kontesa, ne lăngă kare ară fi avătă kiară elă însăăi trebăăă de znelă întrodăktoră, de a i erta indiskreăănea.

Kontesa respăse făkindă o salătare plăkăte lăi Albertă și întăzăndă măna lăi Franz.

Albertă, invitată de dănsa, lă lokălă ăelă golă de din ainte, și Franz șeză l'ălă doilea rangă la snatele kontesei. Albertă aflase znelă șăbiektă, era Parisul; vorbia kontesei desne kănosăăăle loră komăne. Franz încele kă se afla ne trăimă. Ilă lășă să meargă, și ăerăndăi binokălă ăelă ăigăntăkă, înăenă și elă a esplora sala.

Singur înaintea unei loji de l'al treilea rang, în fața lor, era o femeie minunată de frumoasă, purtând un costum grek, cu atâtea comoditate, în care era învederat că acesta era costumul ei natural.

Dupe dînsa, în umbră, se desemna forma unei barbă a căreia față era cu neștiință a se vedea.

Franz întrebuse konvorbirea lui Albert mi a kontesei ca să întrebe pe acestă din urmă dacă cunoștea pe frumoasa Albanesă care merita să nămai lărea a minți a bărbănilor, și mi a femeielor.

— Nu, zise ea; totuși ce știu, e că se află la Roma de la începutul stațiunii; căci, la deskiderea teatrului, am văzut-o unde se află; mi de o lăru, nu i a linsit nici o reprensare, cănd însuși de omul care e cu dînsa în mințile acesta, căndu-și zămată nămai de un domestic negru.

— Cum și se pare, kontesă?

— Foarte frumoasă. Medora trebuia să semene cu dînsa.

Franz mi kontesa skimbară un șarșă. Închese eară să vorbească cu Albert, mi Franz a privi cu binoklul pe Albanesa lui.

Kortina se redikă pentru balet. Era unul din a-cele bune balet italiene năse în șenț de faimosul Enric, care mi făcuse, în Italia, ca koregraf, o reșmiră kolosală pe care nefericitul a venit să o nearză la teatrul năstik; un balet de acelea unde toată lumea, dela cel d'întiuș subiektă nînt la cel din urmă statistă*, iea o parte așă de aktiv în akțiune, înkă o sătă cînci-zeci de persoane

* Persoană multă la teatru.

fakš totš de o datš ačela—ші uestš mi redikš impregnš saš ačela—ші brauš or ačela—ші ničiorš.

Ačestš baletš se nšmia *Poliska*.

Franz era foarte preokšpatš de Greaca sa fršmoaš ka sš se mai okšne mi de baletš, or kštš de interesantš sš fi fostš. Kštš nentš dšnsa, simšia o plšcere invederatš nentš ačestš snektakšlš, plšcere kare nš se asemšna de lokš kš nenšsarea čea mare a ačelšia če o insošia, mi kare, ne kštš đinš ačestš kanš d'ouerš koregrafikš, nš fšks ničī o miskare, nar' kš, kš totš sgomotšlš infernalš če lš fščea tromnete, čimbalele mi kanelele kinese* in orkestrš, gšsta čeresčile dšlčejī ale žnšī somnš pačīnikš mi radiosš.

In čele din žrmš inčetš baletšlš, mi kortina kšzš in mizlokšlš anlašdšrilorš frenetičie ale žnšī parterš imbrtatš.

Bine kš è običešlš de a se tšia opera priintr'žnš baletš, intraktele sšntš foarte skšrte in Italia, mi kantatorī aš timnš a se renassa mi a mi skimba kostšmšlš, ne kšndš danštorī mi fakš invirtšrele mi sšritšrele sšuite.

Deskiderea aktšlšī alš doilea inčenš; la čea d'intiš tračere de arkšmš, Franz vžzš ne dormitoršlš redikšndš—se inčetš mi anronižndš—se de Greaca lšī, kare se intoarse ka sš i zikš čeva, mi mi rezimš earš kotšlš ne loje.

Figšra intrevorbitoršlšī eī era totš in žmbrš, mi Franz nš nštea sš vazš ničī žna din trššrele sale.

Kortina se redikš, lsarea a minte a lšī Franz fs neapšratš atrasš de aktorī, mi okī seī pšršsirš nentšžnš minštš lojea fršmoašē Grece ka sš se indrenteze snre sčentš.

Aktšlš se deskide, prekšm se sčie, prin duo alš vi-sšlšī: Parisina, kškatš, lasš sš skape inaintea lšī Azzo se-kretšlš amoršlšī eī nentš Ugo; sojšlš tršdatš trečie prin

* Žnš felš de instršmentš kš klopođēi če se intrebšinčeaš la žnele mššiče militare.

toate fãriele zelosieĩ, pînã kãndã, konvingîndã-se kã neva-
stã-sa i è nekredinãioasã, o desteantã ka sã i fakã kãno-
skãtã resbãnarea ce o astenta neste pãuinã.

Acestã *duo* è dintre cele mãi frãmoase, din cele mãi
espressive mi din cele mãi sãzimîntãtoare ce aã emitã din
pana lã Donizzetti. Franz îã azia pentrã a treia oarã; mi
de mi nã trecea ka zã melomanã tãrbatã, prodãse zã ma-
re efektã asãnrã. Era prin zãmare sã mi zãneaskã anlaã-
dãrile kã ale celorã alã din salã, kãndã mãzinele sale, în
mînzãlã d'a se împreznã, remaserã denãrtate, mi bravo
ce era sã i easã din gãrã fã întreprîntã ne bãzele sale.

Omãlã din loje se sklase în niãioare, mi, aflîndã-i
se kanãlã în lãminã, Franz rekãnoskãse ne misteriosãlã lo-
kãitorã din Monte-Cristo, alã kãrsia glasã mi talã i se pã-
rãserã în ajãnã kã le rekãnoskãse în rãzinele Coliseului.

Nã mãi era îndoialã, stranisã kãlãtorã se afla în Roma.

Fãrã îndoialã espressionea figãrei lã Franz era în
armonisã kã tãrbãrarea în kare i pãnea mînzile arãtarea a-
cestã omã, kãrã kontesa se zitã la dînsãlã, lewinã de risã
mi îã întrebã ce are.

— Doamnã kontesã, respõnse Franz, te am întreatã
adineaorã daka kãnosãcã ne aãea femeisã albanesã, akãm te
întrebã daka kãnosãrã ne bãrbatsãlã ei?

— Niãrã ne zãnlã niãrã ne altãlã, respõnse kontesa.

— Nã i ai lãatã seama niãrã o datã?

— Eatã o întrebare francesã! sãrã bine kã, pen-
trã noi Italianele, nã mãi è altã omã ne lãme de kãrã aãea
la ne kare îã isbimã!

— E drentã, respõnse Franz.

— Or mi kãm, zise ea pãnîndã la okã binoklãlã lã
Albertũ mi îndrentãndãrã sure loje, katã sã fã vre zã des-

Omuli din loje se seulase în picioare.

gropatŝ de kŝrindŝ, vre znŝ mortŝ emiŝ din mormintŝ kŝ voia mormintŝtorŝlŝi, kŝvŝi imi nare de snaimŝ naliŝ.

— E totŝ d'azna astŝ-filŝ, resnŝnse Franz.

— Aŝa darŝ ilŝ kŝnosvŝi? întrebŝ kontesa; atŝnvi eŝ trebŝe sŝ te întrebŝ cine è.

— Mi se nare kŝ lŝ am mai vŝzŝtŝ, mi par' kŝ ilŝ rekŝnoskŝ.

— Într'adevŝrŝ, zise ea fŝkîndŝ o miskare din frŝ-moŝii ei ŝmeri ka kŝm i arŝ fi trekŝtŝ znŝ fiorŝ prin vine, înŝelegŝ kŝ nŝ poate ŝita cineva niŝi o datŝ znŝ asemenea omŝ kŝndŝ lŝ a vŝzŝtŝ o datŝ.

Efektslŝ ne kare ilŝ ȝerkase Franz nŝ era darŝ o întinŝrîre partikŝlarŝ, fiindŝ kŝ mai era cineva kare o sim-ȝia ka dînsŝlŝ.

— Ei binel întrebŝ Franz ne kontesa dŝne ȝe lŝase aŝnŝrŝi sŝ lŝ mai prîveaskŝ înkŝ o datŝ kŝ binoklŝ, ȝe kŝ-ȝeȝi desnre omŝlŝ aŝesta?

— Kŝ mi se nare kŝ è lordŝ Ruthwen înneliȝatŝ.

Într'adevŝrŝ, astŝ noŝŝ sŝvenire a lŝi Biron întinŝ-ri ne Franz: daka era vre znŝ omŝ kare sŝ lŝ fakŝ sŝ krea-ȝŝ fiinȝa strigoilorŝ, era aŝeŝtŝ omŝ.

— Katŝ sŝ ŝviŝ cine è, zise Franz skŝlŝndŝ-se.

— Oŝ nŝ! strigŝ kontesa; nŝ mŝ pŝrŝsi, n'am ne cine sŝ mŝ rekondŝkŝ, mi te ȝiŝ.

— Kŝm! într'adevŝrŝ, i zise Franz anlekŝndŝ-se la ŝrekiŝ sa, ȝi è frikŝ?

— Askŝlŝ, i zise ea, Biron mi a jŝratŝ kŝ kredea în strigoï, mi a zisŝ kŝ 'i a vŝzŝtŝ kŝ okii, mi a deskrisŝ obrazlŝ lorŝ, ei bine! è tokmai aŝa; astŝ pŝrŝ negrŝ, astŝ oki mari kari strelŝȝeskŝ kŝ o flakŝrŝ straniŝ, astŝ naloare de moarte, ne ŝrmŝ, iea seama kŝ nŝ è kŝ o femeiz ka toate femeiele, è kŝ o streinŝ... o Greacŝ... o

skismatikă... fărâșă îndoială vre o fermecătoare ca dînsulă...
Te rog, nu te dăce. Măine fărâșă cergeturile daka ții va
plăcea, dar astăzi îți deklară că te ții.

Franz stăruie.

— Askăltă, zise ea skălîndu-se, mă dăcă, nu pot
să stău nîmă la finele spektakulării, am lăme a kasă, fi-vei
așa de puțină galantă ka să mă refăși kompania dă-
mitale?

Nu măi era altă respunsă de fărâșă de călă a măi lăa
plăria, a deskide așa măi a măi da brașă kontesei.

„Ceia ce fărâșă.

Kontesa era într'adevăr foarte mîscată, măi însă-măi
Franz nu ptea skăpa de oare-kare șuaimă șperstijioasă,
că atătu măi naturală, că ceea ce era la kontesa prodăktă
șnei simțiri instintive era la dînsulă rezultă șnei adăcheri
a mințe.

Simți că ea tremăra șrăkîndu-se în trăsăru.

O rekondăse nîmă a kasă la dînsa: nu era nimini,
măi nu era niči într'șnă felă astentă; o măstră nentru așeasta.

— Într'adevăr, i zise ea, nu mă simță bine, măi
am trebănu a fi singură; vederea așestă omă m'a tră-
brată prea mătă.

Franz se cerkă a rîde.

— Nu rîde, i zise ea; către așeștea niči că ții ar-
de de rîșă. Apoi promite-mă șnă lăkră.

— Kare?

— Promite-mă-lă.

— Totă ce vei voi, afară de a mă lăsa de desko-
nerirea așestă omă. Am kăvinte pe kari nu potă a le
șnăne, dar kari mă fakă a dori să șviă ține este, de șnde
vine măi șnde șe dăce.

— Ascultă, qise ea sculindu-se, mă ducă,

*

Greaca frumoasa.

— De unde vine, nu știu; dar unde se dăce pot să îți spun și eu: se dăce în infernă fărîndăioasă.

— Să venim la promiterea pe care vei să mi ceri, kontesă, zise Franz.

— Ah! d'ă te întoarce drentă la otel și a nu kăsta astă seară să vezi ne omăiș ačesta. Sântă oare-kari afinități între persoanele ce le părăsesc cineva și ačelea ce le întilnesc. Nu te face kondăktoră între omăiș ačela și mine. Măine, alărgă dăne dănsăiș dăka vei; dar nu mi lă înfrumăna nici o dată, dăka nu vei a mă face să moră de frikă. Așa dar, bēnă seară, șilesce-te a dormi, eu știu bine că elă nu va dormi.

Și făcete kăvinte kontesa părăsi pe Franz, lășnădă-lă neotrăită ca să știu dăka ea și netrekăse în sokoteala lăi săă dăka simțise că adevărată temerea pe care o arătase.

Întorkîndă-se la otel, Franz află pe Albertă în kostămlă seă de kasă, întinsă că voloritate pe ună fotoliă, și fărîndă-mă țigara.

— Ah! dămneata estă, i zise elă; pre lețea mea, nu te astentam să vii astă seară.

— Skămpăiș meă Albertă, respănse Franz, sânt fericită de a afla okaziunea de a îți spune o dată nentă totă d'ăna că ai cea măi falsă idă despre femeiele italiene; mi se pare că toate ačestea că greșelele ce le ai făcătă în sokotelele dămitale amoroase s'ară fi kăvenită a te face să nerzi astă idă.

— Ce să îți spună? aste drăkoaiče de femeie, nu măi înțeleși nimică că ele! Îți dăă măna, și o strîngă; și vorbescă închetă, te pănă de le kondăci a kasă: că a natra parte din manierele ačestea, o Parisiană și ară perde repătăciunea.

— Ei! tokmai nentru kă n'aș nimikă de askensă, nentru kă trăeskă în mizlokălă soarelăi, femcielo nă prea puțină l'aceste kăviinge în ueara cea frămoasă unde reseră kăvintălă sî, kăm zice Dante. Kătre ačestea, ai vărătă bine kă kontesa a avătă într'adevără frikă.

— Frikă de ce? De ačelă omă onestă kare era în fața noastrăș împreeră kă ačea Greacă frămoasă? Dar am vărătă să mă inkredingeză în privinga ačestă kăndă aș emiță eî, mi 'i am întimminată în koridoră. Nă suîă de unde drakă și aș venită toate ideele ačestea din lămea cea altă! E ună hăiată foarte frănosă, kare ă foarte bine nărtată, mi kare seamănă kă se îmbrakă în Franția la Blin saș la Human; năpînă kam nălidă, este adevărătă, dar suîă kă năloarea ă ună semnă de distinkțiune.

Franz sărise, Albertă avea nretențiună mară a fi nălidă.

— Astă-felă, i zise Franz, snt konvinsă kă ideele kontesei asur'acestă omă n'aș niči o loțikă. Vorbi'ta oare lingă dămnăta mi azzităi vre șnele din vorbele lăi?

— A vorbită, dar în limba romaikă, am rekănoskăță idioma dăue kăte-va vorbe grece desfigurate. Kăț să și suîă kă la kolețiă eram foarte înaintăț în limba greakă.

— Ama dară vorbia limba romaikă?

— E de kreztă.

— Niči o îndoială, mărmară Franz, elă este.

— Ce ai zisă...

— Nimikă, dar ce făceai akolo?

— Vream să și fakă o șurisă.

— Kare.

— Suîă kă ă kă nenștingă să poată afla cineva o kaleaskă?

— Fiindă kă amă făkăș în-deuertă totă ce era o-
menesce nătiniosă xni omă să fakă pentră ačeastă.

— Eī bine! am avăș o ideă minănată.

Franz se xită la Albertū kă xni omă ce nă nrea a-
vea măltă inkredere în imașinarea sa.

— Skămnăș meă, zise Albertū, mă onoi kă o pri-
vire kare ară merita foarte bine kă să mī cheră o îndrentare.

— Sănt gata a mī o fače, skămnăș meă, daka i-
dea ă ama de inșeniosă nrekăm o zici.

— Askăltă.

— Askăltă.

— Nă ă mizlokă de a alla o trăsăgă, nă ă ama?

— Nă.

— Niči kai?

— Niči.

— Dar ară nstea să alle čineva o kareță.

— Poate.

— O nerekiă de boi.

— E de krezăș.

— Eī bine! skămnăș meă, eaă ce trebăe să fačemă.
O să năiă să dekoreze kareta; ne vomă imbrăka kă nisce
secheritori neapolitani, mi vomă reprensinta în natărală măre-
dăș tabloă ală lăi Leopoldū Robertū. Daka pentră mai ma-
re asemănare, kontesa va voi să ica kostămnăș xnei femeie
din Puzzole saă din Sorrenta, ačeastă va kămnlektă mas-
karada, mi ă destăș de frămoasă kă să o ica čineva drentă
originałăș femcei kă kăniłăș.

— Pre leăea mea! strigă Franz, pentră astă dată
ai drentate, domăle Albertū, mi eaă o ideă într'adevără
feričită.

— Mi kă totăș naționałă, renoiă de reuii čei trin-

*davi**, skəmɲɛlʃ meʃ, nimikʃ de kɛtʃ asta! Ax! domnilorʃ Romanī, kredeɣi kɛ va alerga ɕineva pe josʃ prin stradele voastre ka nisɕe lazaroni, mi aɕeasta nɛmaī nentrɛ kɛ n'a-veɣi kalesɕe mi kaī; eī bine! le vomʃ dibɛi noi.

— Mi ai sɲɛsʃ oare kɛi—va astɛ ideɛ trizɲɲtoare?

— Oasɲelɛi nostrɛ. Kɛndʃ m'am ĩntorsʃ, i am zisʃ sɛ se ɣɕe la mine, mi i am esɲɛsʃ doringele mele. M'a ĩnkredingatʃ kɛ nimikʃ nɛ era maī lesne; vream sɛ ɲiʃ a dɛɛri koarnele boilorʃ, dar mi a zisʃ kɛ arʃ trebɛi trei zile nentrɛ aɕeasta: va kɛta prin ɣɱmare sɛ lɛsɲmʃ aɕeasta la o parte.

— Mi ɲnde este?

— ɕine?

— Oasɲele nostrɛ.

— ĩn kɛɛtarea lɛkrɛlɛi. Mɛine arʃ fi poate kam tɛrziʃ.

— Astʃ-felʃ ĩnkɛtʃ nɛ va da resɲɛnsʃ kiarʃ astɛ searɛ?

— ĩlʃ astentʃ.

ĩntr'aɕestʃ minɛtʃ ɲua se deskise, mi mesterɛlʃ Pastrini mi viri kanɛlʃ.

— *Permesso?* zise elʃ.

— Negremitʃ kɛ este ertatʃ! strigɛ Franz.

— Eī bine! zise Albertū, ai aflatʃ kareta ɕerɛtɛ mi boi?

— Am aflatʃ ɕeva maī bɛnʃ de kɛtʃ aɕeasta, resɲɛnse elʃ k'ɲnʃ aerʃ kɛ totɛlʃ mɛlɣɛmitʃ de sine.

— Ax! skəmɲɛlʃ meʃ oasɲe, iea a minte, zise Albertū, ɕelʃ maī bɛnʃ este ĩnemikʃ alʃ binelɛi.

— Esɕelɲɲele Voastre ĩnkreazɛ-se ĩn mine, zise mesterɛlʃ Pastrini k'ɲnʃ tonʃ kanabilʃ.

* Reɣii Franciei din sekɛlɛlʃ d'ĩntiʃ kari aʃ lɛsatʃ ɲsterea ɱvernɛtoare ĩn mɛinile majordomilorʃ

— Dar în cea dăne zime, ce este? întrebă mi Franz.

— Suiți, zise lokandistul, kă kontele de Monte-Cristo lokăesce într'avelamî patrată ka mi dămnea-voastră?

— O kreză nrea bine, zise Albertă, fiindă kă elă este kassa kă lokăimă ka doi stădenți din strada Saint-Nicolas-du-Chardonnet.

— Eî bine! elă schie înkărkătra în kare vă aflăți, mi vă dă doză lokări în trăsra sa mi doză lokări la ferestrele sale din palatălă Rospoli.

Albertă mi Franz se țitară șnlă la altălă.

— Dar, întrebă Albertă, kăvine-se oară să priimimă propănerca apestăi streină, a șni omă ne kare nă lă kănoaschemă?

— Ce omă este apestă konte de Monte-Cristo? întrebă Franz ne oasnele seă.

— Șnă domnă foarte mare, Sicilian saă Maltesă, nă schie bine, dar nobilă ka șnă Borghesă mi avată ka o mină de așă.

— Mi se pare, zise Franz lă Albertă, kă dak' a-vestă omă avea nisce maniere așia de bșne prekăm zice oasnele nostră, s'ară fi kăvenită a ne trimite invitarea sa, într'altă-felă, saă skriindă-ne, saă...

În momentălă acesta bță ține-va la șmă.

— Intră, zise Franz.

Șnă domestikă, îmbrăkată într'o livrea foarte elegantă, se arță ne pragălă șmei.

— Din partea kontelă de Monte-Cristo, nentră D. Franz d'Epinaș, mi nentră D. viče-kontele Albertă de Morcerf, zise elă.

Que omŭ este aquestŭ conte de Monte-Cristo ?

— Ili înfăpșură oasnelăi două karte pe kari acesta le dete jșnilorș.

— D. kontele de Monte-Cristo, șrmă domestikăș cere voia del' auesti domni a se presinta ka șnș vecinș mșine dimineauș la dînșii: va avea onoarea a se informa de l'auesti domni la ce orș potș fi vșzșșii.

— Pre leșea mea, zise Albertū lăi Franz, n'avemș inkotro, s'a otșritș.

-- Zi kontelș, resnșnse Franz, kș noi vomș avea onoarea de a i face visitș.

Domestikăș se retrase.

— Eatș ce va sș zikș a face cineva asaltș de eleganș, zise Albertū; aidī, negremitș aveaī drentate, mes-tere Pastrini, ę șnș omș prea kșm se kade kontele dșmi-tale de Monte-Cristo.

— Atșnșii, priimijī pronșnerea sa? zise oasnele.

-- Pre leșea mea, da, resnșnse Albertū. Kș toate auestea, ūi o mșrtșriseskș, imī nare reș de kareta noastrș mi de seșeritorī; mi, de n'arș fi fereastra nalatșlăi Rospoli ka sș ne desușșbeaskș de ceia ce perdemș, kreșș kș m'auī întoarșe la intșia mea ideș: ce zicī, Franz?

— Zikș kș mi ne mine totș ferestrele nalatșlăi Rospoli mș otșreskș, resnșnse Franz lăi Albertū.

— Într'adevșrș astș pronșnere de două lokșrī la o fe-reastrș din nalatșlș Rospoli adșsesse a minte lăi Franz kon-vorbirea ne kare o aszise în rșinele Coliseului între nekș-noskatșlș seș mi Transteverul, konvorbire în kare omșlș kș mantela se îndatorase a kșrșta grașia kondamnatslăi.

Așa darș, daka omșlș kș mantela era dșne kșm totșlș fșcea pe Franz sș kreazș, totș așela-mī ka celș ce ilș preșkșnase așa de mșltș kș arștarea sa în sala Argen-tina, lș arș rekșnoasșe fșrș niș o îndoiălb, mi atșnșii ni-

mikš nš lš arš impedika de a ši mšlyšmi kšriositatea în privinga sa.

Franz netreks o parte din noante visândš ačeste doxs arztrı mi dorindš zisa de mšine.

Înr'adevnrš, a doxa—zi totšlš kšta sš se lšmšreaskš, ši, astš datš, afarš nšmaı daka oasnele seš de Monte—Cristo n'arš avea inelšlš lšı Gygés, ši, împreznš kš ačestš inelš, nsterea de a se face nevzšlš, era învederatš kš nšı arš maı skšna.

Astš—felš se destentš înainte de ontš ore.

Kštš nentrx Albertü, fiindš—kš n'avea ačeleaši kšvinte ka Franz a se skšla de dimineayš, dormia în—kš dšsš.

Franz kišmš pe oasnele seš, kare se înšyışš kš obiçinšita sa sšpnere.

— Mestere Pastrini, i zise elš, nš è vorba sš fiz o esekxtare astš—zi?

— Da, Eschelingš; dar, daka mš întrebı ačeasta ka sš aibi o fereastrš, è kam tšrziš.

— Nš, respnse Franz; kštre ačestea, daka çineam kš dinadinsšlš a vedea ačestš suektakšlš, aši afla lokš, krezš, pe mšntele Pincio.

— Ox! prespnšneam kš Eschelinga Voastrš n'arš voi a se kompromite împreznš kš toatš kanalia kare are açi šnš felš de amfiteatrš natšralš.

— Este de krezštš kš nš mš voiš dšce, zise Franz, dar aši dori sš am kšteva amšnante.

— Kari?

— Aši voi sš sçiš nšmšršlš kondamnaçilorš, nšmele lorš ši felšlš sšnliçišlš lorš.

— Ačeasta se întimnš de minšne, Eschelingš! tok—maı akšm mi aš adšsš *tavolettele*.

pino, zisă *Rocca Priori*, konvinsă de kompliitate kă sričiosă bandită Luigi Vampa mi kă oamenii din ceata sa.

„Întiisă va fi *mazzolato*,

„Ală doilea *decapitato*.

„Săfletele karitabile sântă răgate să ceagă de la Dumnezeu o kăință sințeră nentră acesii doi neferiici kondamnai.“

Era tokmai ceia ce azzise Franz în ajună între ră-inele Coliseului, mi nă era nimikă skimbată din program: nămele kondamnailoră, kăssa sənliçisli loră mi felăă ese-kătrii era tokmai ačeleamii. Astă-felă, dăne toată probabilitatea, Transteverul nă era altă de kăă bandităă Luigi Vampa, mi omăă kă mantela Simbad Marinarăă kare, la Roma ka mi la Porto-Vecchio mi la Tunis, șma kărsăă espediçioniloră sale filantropice.

Kă toate ačestea timnăă trečea, era noă ore, mi Franz se dăcea să destente ne Albertă, kăndă, nentră marea sa mirare, ilă văză eșindă imbrăkată din kamera sa.

Karnavalăă se învîrtia prin kănsă seă, mi lă destentase mai de dimineayă de kăă ară fi kreziă amikăă seă.

— Eii bine! zise Franz oasnelii seă, akăm kă sântemă amîndoi gata, krezi, skămnăă meă domnăle Pastrini, kă vomă nătea a ne înfăçia la kuntele de Monte-Cristo?

— Ox! fără îndoială! resnăse elă; kuntele de Monte-Cristo are obiçisă a se skăla nrea de dimineayă, mi sântsigăă kă sântă mai măltă de doză ore de kăndă s'a skălată

— Șii krezi kă nă è vr'o indiskreçione a se înfăçia çineva akăm la dînsăă?

— Niçi șna.

— Atșnçi, Albertă, daka ești gata...

— De totă gata, zise Albertă.

— Aideji sꝛ mǎlǎmimǎ veyinǎlǎi nostrǎ pentrǎ kǎr-
tenia sa.

— Aideji!

Franz mi Albertũ trekǎrǎ dǎne lokandistǎlǎ kare sǎnǎ
pentrǎ dǎnuĩ; ǎnǎ domestikǎ veni sꝛ deskizǎ.

— *I signori francesi*, zise oasuele.

Domestikǎlǎ se ĩnklinǎ mi le fǎkǎ semnǎ sꝛ intre.

Trekǎrǎ prin dozǎ ĩnkǎperi mobilate kǎ lǎsǎlǎ ne
kare nǎ kredea sꝛ lǎ vazǎ ĩn otelǎlǎ mesterǎlǎi Pastrini, mi
ajǎnserǎ ĩn ȝea dǎne ȝrmǎ ĩnr'ǎnǎ salonǎ perfektǎ desure
eleganȝrǎ.

Țnǎ tanetǎ de Turcia era ĩntinsǎ ne pǎrketee, mi
mobilele ȝee mǎi komfortabile ĩnfȝȝima perinele lorǎ gogo-
neȝe mi sǎatele lorǎ kǎlkate.

Nisȝe tebloȝrǎi mȝreȝe de maestri, amestekate kǎ tro-
fee mi kǎ arme strelȝuitoare, era atǎrnate de pereȝi, mi nis-
ȝe kortine mǎri de taniȝerǎi flǎtǎra ĩnaintea ȝmelorǎ.

— Daka Esȝelingele Lorǎ vorǎ sꝛ meazǎ, zise do-
mestikǎlǎ, mǎ dǎkǎ a ĩnsȝinȝa ne D. kontele.

Țȝi se fǎkǎ nevȝȝtǎ ne o ȝmǎ.

ĩn minǎstǎlǎ kǎndǎ se deskise aȝea ȝmǎ, sǎnetǎlǎ ȝneĩ
guzla ajǎnse nǎnǎ la ȝei doi amĩȝi, dar ĩnȝetǎ ĩndatǎ; ȝma,
reĩnkisǎ mǎi ĩn aȝela-ȝi timuǎ, abia lǎsase sꝛ pȝrǎnzǎ ĩn
salonǎ o sǎflare de armoniǎ, ka sꝛ zikǎ ama.

Franz mi Albertũ skimbarǎ ĩmpreȝnǎ o kȝȝȝȝrǎ mi
ȝi ĩntoarserǎ okĩ asȝnra mobilelorǎ, tabloȝrilorǎ mi armelorǎ.

Toate aȝeatea, l' a dozǎ vedere, li se pȝrǎrǎ mǎi
mȝreȝe de kȝlǎ la ĩntȝia.

— Eĩ bine! ĩntrebǎ Franz ne amikǎlǎ seȝ, ȝe zĩȝi
desure aȝeasta?

— Pre leȝea mea, skȝmnǎlǎ meȝ, zikǎ kȝ veyinǎlǎ
nostrǎ katǎ sꝛ flǎ vre ȝnǎ aȝentǎ de skimǎ kare s' a sȝe-

kălată din skăzămîntăle fondărilor spaniole, să vge și
prințipe ce kăltoresce *incognito*.

— St! zise Franz; vomă afla ațeasta, kăci eată-lă
kă vine.

Într'adevără, sgomotsle unei șme kare se întoarse ne
mîgînele sale ajănsese nînz la visitori, mi măi într'acela-șă
timă tanigera, redikăndă-se, lășă să treakă proprietarăle
tățloră avăgieloră ațestora.

Albertă înaintă șure dînsăle, dar Franz remase ni-
ronită în lokăle seă.

Čelă ce intrase nă era altă de kăle omăle kă man-
tela dela Coliseu, nekănoskățlele din loje, oasnele misterioș
de la Monte-Cristo.

CAPITULU XXXV.

MAZZOLATA.

Domnilorǎ, zise kontele de Monte-Cristo intrǎndǎ, priimiți toate skasele mele pentrǎ kǎ am astentatǎ sǎ mǎ însușințați prin venirea dǎmneavoastrǎ; dar inflyușn-dǎmǎ mai de dimineaptǎ la dǎmneavoastrǎ, m'auți fi temstǎ sǎ nǎ fiș indiskretǎ. Kǎtre ačestea, mi auți trimisǎ vorbǎ kǎ veți veni, mi m'au lǎsatǎ în dispoziținea dǎmneavoastrǎ.

— Atǎtǎ Franz kǎtǎ mi eș, avemǎ o miș de ml-dǎmiri a ții inflyușa, domnșle konte, zise Albertǎ; ne skanǎ intr'adevǎrǎ dintr'o mare inkǎrkǎtǎrǎ, mi eramǎ aproape a inventa trǎsǎrele ȳele mai fantastice în minștǎlǎ kǎndǎ ne a sositǎ grațioasa dǎmitale invitare.

— Ei! Dǎmnezeșlǎ meș! domnilorǎ, respǎnse kontele fǎkǎndǎ semnǎ ȳelorǎ doș jǎni sǎ meazǎ ne șnș divanș, este greșala ačestǎi nǎtǎrǎlǎ de Pastrini daka v'am lǎsatǎ așha mlștǎ în nekasǎrile dǎmneavoastrǎ! Elș nǎ mi a șnșș niȳi

o vorbă desure înkărkătsra dămneavoastră mie kare, singră mi isolată nreksm sânt aci, kăstam okasiunea de a face kănosvinuț kă veyiniî meî. Din momentălă kăndă am aflată kă năteam a vă fi bșnă la cheva, aș văzșlă kă kăț grăbire am nrofitată de ayeastă okasiune sune a vă înfășima komulimentele mele.

Jăniî amădoî se inklinară.

Franz nă aflase inkă niči o vorbă de zisă; nă lăse inkă niči o otărire, mi fiindă kă kontele n'arăta niči o voinuț ka să lă kănoaskă saș vre o dorinuț de a fi rekănoskăș de elă, nă suia daka se kăvenia să fakă nrin vre o vorbă oare-kare alăsiune la trekăș, saș să lăse timuălă în viitoră a i adăce nrobe noșe.

Kătre ayeasta, sigră fiindă kă elă era în loje in seara trekăș, nă nățea resunde ama de pozitivă daka era totă elă kă doș sere mai 'nainte la Coliseu.

Otări dară a lăsa lăkrările să meargă în voia loră făr să deskiză elă vorba.

Kătre ayeasta avea o sșneritate asșnăș mi nătea să mi puiă sekretăș, de oare ce n'ară fi avăș altminteri niči o akăsiune asșnra lăi Franz, kare n'avea nimikă de askănsă.

Kă toate ayeasta otări să deskiză vorba desure șnă ce kare nătea lămsri de o kam dată oare kari îndoeli.

— Domnșle konte, i zise elă, ne ai nromisă doș lokări în trășra dămitale, mi doș lokări la ferestrele dămitale din nalatăș Rospoli; akăm nătea-vei a ne sșne kăm amă nătea afla șnă nostă oare-kare, dăne kăm se zice în Italia, în niaga del Popolo?

— Ah! da! este adevrăț, zise kontele k'ăș aeră distraktă mi nrvindă ne Morcerf kă o lăare a minte neklinătiă, nă este oare. în niaga del Popolo, cheva, bșnioară ka o esekstare?

ai fereastra, è totuș ce trebușe. Dă adresa kasei kăcherăși, mi asteantă la skarb ka să ne kondăci: asta è destăși. Dă-te

Intendentăși salistă mi făks zăș pasăș sure a se retrage.

— Ax! zise kontele, fă-mi plăcere a întrebă ne Pastrini dak' a priimităș *tafoletta*, mi daka vrea să mă trimițăș programa esekăștășii.

— Nă è de trebușingăș, zise Franz skodăndăș din posenarăși o însemnare; am avășăș aceste tablige săb okiă meă, le am koniatăș, mi eată-le.

— Prea bine, atășăci, domășle Bertuccio, poșă a te retrage, nă măi am trebușingăș de dășmneata. Să ne însășiinșeșăș nămăi kăndăș va fi gata deșșășășăș. Domnilorăș, șrmă elăș întorkăndăș-se kătre ceă doă amăi, imă veșăș fache onoarea de a deșșna kă mine?

— Dar într'adevărăș, domășle konte, zise Albertăș, arăș fi zăș abășăș din parte-ne....

— Ba nă, din kontra, imă facheșăș mare plăcere; imă veșăș înapoă așeasta o dinioarăș la Parisăș, săș zășășăș săș altășăș, orăș poate amădoă. Domășle Bertuccio, zi săș nășăș treă talere.

Lăș însemnarea din mășinele lăș Franz.

— Zicemăș dargă, șrmă elăș kă tonășăș kă kare arăș fi çitităș *Mivele-afine*, kă "vorăș fi esekăștășii, astășă 22 fevrășarăș, „nășmăișăș Andrea Rondolo, kălnabilășăș de șăidere asșura perșsoanei urea respektabile mi nrea-venerate a lăș Don Cesar Torloni, kanonikăș la biserika Săntășășăș-Ion-de-Latranăș, „mi nășmitășăș Peppino, zisăș Rocca Priori, konvinsăș de komșșilitate kă șřășiosășășăș bandităș Luigi Vampa mi kă oamenii din çeata sa....,

— Xm! —, Întășășășăș va fi *mazzolato*, alăș doilea *decapitato*., Da într'adevărăș, zise kontele, ama trebușia săș

fiu mai înfiiș, dar krezș kũ de erĩ s'a fũkștș o skimbare în ordinșlș mi în mersșlș ceremonieĩ.

— Ba! zise Franz.

— Da, erĩ, la kardinalșlș Rospigliosi, șnde am netrekștș seara, era vorba de șnș ȃe ka de șnș terminș akordatș șnșia din kondamnađĩ.

— Lșĩ Andrea Rondolo? întrebũ Franz.

— Nș... respũse kș neĩngrijire kontele; ȃelșĩ altș... (mĩ arșnkũ okiĩ asșnra inșemnũriĩ șnre a mĩ adșȃe a minte nșmele), lșĩ Peppino, zisș *Rocca Priori*. Aȃeasta vũ lĩnșeșȃe de o gilotinadũ, dar vũ remũne *mazzolata*, kare este șnș șșnliȃiș foarte kșriosș kũndș ilș vede ȃine-va nentș in-șfia oarș, mi kiarș nentș a doza oarș, ne kũndș ȃelș altș, ne kare treșșe șũ lș kșnoasȃeđĩ, ȃe foarte simulș, mi nș ȃe nimikș neastentatș in-șnșlș. *Mandaja* nș se inȃealș, kũndș lovesȃe, nș tremșrũ fũrũ kșvintș, nș mai inȃene de treĩ-zecĩ de ori ka soldatșlș kare țũia kaurșlș kontelșĩ de Chalais, mi kũrșia Richelieu i rekomandase noate ne pađientșlș. Ah! eatș adșșđĩ kontele k'șnș tonș desuređitorș, nș mĩ vorbiđĩ de Europeanĩ nentș șșnliȃie, ȃĩ nș le inȃelegș, mi desure kșșzime, șșntș in-șadevũrș in koniũrũ saș mai bine in bũ-șrũneȃe.

— Într'adevũrș, domșșle konte, respũse Franz, arș krede ȃineva kũ aĩ fũkștș șnș ștdiș komparatș desure șșnliȃie in-șre mai mșlte noaoare din lșme.

— ȃe este adevũratș este kũ șșntș nșea nșđine ne kari nș le am vũzștș, zise kontele kș reȃealș.

— Șĩi ađĩ avștș nũȃere a asista l'ȃește șnektakșle șnșimĩntștoare?

— Înfișlș meș șimimentș a fostș renașșisnea, alș, doilea indiferinȃa, alș treilea kșriositate.

— Kșriositatea! vorba ȃe șnșimĩntștoare, șũi?

— Pentru ce? Nămaî o ureoknare gravă se află în viață, aचेasta è moartea: eî bine! nă è kariosă lăkră a stădia čineva kă kăte felări diferite poate emi săfletăđ din kornă, mi če felă săferă individele astă sănremă trečere de la ființă la nimikă, dăne karaktere, dăne temneramente, mi kiară dăne moravările uredeloră! Kăđă pentru mine, iđi respănză de zăđ lăkră, adikă, kă kăđă a văzătă čineva maî măđđi oameni mărindă, kă atăđ ajăne să fă maî lesne de mărătă; astă felă dăne părerea mea, moartea este poate zăđ sănličăđ, dar nă este o esuare.

— Nă te iđuelegă bine, zise Franz; esnlikă-tă, kăčă nă potă a đi săne kăđă de mătă mi ađđđ kariositatea čeia če zičă.

— Askăđă, zise kontele; mi fađa sa se iđđđbeni, pkekăm fađa altăia se romesče de săne. Daka zăđ omă ară fi făkăđă să neară prin tortăre neazăte, în mizlokăđă đ-noră smăčănăđi făđă iņcetare, ne părintele dămitale, ne amanta dămitate, ne zăna din aचेle iđiđe k'zăđ kăvintă kare, kăndă le desăđđăčinează čine-va din inima dămitale, lasă iņtr'insa zăđ golă eternă mi o răvă totă d'ăzăna sănđerată, ađ krede oare iņdrentarea če đđ akordă societatea kă è iņdestăđđtoare, pentru kă fersăđ gilotinei a trekătă iņtre basa očiñitalăđă* mi măskăi tranezi** ađ omorătăđăđ, mi pentru kă aचेa kare te a făkăđă să simđđi ađ iņtređđ de săferiđe morale a čerkătă kăte-va sekănde de đăreră fisisče?

— Da, sčăđ, resănsuse Franz, drentatea omeneaskă nă è ničă iņdestăđđtoare ničă mīngăđtoare; poate vărsă săne pentru săne, nimikă maî maî mătăđ; kăđă să i čeremă čeia če poate, iar nă altă čeva.

* Čeia če privesče la partea d'inderătă a kănsăđi. ** Zăđ osă mi zăđ măskăđ kare are forma zăđi traneză săđ pľană ale kărsăia doză lăđri paralele nă săntă de o potăđă.

— IIIi înkz v'arbtš znš kasš materialš, žrmš kontele, ačela žnde sočietatea, atakatz prin moartea žnš omš în basa ne kare se repašz, resbžnž moartea prin moarte; dar nž sžntš milioane de dšseri de kari sšfletš omšlš se sžmš fžrž ka sočietžmš sž i nese kžtš de nžmžnš, fžrž ka sž i dea mizlokšlš čelš neįndestžtžtorš de resbžnare de kare vorbiamš adineaori? nž sžntš krime nentrž kari ųeana Turčilor, sžiabžrile Persanilor, vinele resžčite ale Irocšilor, arš fi nisče sžnličie foarte dšlčš, mi ne kari kž toate ačestea sočietatea le lasž nenedensite?... Resbžnde, sž sžntš asemenea krime?

— Da, zise Franz, mi sure a le nedensi è dšelšlš toleratš.

— Ax! dšelšlš, strigž kontele, fržmoašt manierž, ne sšfletšlš meš, ka s'ajžngž čineva la skonšlš seš, kžndš skonšlš è resbžnarea! Žnš omš ųi a lžatš amanta, žnš omš ųi a amžmžtš femeia, žnš omš ųi a desonoratš fia; dintr'o viažž įntreagž, kare avea drentšlš d'a astenta de la Džmnezeš partea de ferivire če a promišš or-kžrii fiinge omenesčš kžndš a kreat'o, a fžkštš o esistingž de dšrere, de miseriz mi de infamiz, mi te krezi resbžnatš, nentrž kž ai datš o lovitrž de sabiz įn nentslš ačestš omš saš i ai trinitš žnš glongž įn kanš? Ia lasž! fžr'a mai nžne kž adese oarž elš ese trismžtorš din lžntž, sžžlatš įn okii oame nilorš, mi oare-kžm absolvatš de Džmnezeš. Nž, nž, žrmš kontele, dak'ami avea vr'o datž sž mi resbžnš, nž mi ami resbžna astš-felš.

— Astš-felš darž desaurobi dšelšlš? astš-felš darž, nž te ai bate įn dšelš? įntrebž Albertš, miržndž-se a aži o teoriz ama do straniž.

— O! ha da! zise kontele. Sž ne įnjelečemš: m'ami bate įn dšelš nentr'o sekžtžrž, nentr'o insžltž, nentr'o des-

mingire, nentr'o palmă, mi asta kx atăţă mai mătă nentr-sare, înkăţă, înkredinţăţă fiindă în îndemănarea ce am ktr-pătat'o la toate demrinderile koruţăţă mi învătăţă kx kare m'am dedată kx perikăţăţă, amă fi oare-kxm sigără kx mă amă omori omăţă. O! da! m'amă bate în dşelă nentră toate a-cestea: dar nentr'o dşrere închetă, profşndă, nemăţrşinită, eternă, amă da mi eş, daka era kx păţingă, o dşrere asemenea kx aţcia ce mi s'a făkăţă: okăţă nentră okăţă, dinte nentră dinte, kxm zikă Orientală, maestră năştri în toate lăkrăşrile, aştă aleamă ai kreaţionă kari aştă şvătă a mi face o viaţă de vise mi şnă paradisă de realăţă.

— Dar, zise Franz kontelă, kx aţeastă teoră kare te face şşde mi gide în pronria dşmitale kaxşă, este anevoiă şă te şă într'o măşşă şnde şă skană totă d'azna şingără de şnterea leşă. Şra è oarbă, mănia amegăţă, mi celă ce mi toarnă resbănarea è în perikăţă şă bea o beţăţă amară.

— Da, daka è nea,şă mi neîndemănată; nă, daka è milionară mi îndemănată. Kătre aţeastă, ce è mai reş nentră dăşşă è aţestă şşnăţăţă din şrmă de kare vorbiamă adineaoră, aţela ne kare lă a năşă filantronika revolşşione franţeză în lokăţă şşşieră mi roateă. Eă bine! ce este şşnăţăţă, daka amă a resbănată? Într'adevără, ajşngă şă mi pară reş daka bietsă Peppino nă va fi *decapitato*, kxm zikă eă, kăţă veşă vedeă kăţă timă şşine asta, mi daka mai è de vorbită nentră aţeastă. Dar, ne onoare domniloră, frămoaşă konvorbire avemă nentr'o zi de karnavală. Dar kxm d'a venită aştă vorbă? Ax! mă adăkă a minte! mi aştă şerăţă şnă lokă la fereaştra mea; eă bine! fiă, ilă veşă avea; dar şă ne nănemă mai întăă la masă, kăţă eată kă vină a ne însăinşă kă è gata.

— N'avemș strevestiri, mi astzi strevestirile sânt neanbrate.

— Nș mai aveți astz grije. Dșne kșm kreșș, avemș în nișaa del Popolo o kamerș partikularș; voiș șz ne adskș kostmele țe veți voi a mi arșta, mi ne vomș maska în kșrșerea sedinșei.

— Dșne esekstare? zise Franz.

— Fșrșz îndoialș; dșne, ne kșndș saș înainte, kșm veți voi.

— În fașa nalkșlș?

— Palkșlș fașe parte din serbștoare.

— Akșm, domșle konte, am kșșetatș, zise Franz; negremitș ișii mșlșșmeskș nentș îndatorirea țe ne fași, dar mș voiș mșlșșmi șz urimeskș șnș lokș în trșșșra dșmitale, șnș lokș la fereastră palatșlș Rospoli, mi te voiș lșsa liberș a disșne de lokșlș meș la fereastră dela *piazza del Popolo*.

— Dar te însșinșezș kș veți perde șnș lșkrș foarte kșriosș, resșșse kontele.

— Îmi veți șșșne așeasta, zise Franz, mi șșnt kovinsș kș din gșra dșmitale, novestirea mș va întinșri măș totș asemenea ka mi kșm amș fi vșzștș kș okii mei. Kștre așeșta, de măș mșlște ori am vrștș șz staș fașș la vr' o esekstare, mi n'am nștștș niși o datș a mș otșri; mi dșmneata Albertș?

— Eșș, resșșse vișe-kontele, am vșzștș esekștșndș ne Castaing; dar mi se uare kș eram kam kșlitș în zisa așeia. Era zisa emiriș mele din koleșitș, mi netrekșșerșmș noantea nș ișiș minte în kare kışvışmș.

— Pe ling' așeasta, nș è șnș kșvintș, nentș k' ai fșkștș șnș lșkrș la Parisș, șz nș lș fași mi în streinștate: kșndș șineva kșlștoresșe, o fașe ka șz se lșmineze; kșndș

trimită trăsura să ne aștepte în *piazza del Popolo*, prin strada del Babuino; kătre acestea nă mi pare niçă mie reș ka să trekă pe strada Cursului ka să vâză daka s'aș nășă în lăkrare ordinele ce le am dată.

— Escuelinny, zise feiorșlă deskizîndă șma, șnă omă într'șnă kostămă de nenitentă cere să ăi vorbeaskă.

— ʘx! da! zise kuntele șciă ce  . Domniloră, vreăi să treceăi în salonă, veăi afla pe masa din mizlokă ăigări minăate de Havana, viă mi  ș nămaă de kăă.

Amîndoi jșni se skslară mi emiră pe o șură, pe kăndă kuntele, dăue ce le a reuoită skăsele sale, emia pe alta.

Albertă, kare era șnă mare amatoră, mi kare, de kăndă se afla în Italia, nă sokotea kă   șnă sakrifită mikă de a fi linsită de ăigarele mi de kafeaș Parisului, s'aunonă de masă mi skoase șnă strigătă de bkăriă vâzîndă adevăte puos.

— Eă bine! lă întrebă Franz, ce ideă ăi façi despre kuntele de Monte-Cristo?

— Ce ideă mi fakă! zise Albertă mirăndăse învederată de acașă întrebare, imă fakă o ideă kă   șnă omă minăată, kare șcie să priimeaskă foarte bine în kasa lăi, kare a vâzătă mălte, a șădiată măltă, a kăpetată măltă, kare   ka Brutus, din skoala stoikă, mi, adasse elă skouîndă șnă fșmă de ăigară kare se șrkă ka o șpirală în tavană, mi kare maă nășșă de toate acestea are ăigări minăate.

Acașta era nărerea lăi Albertă despre kunte; ama dară, fiindă kă Franz șcia kă Albertă nretindea kă mi da nărerea despre oamenă mi despre lăkrăi dău'o kăpetare mată, nă se çerkă a skimba nimikă dintr'a sa.

— Dar, zise elă, ai observată șnă lăkră kăriosă?

— Kare?

— Lăarea a minte kă kare te nrvia.

— He mine?

— Da, ne dămneata.

Albertū kămetī.

— Ax! zise elă skouîndă ună săsniă, nă é nimikă de mirată. Liuseskă din Parisū auroane de vre ună ană, kată să am ună kostămă de lămea cea altă. Kontele m'a lăată poate de vr'ună provincială; să lă desamăimă, skăm-nălă meă amikă, mi săne-ī, te rogă, kăndă ūī o veni bine, kă nă é aua!

Franz sărise; ună mință dău'ăica, kontele intră.

— Eată-mă, domniloră, zise elă, mi sânt ală dăm-neavoastră, ordinele sântă date, trăsăra se dăce în niaga del Popolo, mi noi ne vomă dăce la loklă nostră, daka voiŭī, ne strada Cursulă. Lăaŭī dară kăte-va ūigare, domnăle de Morcerf.

— He leăca mea, kă mare plăcere, zise Albertū, kăŭī ūigarele dămneavoastră italiane sântă mai rele de kăŭă ale reŭiei. Kăndă vei veni la Parisū, ūī voiă înanoia toate aăstea.

— Nă é de refăsată; am a minte a mă dăce o dată, mi, fiindă kă mī dăŭ voiă, voiă veni să bată la ūma dămitale. Aideŭī, domniloră, aideŭī, n'avemă timă de nerăŭă, é o jămătă dăne doă-sure-zăce, să plekămă.

Se deteră josă kăte trei.

Atăŭī kăŭerălă priimi ordinele cele din șrmă, kalea del Babuino, ne kăndă pedestriī se îndrentă kătre niaga Spaniei mi ne kalea Frattina, kare ū kondăcea drentă între palatălă Fiano mi palatălă Rospoli.

Toate kăŭtărele lăŭ Franz fără nentă ferestrele astă palată din șrmă; elă nă zitate semnalălă dată la Coliseu între omălă kă mantela mi Transterverul.

La singura această vedere, Franz simțise sadoarea giunindă din rădăcina pământului său.

Kondamnării, stremțării de kă seară din *Carceri Nuove* în bisericuța Santa-Maria del Popolo, petrecuseră noaptea astistării fir-kare de doi ureoși, într'o kapelă arzândă inkisă kă o grilă, ne dinaintea kăria se ureimba sentinele ce se skimba ne fir-kare oră.

Șnă îndoită miră de karabinari pămă de fir-kare parte a porții bisericuței se întindea nănz la palkă, împrejărsă kăria se ținea roată, lăzândă șnă drămă liberă de zeye ničioare de largă anroane, mi, împrejărsă gilotinei, șnă șnașă kă de vr'o șănz de pămă de chirămferingă.

Totă lokășă ce măi remănea era plină de kapete de bărbăni mi de femei.

Mălte femei pinea konii loră ne șmeri.

Acești konii, kari întrețea mălgimeă kă totă bșstășă, era pămă minănată de bine.

Măntele Pincio semăna șnă amfiteatră întinsă ale kăria trente ară fi fostă toate inkărkate de privorii.

Balkoanele del'amăndoră bisericuțele kari fakă șngisă stradei del Babuino mi stradei di Ripetta era pline de kăriomi priverișă, trentele neristileloră semăna șnă vală miskătoră mi imueștrigășă ne kare șnă șsășă neinșetășă îlă imăinșea kătre portikă.

Fir-kare parte de zidă kare nștea da lokă șnă omă mi avea ștatsa vičioare.

Șeia ce zicea kontele era dară adevărată: totă ce è măi kăriosă în viașă è vederea morții.

Și kă toate aștea, în lokășă țcheri kare părea kă komanda șolemnitateă șnektăksășă, șnă șgomotă mare se șrka dintr'ăcea mălgime, șgomotă komășă de rșete, de zete mi de ștrigăte vičioare.

Maî era asemenea învederatş, kşm şnsese kontele kş ačeastş esekstare nş era altş čeva pentrş totş nonorslş de kştlş înčenştlş karnavalşlş.

De o datş astş sgomotş înčetş ka prin fermekş; ş-şua bisericşei se deskisese.

Veni maî întiiş o konfrşjiş de penitiniş, dintre kari fiş-če membrş era imbrşkatş k' şnş sakş čenşwiş gşşritş nş-maî la oki, şi şinea o faktş aprinsş în mşnş; în frşntea ei merşea kanşlş ačestei konfrşjie.

În derştlş penitinişilorş venia şnş omş de o taliş înaltş.

Ačestş omş era golş; afarş de şnş pantalonş skşrtş la stşnga kşşia era atşrnatş şnş kşşitş mare askşnsş în teaka sa; ne şmerslş seş drentş nşrta o mşčikş de ferş grea.

Ačestş omş, era gidele.

Afarş de ačeasta, maî avea nisče opinčî legate kş sfori.

Înderştlş gidelş merşea, în ordinea dşne kare e-şra şz fiş esekstaji, maî întiiş Peppino şi ne şrmş Andrea.

Fiş-kare era însojitş de doi preoji.

Niçî şnşlş niçî altşlş nş şi avea okiî legaji.

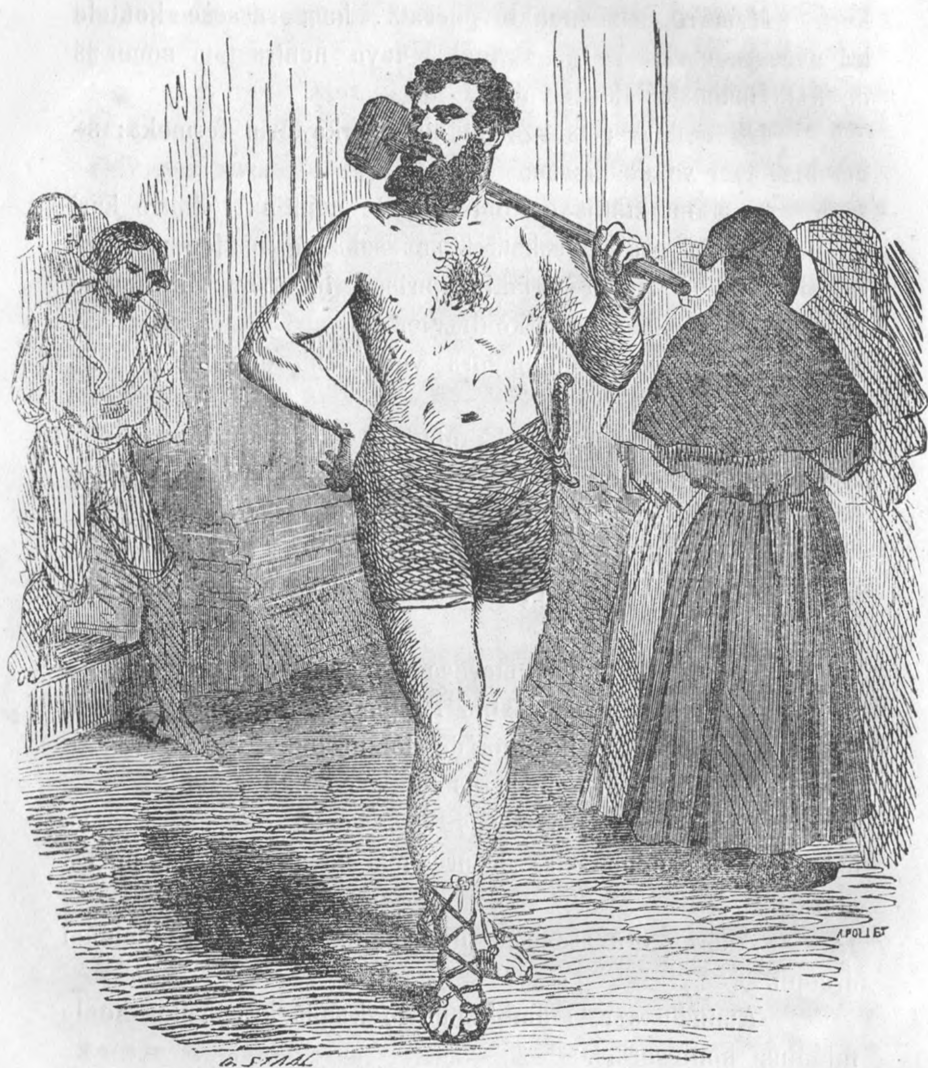
Peppino merşea k' şnş pasş destşlş de sigşş; fişlş îndoialş avşsesse de şuire despre čeia če se pregştia pentrş dînsşlş.

Andrea era şşşşinştlş de şşşşioare de kştre amîndoi preoji.

Amîndoi şşşta din kşndş în kşndş kşşififibile če le înfşşişa konfesorişlş.

Franz simşji, nşmaî la vederea ačeastş, kş i se mşia ničioarele, şi se şiti la Alberti.

Era palidş kşm era kşmasha sa, şi, print'r'o mis-

Încercetulă penitențiloră venea unū omū de otaliă inaltă,

kare makinalŭ, mi arŭnka digara departe de dŭnsŭlŭ, de mi o fŭmase abia ne jŭmŭtate.

Nŭmaŭ kontele se arŭta nepŭsŭtorŭ.

Ŭi nŭ nŭmaŭ atŭtŭ: ba ŭnkŭ se vedea o rŭmenearŭ ŭmorŭ kare pŭrea kŭ voia sŭ pŭtrŭnzŭ paloarea cea vŭnŭ-
tŭ a trŭsŭrelorŭ sale.

Nasŭlŭ seŭ se lŭgia ka alŭ ŭnŭ animalŭ ferosŭ kare miroase sŭnŭe, mi bŭzele sale, ŭmorŭ denŭrtate ŭna de al-
ta, lŭsa sŭ i se vazŭ dinŭii cheŭ albŭ, miŭ mi askŭjiŭ ka
ai ŭnŭ makalŭ.

Ŭi kŭ toate aŭstea, faŭa sa totŭ era akoneritŭ de
o dŭlŭearŭ sŭrŭzŭtoare ne kare Franz nŭ o vŭzŭse niŭŭ o
datŭ la dŭnsŭlŭ; okiŭ lŭŭi cheŭ negri, mai vŭrtosŭ, era minŭ-
naŭ de blŭnzŭ mi katifelajŭ.

Kŭ toate aŭstea, amŭndoi kondamnaŭii ŭmŭ lŭarŭ kalea
kŭtre nalkŭ, mi, kŭ kŭtŭŭ ŭnainta, nŭtea distinŭe ŭinevatŭ-
sŭrele obrazŭlŭi lorŭ.

Peppino era ŭnŭ bŭiatŭ frŭmosŭ ka de vr'o dozŭ-zecŭ
mi natŭ minŭ la dozŭ-zecŭ mi mease anŭ, kŭ faŭa arŭ de
soare, kŭ kŭtŭtŭra liberŭ mi selbatikŭ.

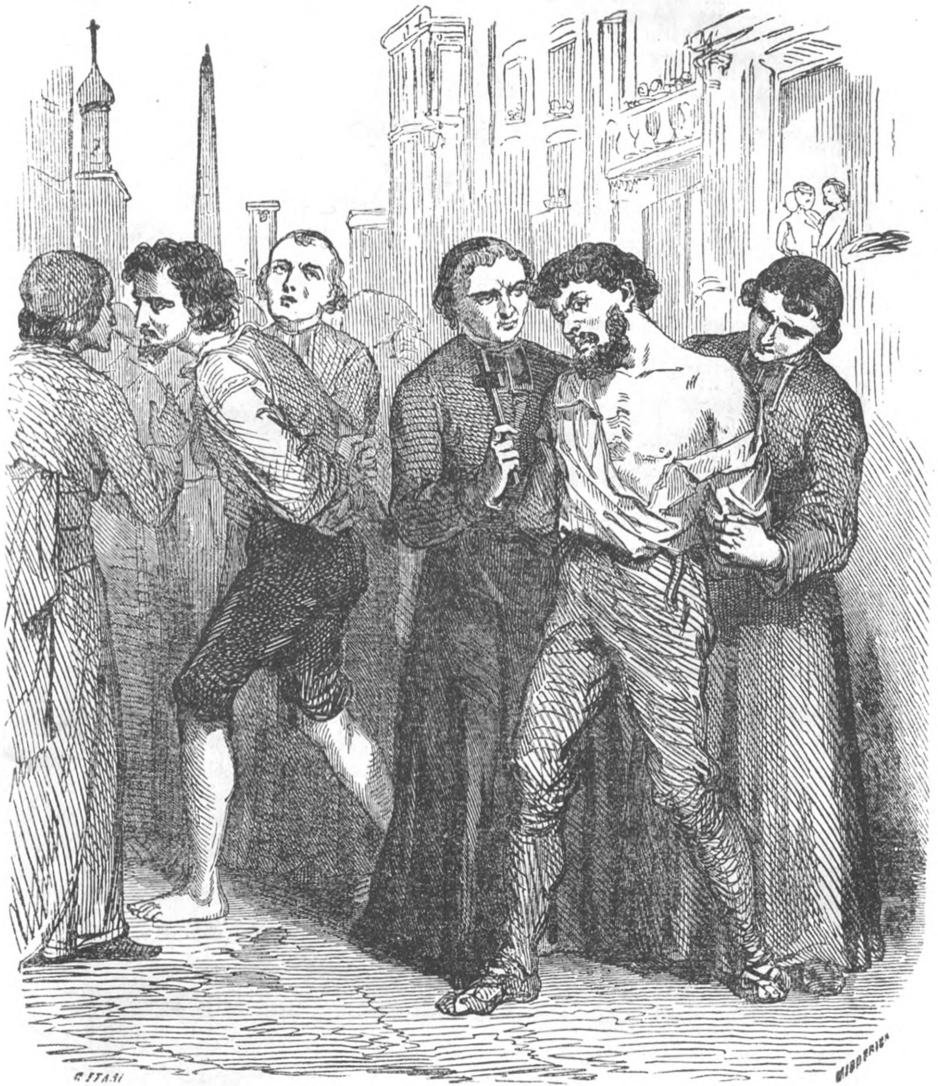
Ŭmŭ ginea kanŭlŭ ŭn sŭsŭ mi pŭrea kŭ miroase vŭntŭlŭ
ka sŭ vazŭ din ce parte era sŭ vŭŭ mŭntŭitorŭlŭ seŭ.

Andrea era grosŭ mi skŭrtŭ: obrazŭlŭ seŭ, kŭ o fi-
sionomiŭ foarte krŭdŭ, n'arŭta de kŭji anŭ era; kŭ toate
aŭstea nŭtea sŭ fiŭ ka de vre o treŭ-zecŭ de anŭ.

Ŭn ŭnkisoare, lŭsase barba sŭ i kreaskŭ.

Kanŭlŭ seŭ era anlekatŭ ne ŭnŭlŭ din smerŭi seŭ; ni-
ŭioarele sale se ŭndoia sŭb dŭnsŭlŭ; toatŭ fiinŭa sa pŭrea kŭ
se sŭnsŭnea ŭneŭ miŭkŭri makinale ŭn kare voingŭa sa n'a-
vea nimikŭ a face.

— Mi se nare, zise Franz kontelŭi, kŭ mi ai sŭsŭŭ
kŭ era sŭ fiŭ o esekŭtare.

Cu toate acestea, amindoi condamnații își luară calea către palcu.

— Ці ам снэсэ адевэрэлэ, респэнсе елэ кэ речеалэ.

— Кэ тоате ачестеа, еатэ доі кондамнаці.

— Да; динтр' ачесті доі кондамнаці знэлэ è апроане де моарте, ши челэ алэ маі аре інкэ ані лэнуці де тэзілэ.

— Мі се наре кэ дэка граціа есте сэ вілэ, нэмаі è тиннэ де пердэтэ.

— Апоі, еат' о кэ ши віне; сітэ-те, зісе контеле.

Інтр' адевэрэ іп мінстэлэ кэндэ Реппиро аїжнџеа ла нічіоареле мандаїей, знэ ненітінтэ кэре пэреа а сі інтэріаітэ, ресбі прін мірэлэ soldaților фэр' а сі іммедікатэ де еі ши, інаінтэндэ кэтре канэлэ конфрэїей, і дете о хэртіэ іпдоітэ іп патрэ.

Кэблэітэга арзэтоаре а лэї Реппиро нэ пердэсе нічі знэлэ дін амэнуштеле ачестеа, канэлэ конфрэїей дескісе хэртіа, ши редікэ мэна.

— Домнэлэ сітэ біне-кэвінтаітэ, ши Сантітатеа Са сітэ лэрдатэ! зісе елэ кэ знэ гласэ маре ши інгелесэ. Есте о граціэ де віаїтэ нентрэ знэлэ дін кондамнаці.

— Граціэ! стрігэ понорэлэ кэ о сінгэрэ стрігэре; есте о граціэ!

Л' ачестэ ворбэ де граціэ, Андреа сэрі іп сэсэ, ши ші редікэ канэлэ.

— Граціэ нентрэ чіне? стрігэ елэ.

Реппиро ремасе неміскатэ, мэтэ ши абіа тэргіндэ-мі сфлетэлэ.

— Есте граціэ ла педэанса де моарте нентрэ Реппиро, зісэ Rocca Priori, зісе канэлэ конфрэїей.

Ші дете хэртіа кэнітанэлсі командантэ алэ карабінарілорэ, кэре дэне че о чілі і о іпаноітэ.

— Граціэ нентрэ Реппиро! стрігэ Андреа ешіндэ кэ тотэлэ дін стэреа са де торонеалэ іп кэре се пэреа кэ е-ра скэфэндаітэ; нентрэ че граціэ нентрэ дінсэлэ ши нэ нентрэ

mine? trebxia sꝛ mꝛimꝛ împꝛeꝛnꝛ: îmi promiseserꝛ kꝛ elꝛ era sꝛ moarꝛ înaitea mea, n'are nimini drentꝛlꝛ a mꝛ face sꝛ morꝛ singꝛrꝛ; nꝛ voiꝛ sꝛ morꝛ singꝛrꝛ, nꝛ voiꝛ!

Și se smꝛlse din braꝛele pꝛeodilorꝛ, sꝛꝛindꝛ-se, sꝛlꝛndꝛ, rꝛꝛindꝛ mi fꝛkꝛndꝛ silinꝛe smintite ka sꝛ rꝛnꝛ fꝛ-niele kare i lega mꝛinele.

Gidele fꝛkꝛ semuꝛ celorꝛ doi ajstorꝛ ai seꝛ, kari sꝛ-rirꝛ josꝛ de ne ualkꝛ, mi venirꝛ sꝛ nꝛiꝛ mꝛna ne kondamnatꝛ.

— Ce este? întrebꝛ Franz pe kontele.

Fiindꝛ-kꝛ toate aꝛestea se vorbia în limba romanꝛ vꝛlgarꝛ, elꝛ nꝛ pꝛea îꝛꝛeșese bine.

— Întrebꝛ ce este! zise kontele, nꝛ îꝛꝛeșuꝛ bine? este kꝛ astꝛ fiinꝛ omeneaskꝛ ce are sꝛ moarꝛ è înfꝛiatꝛ pentꝛ kꝛ semenꝛlꝛ ei nꝛ moare împꝛeꝛnꝛ kꝛ dꝛnsa mi pentꝛ kꝛ, dak'arꝛ lꝛsa-o cine-va în voia ei, arꝛ sfꝛșia-o kꝛ zꝛgile mi kꝛ dinꝛii ei mai bine de kꝛlꝛ arꝛ lꝛsa-o sꝛ se bꝛ-kꝛre de viaꝛa de kare ea va fi lꝛsꝛtꝛ. O oamenꝛ! oamenꝛ! stirne de krokodilꝛ! kꝛm zice Karl Moor, strigꝛ kontele înlꝛnzindꝛ amindoi pꝛmnii kꝛtre toatꝛ mꝛlꝛimea, ce bine vꝛ rekꝛnoskꝛ, mi kꝛlꝛ de demni sꝛnteuꝛ de voi înni-vꝛ în or ce timꝛ!

Întꝛ'adevꝛrꝛ, Andrea mi ceꝛ doi ajstorꝛ ai gidelꝛi se tꝛvꝛlia în pꝛinꝛ; kondamnatꝛlꝛ strigꝛndꝛ mereꝛ: "Katz sꝛ moarꝛ, voiꝛ sꝛ moarꝛ; nimini n'are drentꝛlꝛ a mꝛ omꝛi singꝛrꝛ.,

— Șitaiꝛ-vꝛ. șitaiꝛ-vꝛ, șꝛmꝛ kontele anꝛkꝛndꝛ de mꝛnꝛ pe amindoi jꝛniꝛ. șitaiꝛ-vꝛ, kꝛꝛi, pe sꝛfletꝛlꝛ meꝛ, è ceva kꝛriꝛꝛ; eatꝛ șnꝛ omꝛ kare se șꝛnꝛnea soarteꝛ sale, kare merꝛea la ualkꝛ, kare era sꝛ moarꝛ ka șnꝛ tikꝛlosꝛ, este adevꝛratꝛ, dar, în cea dꝛne șꝛmꝛ, era sꝛ moarꝛ fꝛꝛ resistinꝛ mi fꝛꝛ rekꝛminare; șꝛiꝛi ce lꝛkꝛ i da oare kare nꝛtere? șꝛiꝛi ce lꝛ konsola pe dꝛnsꝛlꝛ? șꝛiꝛi ce lꝛ fꝛꝛea

sъ mi sfergъ pedeansa? idea kъ era съ se imurtyneaskъ mi altъ de smъchinarea sa; kъ era съ moarъ mi altъ ka dîn-sălă; kъ altъ era съ moarъ înaintea sa! dъceđi doxъ oî sađ doî boî la mълelrigrъ, mi faueđi ne zъd din ei съ indelagъ kъ souđlă seđ nъ va mъri, oaiа va sberа de bđkъrigrъ, boslă va mъci de plъchere; dar omălă, omălă ne kare Dъmnezeđ lă a fьkđtă dъu' asemъnarea sa, omălă kъrđia Dъmnezeđ a imъsđ ka cea d' intîiđ, ka zъnikъ, mi ka sъprentъ leue. izbirea anroanelđ seđ, omălă kъrđia Dъmnezeđ a dată zъđ glasă ka съ mi esurime kъmetarea, kare i va fi intîislă strigъtă kъndă va afla kъ a skъnată kamaradslă seđ? zъđ bles-temă. Onoare omăslđ, aчestă kană d' onerъ ală natreri, aчestă reue ală kreađisnii!

Mi kontele se imslă de risă, dar de zъđ risă sъziminu-tytoră kare arăta kъ trebъe съ fi sferită foarte mълtă ka s' ajzngъ съ rîzъ astă-felă.

Kъ toate aчestea lsuta zъma, mi era zъđ lskrъ de spaimă съ fi vьzđtă чineva.

Feyiorii amîndoî dъcea ne Andrea la nalkă; totă no-norălă se deklarase în kontra lăi, mi doxъ-zeyi de mi glasri striga k' zъđ singъră strigъtă: "La moarte! la moarte!

Franz se trase înapoi; dar kontele ilă auzkă carъ de brađă mi lă ģinъ înaintea ferestreî.

-- Че facti? i zise elă; îndъrare? pre leuea mea, ai ne-merit'o! Dak' ai fi azzită strigъndă: La kъince tьrbată! ģi ai lъa nъшка, te ai renezi afargъ mi ai zvide ne bietslă a-nimală, kare, kъndă è cea dъne zъmъ, toatъ vina lăi ară fi nъmai nentъ kъ a fostă mъskată de zъđ altă kъine, mi nentъ kъ face mi elă че i s'a fьkđtă: mi eatъ kъ ai îndъ-rare de zъđ omă ne kare nъ lă a mъskată niči zъđ altă omă. mi kare, kъ toate aчestea, a omorită ne bine-fьkъtorălă seđ, mi kare, akъm, ne mai nătîndă omori nentъ kъ i

sunt m̄inile legate, va k̄ sila s̄ vaz̄ m̄rind̄ pe inso-
mitors̄ sē de kantivitate, pe kamarads̄ sē de neferici-
re! N̄, n̄, zitaci-v̄, zitaci-v̄.

Rekomandarea aj̄nsese m̄i de prisos̄.

Franz era oare-k̄m fermekat̄ de vederea cea s̄bi-
m̄int̄toare.

Am̄indoi fechiorii z̄kaser̄ pe kondamnats̄ pe nalk̄
m̄i akolo, k̄ toate silin̄ele sale, k̄ toate m̄sk̄t̄rele sale,
m̄i k̄ toate striḡtele sale, ī se nevoir̄ a se n̄ne in̄ men̄ki.

In̄ tim̄is̄ acesa, ḡdele se n̄sese la o parte k̄
m̄v̄īka redikat̄.

At̄n̄i, la z̄n̄ semn̄ ce f̄k̄, am̄indoi aj̄storii se
dep̄rtar̄.

Kondamnats̄ vr̄ s̄ se redīce, dar, n̄n' a n̄ avea
tim̄is̄ s' o fak̄, m̄v̄īka k̄z̄ ne tim̄ula sa cea st̄nḡ.

Se az̄i z̄n̄ sgomot̄ s̄rd̄, pachents̄ k̄z̄ ka z̄n̄
bō, k̄ faja la n̄m̄int̄, pe z̄m̄, print̄'o kontra-lovits̄,
se intoarse pe spate.

At̄n̄i ḡdele l̄s̄ s̄ i kaz̄ m̄v̄īka, skoase k̄m̄i-
t̄s̄ din br̄, i deskise ḡts̄ k̄ o sinḡr̄ lovits̄, m̄i, z̄-
k̄nd̄-se indat̄ pe b̄rta sa, in̄ven̄ s̄ l̄ kal̄e k̄ nīioarele.

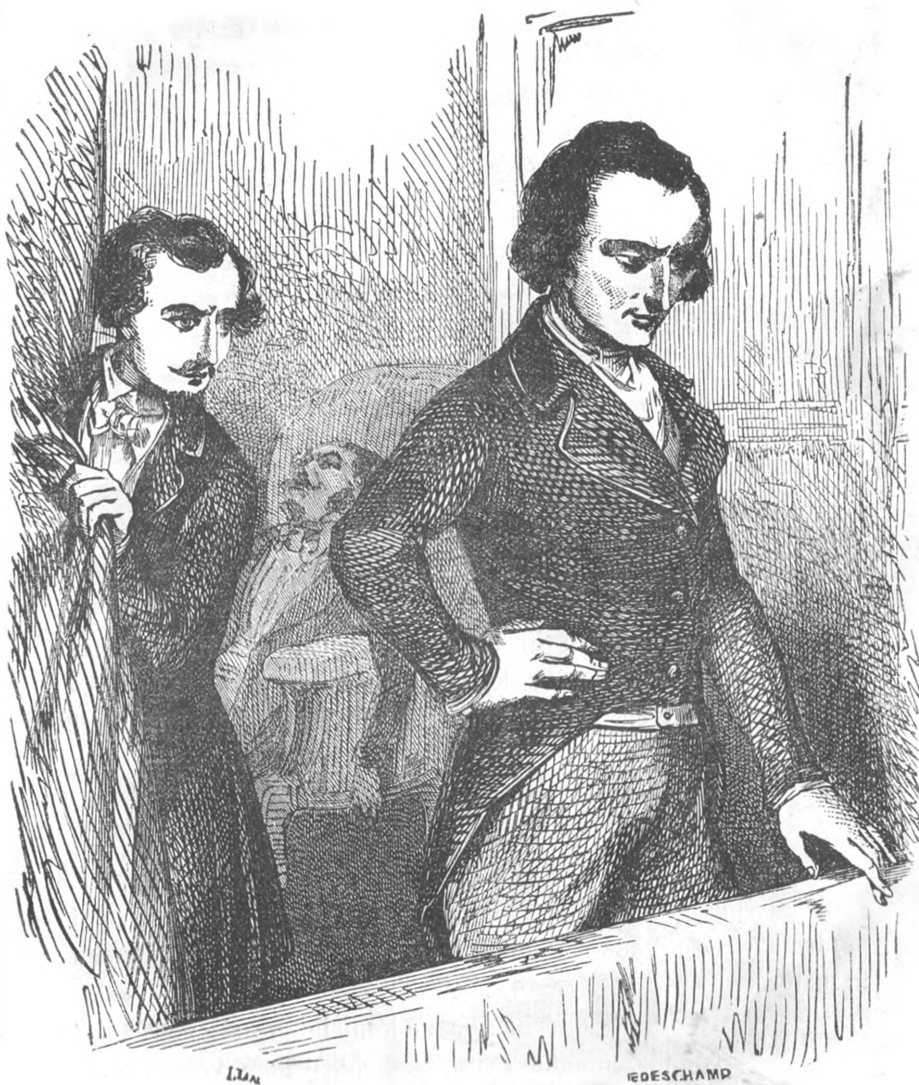
La f̄-kare an̄sare, o p̄m̄ire de s̄n̄e em̄ia din
ḡts̄ kondamnats̄i.

Pent̄r̄ ast̄ dat̄, Franz n̄ m̄i n̄s̄ s̄ p̄ī.

Se l̄s̄ pe spate, m̄i era s̄ kaz̄ pe fotolis̄ sē
j̄m̄tate leminat̄.

Albert̄, k̄ okī in̄kī, remase in̄ nīioare, dar p̄in-
d̄se de kortinele ferestrelor̄.

Kontele sta in̄ nīioare trism̄tor̄ ka an̄els̄ cel̄ rē.

Contele sta în picioare triumfătoru ca angelulū quelū reu.

CAPITULŪ XXXVI.

CARNAVALULU ROMEI,

Kъndѣ іші veni Franz іn sine, vъzъ ne Albertŭ bīndѣ
иnѣ пахарѣ de апъ, ші a кърѣia paloare арѣta къ avea ma-
re trebѣinъ de ea, ші ne kontele іmbrъkъndъ-se kъ kostъmъlѣ
seѣ de paiaцъ.

Ші аръnkъ okiі makinalѣ asъnra pieцeі.

Totъlѣ despъrъse, nalkѣ, gіzі, viktime.

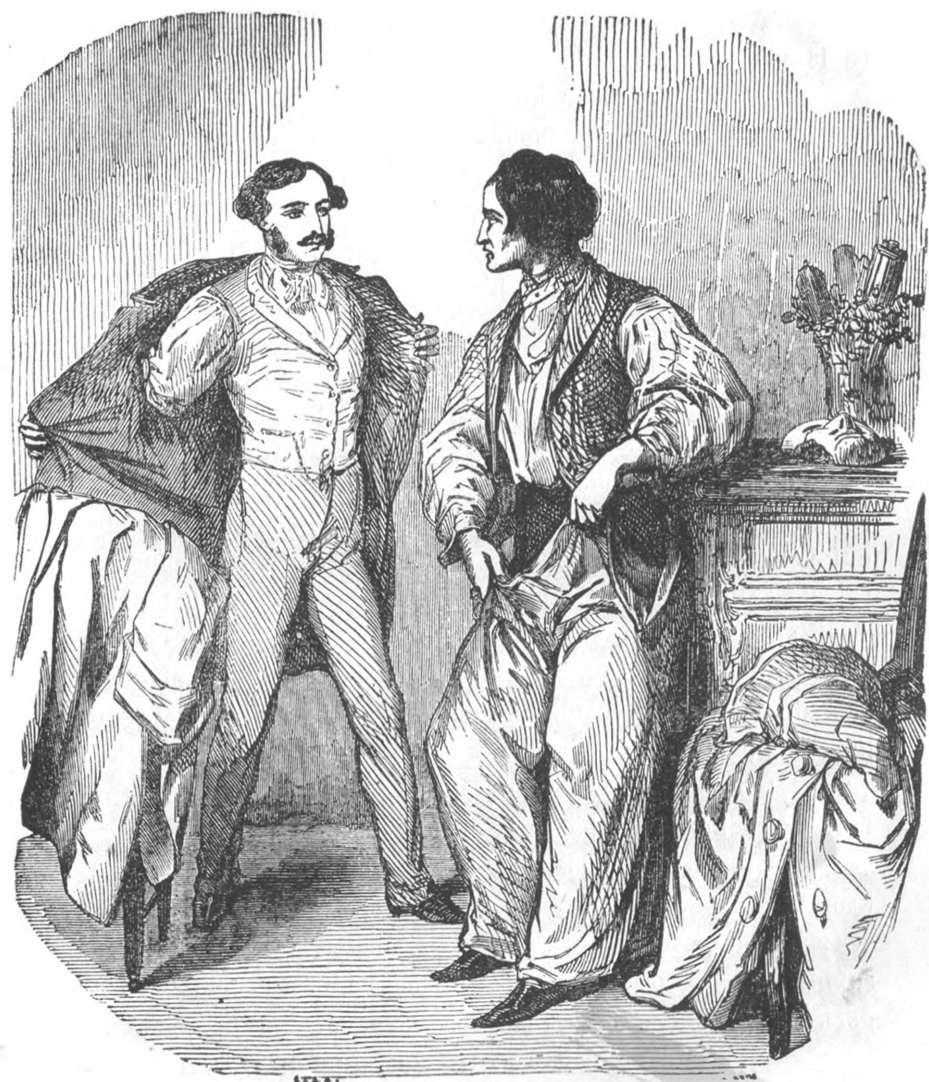
Nъmaі nonorъlѣ remъnea, sgomotosѣ, іngrijitѣ, voiosѣ.

Klonotslѣ de la Monte-Citorio, kare resъnъ nъmaі
nentrъ moartea paneі ші nentrъ deskiderea maskaradeі, sъna
іn nъtere.

— Eі bine? іntrebъ elѣ ne kontele, че s'a netrekъtѣ?

— Nimikѣ, nimika toatъ, zise elѣ; kъm vezі nъmaі,
karnavъslѣ a іnченstѣ, aideцi sъ ne іnbrъkъmъ kъrīndѣ.

— Іntr'adevъrѣ, respъnse Franz kontelъi, din toatъ
acheastъ sчenъ supimintъtoare nъmaі ѣrma ѣnѣ visѣ remъne.

Și contele și punea costumulu de paiată.

Аpoi niçi кѣ este altѣ чева de кѣтѣ знѣ visѣ пе кa-re лѣ veї fi visatѣ.

— Да, еѣ; dar kondamnatsлѣ?

— Ши asta este знѣ visѣ; нѣмаї кѣ elѣ a remasѣ a-dormitѣ, de oare-че дѣмнеата te аї destentatѣ, ши чине poate sursne kare din дѣмнеавоастѣ амїндої є чelѣ privileѣiatѣ?

— Dar Peppino, їntrebѣ Franz, че s'a fѣkstѣ?

— Peppino є знѣ бѣiatѣ кѣ minte kare n'are чelѣ маї mikѣ amorѣ pronriѣ, ши kare, їn kontra їnvѣpplѣsї oa-menilorѣ че sѣntѣ їnfѣriajї kѣndѣ nѣ se okѣпѣ чинева de dїnшїї, a fostѣ їnkѣntatѣ vѣzїndѣ кѣ lѣarea a minte ѣeneralѣ era нѣмаї nentrѣ kamaradslѣ seѣ; prin ѕmare, elѣ a profi-tatѣ de astѣ distrakѣїsne ka sѣ se strekoare prin mѣлѣime ши sѣ se fakѣ nevѣzѣtѣ, fѣгѣ kiarѣ a mѣлѣsmi бѣnilorѣ pre-ouї че їлѣ їnsouiserѣ. De sigѣrѣ, omslѣ este знѣ animalѣ ne-rekѣnoskѣtorѣ ши foarte egoistѣ... Dar їnbrakѣ-te; eatѣ, vezї pe D. de Morcerf кѣ ѣї dѣ esemnlslѣ.

Їntr'adevѣrѣ, Albertї їmї petrechea makinalѣ pantalo-nslѣ de tafta neste pantalonslѣ seѣ чelѣ negrѣ ши neste bo-tinele sale de lakѣ.

— Eї bine! Albertї, їntrebѣ Franz, ѣї є a minte sѣ faчї nebnїї? Sѣ vedemѣ, resnѣnde kѣratѣ.

— Nѣ, zise elѣ, dar їntr'adevѣrѣ їmї pare bine a-kѣm кѣ am vѣzѣtѣ знѣ asemenea lѣkrѣ, ши їnѣelegѣ чеia че zїchea domnslѣ konte: adikѣ, kѣndѣ a nѣstѣtѣ чинева sѣ se obїchїnsїaskѣ o datѣ кѣ asemenea vedere, нѣмаї ea sin-gѣrѣ маї prodѣche oare-kare emoїїsne.

— Fѣг'a маї sokoti кѣ нѣмаї їn mїnѣstslѣ ачela поa-te stѣdia чинева karakterele, zise kontele; пе їntїia treantѣ a nalkѣsїї, mѣartea smѣлѣe maska пе kare a nѣrtat'o чине-va тоatѣ viaѣa, ши adevѣratsлѣ obrazѣ se aratѣ la lѣminѣ. Katѣ sѣ mѣrtѣrisimѣ кѣ obrazslѣ lѣї Andrea nѣ era frѣmosѣ de

vzstě... Dřičiosělě!... Sě ne inbrěkěmě, domnilorě! Sě ne inbrěkěmě!

Arě si fostě ridikělě nentrě Franz sě fakě ne mšierea infoiatě, mi sě nř žrmeze esemnlělě če i lě da insojitorii lš amindoī.

Íšī nřse darě mi elě kostěmělě mi maska, kare negrešitě nř era maī palidě de kětě obrazělě seř.

Dřne če mi řěkěřě gřteala, se deterě josě. Trěsřra astenta la poartě, plině de *confeti* mi de bškete.

Činěřě řindělě.

Este greř a mi řace čineva o ideě despre o opozišione maī komplektě de kětě ačeia če se řěkěse.

Ín lokělě snektakělělěi de moarte íntřnekosě mi těkětě, niada del Popolo ínfřđiřma aspekělě žneī orđie nebžne mi sgomotoase.

O mřđime de masče emia kě gřmada din toate pęđile, ne žme mi ne ferestre.

Trěsřrele emia din toate kolđđrile stradeī, ínkěřkate de *pierroti*,* de arlekinī, de dominī, de markisī, de Transteverī, de grotesčī, de kavalerī, de đeranī: tođđ ačestia strīgđndě, đestikělđndě, arěnkělđndě ose pline de řině, *confetti*, bškete; atakělđndě kě vorba mi kě asvřlřtřre amičī mi streinī, kěnoskđđī mi nekěnoskđđī, řěř kă niminī sě aibě drentělě a se sřpęra, řěř kă niminī sě fakě altě čeva de kětě a ride.

Franz mi Albertū era ka niče oamenī ne kari, sřre a ī řace čine-va a mi netreče dintr'o mare ínřistare, řikonđče íntr'o orđiř, mi kari, kě kětě maī mřltě bea mi se ímbatě, simtě žně vřlě índesđnděse íntre trekětě mi pre-sentě.

* Persoaņ kare la paradě poartě o xaině albě kě mřņeče lěņđđ, mi joakě ro-lělě žně omě negiobě.

Ei vedea mereu saș mai bine urma de a simți în sine—le reflektși din ceea ce vâzseru.

Dar puțin câte puțin beția generală îi kourinse, mi li se pâră kă mințile ce monția era s'î pârșeaskă.

Čerka o trebziuț mare d'a lăa mi ei parte la a-čestă sgomotă, l'ačeastă miskare, l'ačeastă amedeală.

Șnă nămuș de *confetti* kare ajunse la Morcerf dintr'o trăsaru vechin mi kare, akonerind—lă de nălbere atăt ne elă kăș mi ne čei alți doi însouitori ai lăi, mi i inženț gftăș mi toată partea obrazăș kare nă era ferită de maskă, ka kăm i ară fi arăkată čine—va șnă paketă de o săt de ače kă gămăliă, ilă otărî să între în lănta generală în kare se prinseră toate mascele ce le intănia.

Se skăș mi elă în trăsaru, imi vîrî mănele în sače mi le imăș, mi, kă toată pătarea mi îndemănarea de kare era kanabilă, trimise mi elă oșe mi kofetărî vechiniloră seî.

De atănci lănta se inčenă.

Adăčerea a minte desure ceea ce vâzseru kă o jă—mă de oș înainte, perî kă totăș din mintea jăniloră, atăt de mătă îi desfătase vederea čea imnestrițată, miskă—toare mi nebăș ne kare o avea săb oki.

Kăș nentă kotele de Monte—Cristo, elă nă pârșe niči o dată, kăm amă șășă, intărită șnă singără minătă.

Intr'adevără, păș—mi în minte čine—va astă stradă mare mi frămoasă a Cursuluî, mărșinită dintr'șnă kanătă năș intr'altăș de palate kă nată năș la činči plășri kă toate balkoanele loră garnite kă tanițeră, mi toate ferestrele loră inbrăkate.

L'ačeste balkoane mi l'ačeste ferestre trei sate mi de rivitori, Romani, Italiani, streini veniți din kate nată pârș ale lămi: toate aristokrațiele șnite, aristokraț de nasčere, de băi, de čeniș; femeî frămoase, kari, inlășingate

Cu t^ot^a puterea și cu t^ot^a indem^anarea de quare era capabil^u, trinise și el^u oue
și cofeturi vecinilor seⁱ.

de maimșue verzi, foarte bine kroite pe talia lorș, mi mas-
 ce kș resortș kș kari se stramba la trekștorī.

Franz mșlșsmi kontelși nentș indatoritoarea sa pro-
 pșnere: kșiș nentș Albertũ, se afla în koketșriș kș o trș-
 sșrș nliș de șerane romane, onritș, ka mi a kontelși, prin-
 tr'șnșlș din așele renășse obișnșite la mirșlș trșșrelorș mi
 ne kari le sfșrșma kș bketele.

Din nefeșicire nentș dınsșlș mirșlș se nșse earș în
 miskare, mi, pe kșndș desșindea kștre nișa del Popolo,
 trșșra kare i atrșsese lșarea a minte se șrka șnre palatșlș
 Veneziei.

— Ax! skșmnșlș meș! zise elș lși Franz, n'ai vș-
 zștș?...

— Țe? întrebș Franz.

— Eatș, așea kaleaskș șe se dșue nliș de șerane
 romane.

— Nș.

— Ei bine! șnt sigșrș kș șntș nișe femei frș-
 moase.

— Țe nefeșicire kș estī maskatș, skșmnșlș meș Al-
 bertũ, zise Franz, era minștșlș șș și mai skoui din kanete
 dșn'atștea desamșșiri amoroase!

— Ox! resșnșse elș jșmștate rızindș, jșmștate kon-
 vinsș, șnerș kș nș va treșe karnavalșlș fr'a mș desșșșbi
 nșșinș.

Kș toatș astș șneranș a lși Albertũ, toatș zıșa tre-
 kș frș vșe o altș aventșrș de kștș intilnirea de doșș trei
 oși renoitș a kalesșei kș șeranele romane.

La șna din așeste intilniri, saș din intimnșare, saș
 din nrekșșetarea lși Albertũ, maska i se desșkș.

L'așeastș intilnire, lșș restșlș bketșlși mi lș arșnkș
 în kaleaskș.

Furț indoiială zna din femeiele frămoase ne kare o giçia Albertū sșb kostmășlă koketș de ðeranț, fș atinsț de aचेastă galanteriă, kăçi, mi ea, kândș trekș trșșra ami-çilorș amindoï, i arșnkă șnș bșketș de violete.

Albertū s'arșnkă asșnra bșketșlăi.

Fiindș-kș Franz n'avea niçi șnș kșvintș a krede kș aचेș bșketș i era lăi adresatș, lșș ne Albertū sș lș iea.

Albertū ilș nșse viktoriosș la kiotoarea sa, mi trșșra șrmă kalea sa trışmfștoare.

— Ei bine! i zise Franz, eatș șnș inçenștș de a-ventșrș!

— Rizî kștș veï voi, respnșse elș, dar, intr'adevșrș, kreșș kș   ama; astș-felș mi eș nș mai lasș astș bșketș din mșnș.

— Drace! o kreșș nrea bine, zise Franz rizîndș,   șnș semnș de rekșnosinçș.

Astș glșmș insș lșș șnș karakterș de realitate, kăçi kândș Franz mi Albertū mai întlniř trșșra  ea inçkřkatș de *contadine*, aचेia kare arșnkase bșketșlă lăi Albertū bștș in palme vřzîndș-lș la kiotoarea sa.

— Bravo! skșmnșlș meș, bravo! i zise Franz, eatș  e de minșne se nregřtes e lșkrșlș! Vreï sș te lasș, mi çï playe oare sș fiï mai bine singșrș?

— Nș, zise elș, nș, sș n'o lșmș ama repede; nș voiș sș mș prințș çineva ka n'șnș nerodș la  ea d'întiș demonstrare, la o întlnire sșb șnș orloçiș, kșm zicheamș noi la balșlș Operei. Daka frșmoasa eranț are dorinçș sș meargș mai departe, o vomș reafla mșine saș mai bine ne va reafla ea. Atșnçi îmi va da semne de esinçș, mi voiș vedea  e voiș avea de fșkștș.

— Intr'adevșrș, skșmnșlș meș Albertū, zise Franz,

estî îngelentă ka Nestor mi kă minte ka Ulise; mi, daka Circea dămitale va ajunge a te prefache în vre o vită oare-kare, kată să fî prea îndemnatikă saă prea năinte.

Albertă avea drentate.

Frămoasa nekănoskătă otrise fîră îndoială a nă im-ninje măi departe intriga din zîca aceia; kăci de mi jăniî nostri măi deteră kăte-va okoale, nă măi vîzără kaleaska pe kare o kăta kă okiî, ea perise fîră îndoială prin zna din stradele altărate.

Atăci se întoarseră la palatălă Rospoli, dar mi kon-tele se fîkăse nevzătă din pŕeșnă kă domînlă celă albastră.

Cele doză ferestre înbrăkate kă damaskă galbenă era mereă okăpate de persoanele ce era fîră îndoială invi-tate de dînsălă.

În minătălă acesta, acela-mi klonotă kare sănase de-skiderea maskaradei sănă retrăgere.

Șirălă Cursului se rănse îndată, mi într'ănă minătă toate trăsărele se fîkăse nevzăte în stradele transversale.

Franz mi Albertă era în minătălă acesta în faga ka-lei *delle Maratte*, kăcherălă anăkă pe ea fîr'a zice nimikă, mi, ajăngîndă la piața Spaniei șmăndă da lăngălă palatălă Poli, se onri înainte otelălă.

Mesterălă Pastrini veni să mi priimeaskă oaspeții pe pragălă noriî.

Întia grije a lă Franz fă a întreba de kontele, mi a arăta pŕrerea sa de reă kă nă lă a relăată la timnă; dar Pastrini îlă inkredîngă zikîndă kă kontele de Monte-Cristo i komandase o a doza trăsără nentă dînsălă, mi kă această trăsără era dășă ka să lă kăste la nată ore la palatălă Ro-spoli.

Măi era ne lîng'aceasta însăgînată, din partei, a da amîiloră seî keia dela lojea sa din teatrălă Argentina.

Franz întrebă pe Albertū ce avea a minte sꝛ fakꝛ, dar Albertū avea mari skopri de pꝛsꝛ în lꝛkrare nĩn'a nꝛ kꝛpeta a se dꝛce la teatrꝛ.

Prin ŝrmare, în lokꝛ de a respꝛnde, întrebă pe mesterlꝛ Pastrini daka nꝛtea sꝛ i adꝛkꝛ ŝnꝛ kroitorꝛ.

— Ťnꝛ kroitorꝛ? întrebă oasnele nostrꝛ, mi ce sꝛ faci kꝛ elꝛ?

— Ka sꝛ ne fakꝛ nĩnꝛ mꝛine ŝnꝛ kostꝛmꝛ de ġeranĩ romanĩ, pe kꝛtꝛ se va nꝛtea de elegantꝛ, zise Albertū.

Mesterlꝛ Pastrini dete din kanꝛ.

Sꝛ vꝛ fakꝛ aġestꝛ kostꝛmꝛ de azĩ nĩnꝛ mꝛine! strĩgĩ elꝛ, ġerꝛ ertꝛiꝛne de la Esġelĩnġele Voastre, dar eatꝛ o ġerere franġesꝛ; doꝛꝛ kostꝛme! kꝛndꝛ d'aci nĩnꝛ ġntr'o sentꝛmꝛnꝛ nꝛ veġĩ alla niġĩ ŝnꝛ kroitorꝛ kare sꝛ voiaskꝛ a koase mease nastrĩ la o vestꝛ, de i aġĩ nĩnꝛ kiarꝛ kꝛte o skꝛdꝛ de fĩr-kare nastre!

— Atꝛnĩ niġĩ sꝛ mi mai treakꝛ prin minte ka sꝛ kapĩtꝛ kostꝛmele ġe le doreskꝛ?

— Nꝛ, nentꝛ kꝛ vomꝛ avea aġeste kostꝛme gata. Lasꝛ-mꝛ sꝛ ġnġrijeskꝛ de aġesta, mi mꝛine, kꝛndꝛ vꝛ veġĩ skla, veġĩ alla o kꝛleġere de nĩnꝛie, de veste mi de pantalonĩ de kare veġĩ fi mꝛlꝛmĩdĩ.

— Skꝛmꝛnĩlꝛ meꝛ, zise Franz lꝛĩ Albertū, sꝛ ne lꝛ-ŝmꝛ ne oasnele nostrꝛ, elꝛ ne a mai probatꝛ kꝛ ġlꝛ taiꝛ kapĩlꝛ la mꝛlte lꝛkrĩrĩ; sꝛ mꝛnkꝛmꝛ dar ġn nache, mi dꝛne ġe vomꝛ mꝛnka, sꝛ merġemꝛ sꝛ vedemꝛ ne *Italiana in Algeri*.

— Fĩz mi nentꝛ *Italiana in Algeri*, zise Albertū, dar kꝛpety, mestere Pastrini, kꝛ eꝛ mi domnĩlꝛ, ŝrmĩ elꝛ aġtꝛndꝛ ne Franz, ġĩnemꝛ mꝛltꝛ ka s'avemꝛ mꝛine kostꝛmele ne kari le amꝛ ġerĩtꝛ.

Lokandistul își întări pentru a treia oară oasnilor săi că nu avea să se îngrijească de nimic și că vor să îi servească dăruite dăruite lor; asupra căruia Franz și Albert se uitau spre a se desprinde de costumele lor de păianjen.

Albert, desbușându-se de alți săi, strânse cu cea mai mare îngrijire buchetul său de violete: acesta era semnul său de recunoaștere pentru a doua zi.

Amândoi amii mezuri la masă; dar, pe când prinzia, Albert nu se putea opri să observe însemnata diferență ce era între meritele respective ale bucatarului mesterului Pastrini și ale contelui de Monte-Cristo.

Așa dar, adevăratul nevoi pe Franz a mărturisit, că toate prejudecățile ce se ținea că avea în contra contelui, că paralelul nu era în folosul căpitanului de bucatărie al mesterului Pastrini.

La desert, feciorul întrebă pe jurnii la ce oră vrea să le văd trăsura.

Albert și Franz se uitau zădărnici la altul, temându-se într'adevăr să fi fost omenii.

Feciorul îi înțelese.

— Eschelling! Sa kontele de Monte-Cristo, le zise el, a dat ordin pozitiv ca trăsura să rămână în voia Domniilor Lor; Domniile Lor pot prin urmare a o întrebă pe fetele temere să a fi indiscreții.

Jurnii otrăviri a profita puțin în căruța de cărtăria contelui, și ziseră să nu se uită, pe când ei se dădea a face o grătar de seară în locul grătarilor de zi, care ara oarecum schimbarea de numeroasele lăute ce le făcuseră.

Dăruie ce ținea astăzi măsura, se dăruie la teatrul Argentina, și se ameză în loja contelui.

În actul d'intermediu, kontesa G... intră în loja ei.

Întîia sa kърtърг се îndrentъ în partea unde vърз-
se în ajрунъ ne kontelee, astъ-felъ în kъръ vърз ne Franz ш
ne Albertъ în lojea aчелsia în privинга kърgia, kъ дозъ-зечъ
шî patrъ de ore маъ 'nainte, агъtase lъî Franz kърioasa sa
пърere.

Lorneta sa era îndrentatъ аснргъ kъ атъта înver-
шнare, inkъръ Franz vърз bine kъ агъ fi o kърzime ka съ
întърzie маъ мълтъ de a i мългъми kърiositatea.

Astъ-felъ întrebингндъ privilegislъ akordatъ snek-
tatorilorъ teatrelorъ italiene, kare este de a face saloane de
пriimire din salele de snektakslъ, амiндоi амичiи шî пъръ-
sirъ lojea ka съ se дккъ a шî инфъиша inkинъчизнile kontesei.

Abia intrarъ în loje, шî ea fккъ semnъ lъî Franz a
se пне în lokslъ de onoare.

Albertъ se псе шî elъ la spate.

— Eй bine! zичea ea, abia дъндъ lъî Franz timnslъ
de a шедea, se vede kъ n'агi avтъъ nimikъ маъ intere-
santъ de fкктъ de kъръ a face kносчингъ kъ noslъ lordъ
Ruthwen, шî eatъ-въ чei маъ бснi амичiи din лsme!

— Fър'a fi аша de înainteгi преkъm zичi într'o in-
timitate речiнокъ, katъ съ мъртърisimъ, doamnъ kontesъ,
respъnse Franz, kъ амъ абssatъ тоатъ zisa de îndatorirea sa.

— Kъm! тоатъ zisa?

— Pre ледеа mea, tokmaй аша: азi dimineaгъ,
амъ пriimitъ dejъnslъ сеъ; ne kъръ гинъ maskarada, амъ
streбърtstъ Cursul în търsъra sa; în челе din гртъ, astъ sea-
гъ, venimъ la Opera în lojea sa.

— Аша дагъ ilъ kъноасчедi?

— Da шî нъ.

— Kъm аша?

— E o istoriъ lъngъ.

— Pe care mi o vești sune!
 — Te ară șperia prea măriș.
 — Kș atzătă mai măriș kșvintă.
 — Asteantă zelă pșpină sș aibă șnă desnodămintă
 astă istoriă.

— Fș, imi plakă istoriele komplekte. De o kam
 dată, kșm v'auă aflată în kontaktă? cine v'a infșđimată la
 dinsălă?

— Nimini, ba inkă elă a țerștă a fi infșđimată la noi.

— Și kșndă?

— A seară kșndă te amă pșrșsită.

— Prin care mizloçitoră?

— Oș! Dșmnezeșlă meș, prin mizloçirea țea foar-
 te prosaikă a oasnelă nostră!

— Lokșesçe în otelăș Londrei totă ka mi dșmnea-
 voastră?

— Nș nșmaă în ațela-șii otelă, dar kiară în ațe-
 la-șii patrată.

— Kșm ilă kiamă, kșçi fșră indoială i sșiği nșmele?

— Foarte bine, kontele de Monte-Cristo.

— Çe nșme è asta? nș è șnă nșme de familiă.

— Nș, è nșmele șneă insșle pe care a kșmșțra-
 t'ò elă.

— Și è konte?

— Konte toskană.

— În țea dșue șrșmă, meargă mi elă ka ței alđi,
 zise kontesa care era șna din țele mai vekă familie dșnim-
 prejșrșlă Venezielă: mi çe omă è desure țele alte?

— Întreabă ne viçe-kontele de Morcerf.

— Așzi, domșle, mș trinite la dșmneata, zise
 kontesa.

— Amă fi nișçe oamenă prea greă daka nș ni s'ară

părea zădărnice, doamnă, respunse Albertu; zădărnice de zădărnice ană n'are fi fărâșă pentru noi mai multă de câtă dănsă, mi asta că o grație, o delikatețe, o cărtenie kari arată într'adevăr zădărnice omă din lăme.

— Aidă, zise kontesa rîzînd, vezi vedea că strigoiește mă va fi cărată vre zădărnice înavîntă kare va să fakă lămea a i erta milioanele, mi kare va fi lăsată cărtenie-tăra lăi Lara ka să nă lă inkăre cineva că D. Rothschild. Mi ea, aji vîzst'o?

— Pe cine? întrebă Franz sîrîzînd.

— Pe frămoasa Greacă de eră.

— Nă. Amă azită, kreză, sșnetă guzlei, dar ea a remașă că totă nevîzstă.

— Adică, kîndă zici nevîzstă, skămnă mă Franz, zise Albertu, ă nămai ka să faci lăkrăle mai misteriosă. Cine kreză dară că era avelă domină albastră kare medea la fereastra cea că damaskă albă?

— Mi unde era avelă fereastră că damaskă albă? zise kontesa.

— La palată Rospoli.

— Kontele avelă dară trei ferestre la palată Rospoli?

— Da. Aji trektă prin strada Cursului?

— Făgă îndoială.

— Ei bine! aji observă doă ferestre înbrăcate că damaskă galbenă mi o fereastră că damaskă albă că o kăre romă? avelă trei ferestre era ale kontelăi.

— Așă! omă avelă ă dară vre zădărnice nabab? Săji che preșesă avelă trei ferestre pentru ontă zile de karnavală, mi la palată Rospoli, adică în lokăle celă mai frămosă ală Cursului?

— Doă să trei sate skăde romane.

— Zicăji doă să trei mi.

- Ax! drace!
- Și din insula sa are elș acestș venitș frșmosș?
- Insula sa nș i dș niș zș baiokș*.
- Pentrș ce a kșmpșrat' o darș?
- De fantasiș.
- E darș vre zș orișinalș?
- Adevșrșlș este, zise Albertș, kș mi s' a pșrștș destșlș de escentrikș. Dak' arș fi lokșitș la Parisș, dak' arș fi desitș pe la teatrele noastre, șș așș sșșne, skșmpșlș meș, saș kș este vre zș glșmeșș kare poseazș, or kș ę vre zș bietș pșkștosș pe kare lș a perdștș literatșra; intr' adevșrș a fșkșlș azș dimineadș vre o doșș trei emișri kari sșntș demne de Didier saș de Antony.

În minștșlș acesta o visitș intrș, șș dșne obișeiș, Franz ișș dete lokșlș noșlș venitș.

Așș impșeșrșre, afarș de skimbarea lokșlș, skimbș mi sșbiektșlș konvorbiriș.

O orș dșn' așeia, amîndoi amișii se întorșea la otelș.

Mestershș Pastrini se mi okșnase de kostșmele lorș nentș a doșa-zș, mi le promise kș vorș fi mșlșșmișđ de inteligînta sa aktivitate.

Înt'r' adevșrș, adoșa-zș, la noșș ore, elș intra în kamera lși Franz k' zș kroitordș kare adșșea ontș saș zęce kostșme de șerani romani.

Amîndoi amișii aleserș doșș asemenea, kari era mai pe talia lorș, mi însșrșinarș pe oasșele lorș a șșne șș le koasș vre o doșș-zęșđ de metre de pandlikș la fiș-kare din pșlș-riele lorș, mi a le adșșe doșș dînt'r' așele frșmoase skarne de mștase kș bande transversale mi kș kșlori viș kș kari oamenii din ponorș aș obișeișlș șș mi stringș talia în zilele de serștori.

* Monedș mșșșntș din statele romane, kare pșdșșesșe șșva mai mșlșđ de kștșș zșșđ șentime de Francia.

Albertū se gr̃bia a vedea k̃m era s̃z i vĩz kos-
t̃m̃l̃ chel̃ nõ: era o vest̃ u'z̃ñ pantaloñ de katifea al-
bastr̃, ȃiorañ k̃ kol̃ũr̃i k̃s̃ste, pantofi k̃ kataram̃ mi o
jilet̃ de m̃tase.

K̃tre aċestea Albertū k̃stiga k̃ aċest̃ kost̃m̃ ni-
toresk̃, mi, k̃nd̃ ĩm̃i str̃inse talia ċea elegant̃ k̃ ȃing̃-
toarea, k̃nd̃ p̃l̃ria sa, kam l̃sat̃ la o parte, l̃s̃ s̃z i
kaz̃ ne Ńmer̃i handlichele, Franz s̃z nevoit̃ a m̃rt̃risi k̃
adesea kost̃m̃l̃ kontr̃ib̃e foarte m̃lt̃ la s̃perioritatea fi-
sik̃ ċe o akord̃m̃ Ńnor̃ ponoare.

Turcĩ, kari o dinioar̃ era aăa de nitoresċi ăn xai-
nele lor̃ ċele l̃ñũi k̃ feċe vĩ, ñ s̃nt̃ Ńrĩi ak̃m k̃ re-
dingotele lor̃ albastre ănkeiate mi k̃ fes̃rile lor̃ greċesċi
kari le d̃z Ńñ aer̃ ka de nisċe b̃tilie de viñ k̃ doñr̃i
roŃi?

Franz ĩm̃i f̃k̃ komplimentele l̃si Albertū, kare, mi
el̃, s̃nd̃ ăn niċioare ănaintea Ńnei oglinde, ĩm̃i s̃r̃idea k'Ńñ
aer̃ de m̃l̃xm̃ire kare n'avea ninik̃ ekivok̃.

Ẽ se afla aċi k̃nd̃ kontele de Monte-Cristo intr̃.
— Domnilor̃, le zise el̃, fiind̃-k̃, or k̃ĩ de ñ-
k̃t̃ ar̃ fi Ńñ ănsoitor̃ de ñċere, libertatea ċ mi mai
ñk̃k̃t̃ ănk̃, vĩ s̃z ṽz s̃ñĩ k̃, pentr̃ ast̃zi mi pentr̃
ċele ont̃ zile Ńm̃toare, las̃ la ordinele d̃mneavoast̃r̃
tr̃s̃ra k̃ kare v'ag̃i servit̃ er̃i. Oasnele nostr̃ kat̃ s̃z
ṽz fi s̃ñs̃ k̃ mai aveam ănk̃ trei saċ natr̃ ănk̃riate la
d̃ns̃l̃; n'am treb̃iñȃ ur̃in Ńmare de d̃nsa: ăntreb̃in-
ȃȃi—o ăn-voiz̃, saċ s̃nre a ṽz d̃ċe la ñċerea d̃mneavoa-
str̃ saċ s̃nre a ṽz d̃ċe la afacerile d̃mneavoast̃r̃. ăntil-
nirea noastr̃, de vom̃ aveam a ne s̃nre ċeva, va fi la pa-
lat̃l̃ Rospoli.

Am̃doi j̃ñi voiz̃ a i faċe oare-kari obserṽr̃i, dar

n'avea într'adevăr nici unul cuvânt bun a refusa o propunere care altminteri le era plăcută.

Pînă în cele din urmă dar priimiră.

Kontele de Monte-Cristo remase unul patrară de o ră aproape imprevizibilă ca dinuiri, vorbindă despre or ce lucră ca o înlesnire mare.

Dăne căm va fi văzută cineva, elă cănoscea literatură din toate ȳerele.

O arănkăteră de okiă asăpra pereșiloră salonăi seă probase lăi Franz mi lăi Albertă că era amatoră de tabloură.

Căte-va vorbe fără pretindere, ne kari le zise în treacăteră, le probase că știinȳele nă era streine pentru dănsă.

Se părea măi virtosă că s'a okăpată foarte măltă că ximia.

Amădoi amicii n'avea pretindere de a înănoia kontelăi deșănsă ce le detese; ară si fostă o glăsmă preă zărită căndă le ară si venită în minte a le da, în skimbăleă mesei sale celei minănate, unul deșănsă foarte cămpătată prekăm se obișănsă la mesterăleă Pastrini.

I o sășseră cărată, mi elă priimi skăsele loră ka unul omă care apășșă delikateȳea loră.

Albertă era înkăntată de manierele kontelăi, ne care nămăi știinȳa sa lă omă de a lă rekănoasce ka unul adevărată đintilomă.

Libertatea de a disăne că totăleă de trășăreă ilă înplea măi virtosă de băkărită: elă mi avea skopășile asăpr'acheloră grășioase ȳerane, mi, fiindă-că i se arătaseră în ajănsă într'o trășăreă foarte elegantă, nă i părea reă ka să se arate mi elă în prăvinȳa aceasta ne unul niȳioră de egalitate că ele.

La o oră mi jsmăstate, amîndoi jsmii eșiră.

Kșcherșlă mi lakeiă avșseră idea să mi nrîă livrelele pe d'asșnra neiloră de fiare, ȳeia ȳe îi fȳĳea să aibă o țr-nșră mi mai groteskă de kătlă în ajșnă, mi ȳeia ȳe fȳkă pe Franz mi pe Albertă a le face toate komplimentele.

Albertă iui nrșe simtimentală bșketșlă seă de violete vestezite la kiotoare.

La ȳelă d'întiă sșnetă ală klonotșlăi, plekară mi se preȳliră în strada Cursului prin kalea Vittoria.

L'a doăa întorsățră, șnă bșketă de violete uras-nete plekă dintr'o kaleaskă inkărkată de naiăgine, mi kare veni să kază în kaleaska kontelă arățndă lăi Albertă kă, întokmai ka mi dînsălă mi ka amikșlă seă, ĳeranele din a-jșnă iui skimbaseră kostămălă, mi kă, saă din întimnlare or dintr'șnă simtimentă asemenea kă aȳela kare lă fȳkăse mi pe dînsălă să skimbe pe ală seă, pe kăndă elă lăase ka șnă galantă kostămălă loră, ele lăaseră pe ală seă.

Albertă nrșe bșketșlă ȳelă noă în lokșlă ȳelăi altă, dar nrștră bșketșlă ȳelă vestezită în măna sa; mi, kăndă mai întilni kaleaska, ilă nrșe amorosă pe bșzele sale, fantă kare nrș kă rekreă mlătlă nrș nrșmai pe aȳeia kare i lă arșnkase, dar inkă mi pe neșnele sale înșoĳitoare.

Ziăa nrș fs mai nrșină însșfleĳită de kătlă în ajșnă.

Este probabilă kiară kă șnă profșndă observatoră ară fi rekșnoskătlă inkă o adășĳire de șgomotă mi de veselă.

Șnă minătlă vȳzără pe kontele la fereastră sa; dar, kăndă mai trekă trășșra, elă se fȳkăse nevȳzătă. Se îneleĳe kă skimșlă de koketăriă între Albertă mi naiăgina kă bșketele de violete ĳinș toată ziăa.

Seara, kăndă se întoarse Franz a kază, aștă o skri-soare a ambasadei: i se fȳĳea kșnoskătlă kă va avea onoa-rea de a fi nrșimită a doăa-zi de Santitatea Sa.

La fir-kare din kăltoriele trekăte ce le făkăse la Roma, elă cherăse ačeastă favoare mi i se detese; mi, atălă din reliđiăne kătlă mi din rekănosăinđă, elă nă voise a s'a-pronia de kapitala lămiă krestine făr'a mi denăne inkinăđiănea cea respektăoasă la niđioarele xăia din săcesoriă săntăli Petru, kare a dată rarălă esemulă de toate virtăđile.

Ama dară nă mai era vorba pentru dănsălă a i fi a minte de karnavală; kăčă, kă toată băntătea kă kare se impresoară Mărginea Sa, totă d'asna se peregătesce čine-va k'ănlă respektă nlină de o emođiăne profăndă a se inklina înainte ačestăi nobilă mi săntă bătrănlă kare se nămesce Gregoriă XVI.

Kăndă emi din Vatican, Franz veni drentă la otelă ferindă-se kiară de a trece prin strada Cursului.

Adăcea kă sine xălă tesăxă de kăpetări pioase, pentru kare kontaktălă băkărieloră nebăne ale maskaradei ară fi fostă o profanare.

La čină ore mi zече minăte, Albertă intră.

Elă era în kălmea băkăriei.

Paiăgina mi relăse kostămlă de đerană, mi, kăndă se intălni kă kaleaska lă Albertă, imă redikăse maska.

Era foarte frămoasă.

Franz făkă lă Albertă komplimentele sale prea sincere; elă le priimi kă xălă omă ce le merita.

Rekănosăse, zičea elă, đăne oare-kari semne de elegană neimitată, kă frămoasa sa nekănoskătlă kătlă să fi fostă de cea mai înaltă aristokrađiă.

Era otărită a i skrie a doăa-zi.

Franz, đăne ne priimi ačeastă konfidină, inđelese kă Albertă părea kă avea să i čeară čeva, mi kă, kă toate ačestea, se inđoia a i face astă čerere.

Elă stăxăi, deklarăndăi mai din 'nainte kă era gata

Era foarte frumoasă.

a face, în favoarea fericiții sale, totuși ce i ară sta prin pă-
tinuș.

Albertu se lăsa a fi răgătit pe cătuși timpuș o chereea o
amikală politeje: pe zrmă mărțărasi lăi Franz kă i ară face
znuș serviciuș lăsbndăi pentră a doza—zi kaleaska nămai lăi
singură.

Albertu atribuia la linsa amikalăi seș marea bânătate
ce avăseze frămoasa sa gerană de a uii redika maska.

Se înțelepe kă Franz nă era destăiș de egoistă kă
să onreaskă pe Albertu în mizlokăiș znei aventșre kare pro-
mitea totuș de o dată a fi ama de plăkăș prin kăriositatea
sa uii ama de lingvuitoare prin amorăiș seș pronriș.

Kănoscea destăiș marea indiskrejișne a bânăi seș
amikă kă să fii sigură kă i va sîșne cele mai miș amă-
nante ale bânăi sale întîmplări; uii fiindă—kă, doi săș trei
ani de kăndă strebătea Italia în toate părgile, n'avăseze niș
o dată soartea niș celă pășină a skiș a asemenea intrigă
pentră sokoteala sa, lăi Franz nă i părea reș d'a afla kăm
se petrecea lăkrăile în asemenea împreșșrăi.

Promise dară lăi Albertu kă s'ară mășșmi a doza
zi a nrii snektakăiș de la fereaștra nalăiș Rospoli.

Într'adevără, a doza—zi, vără pe Albertu trekindă în
săș uii în josă.

Elă avea znuș băketă foarte mare, pe kare ilă însă-
șinase fără îndoială a fi părtătorăiș enistolei sale amoroase.

Așă probabilitate se skimă în inkredingare kăndă
Franz revără așela—uii băketă, însemnată urintr'znuș șearkăză
de kameliu albe, între mășinele znei frămoase naiagine în-
brăkate în mărțărăiș rosă.

Așă—felă în șeara așeia nă mai era băkrăiș, și deliră.

Albertu nă se mai îndoia kă frămoasa nekănoskăș
era să i respăzășș printr'ășela—uii mizlokă.

J. AAL

— Ei bine, i dişe elu, m'am înclătu?

Franz anxkî înaintea tatelor̃ doringelor̃ sale zikîndî kî totî sgomotîlî acesta îlî ostenia, mi kî era otîritî a întrebîingîa zîsa de mîine revîzîndî—mî albîmîlî mi fîkîndî însemîntî.

Pe ling'acestea, Albertû nî se înclase în prevederile sale: a doua zi seara Franz îlî vîzî întrîndî dintr'o singîrî sîritîrî în kamera sa, skîstîrîndî kî trîsmîlî zîlî netîkî de xîrîtî ne kare o pînea de zîlî kolîlî.

— Eî bine! zise elî, înclatsî—m'am oarî?

— A resînsî? întrebî Franz.

— Çitesîe.

Astî vorbî fî zîsî k'o întonare çe è kî nenîingîa a fi deskîrîtî. Franz îlî bîletîlî mi çitî:

„Marî seara, la meante ore, dt-te josî din trîsîrî în fîga *de la via de Pontefici*, mi zîmeazî ne çerana romanî kare mî va smîlîe Moccoletto.

„Kîndî veî ajîngîe la întîia treantî a bisîrîçei îlî San-Giacomo, aibî grije, sure a te nîstea rekînoasîe, sî leçî o pandîkî romîlî ne zîmerîlî kostîmîlî dîmitale de paîaçî.

„În'atsîçî nî mî veî maî vedea.

„Konstançî mi diskîregîsîe.,

— Eî bine! zise elî îlî Franz, dîne çe acesta terîmîlî çitîrea, çe kîçîeçî desîre açeasta, skîmîlî meç amîkî?

— Dar kîçîeçî, resînsîe Franz, kî seamîzî a fi o aventîrî din çele maî nîkîste.

— Asta è mî nîrîreamea, zise Albertû, mî mîlî mî è teamî sî nî te dîçî singîrî la balsî dîuelî de Bracciano. Franz mi Albertû nîimîserî, kîarî în dîmîeaçîa a-

ceia, fir-kare dintr'încăi kște o invitare de la vestitul bănkerș romanș.

— Iea a minte, skămnulș meș Albertū. zise Franz. toatz aristokrajia va fi la dșchele; mi, daka frămoasa dșmitale nekănoskăte este într'adevărș din aristokrajia, nș se va nștea skăti d'a veni mi ea akoto.

— Viir saș nș, eș îni iirș pșreca desure dinsa, șrnș Albertū. Ai cititș biletulș?

— Da.

— Șii ce kreschere pșkătoasz priimeskș in Italia femeiele din mezzo ceto? (Astș-felș se nșmesche bșrșesia).

— Da, mai resșnșe Franz.

— Ei bine! mai citesche biletulș acesta, chercheteazș skrissulș, mi kăst-mi o greșealș saș de limbș or de ortografia.

(Într'adevărș, skrissulș era minșnatș mi ortografia firș greșealș.)

— Esti pșesșitș, zise Franz lăi Albertū inanoindăi nentș a doza oarș biletulș.

— Veză kăș iir va plșcea, gșmesche or kșm veș voi, ziche Albertū, șșnt inamoratș.

— Ox! Dșmnezeulș meș, mș șueri! strigș Franz, mi vșzș kș nș nșmaș kș mș voiș dșche singșrș la balsulș dșchelș Bracciano, dar kș inkș mș voiș întoache singșrș la Florenza.

— Adevărulș ă kș, daka nekănoskăta mea ă ama de amabilș ne kăș ă de frămoasz, iir deklarș kș m'amezș la Roma, chelș pșginș nentș mease sentșmșne. Adorș Roma, mi auoi am avștș totș d'asna șnș gșstș invederatș nentș arheologiș.

— Bino, inkș o întilnire saș dozș de felșlș acesta, mi

ne m̄ indoesk̄ k̄ te voī vedea membr̄ al̄ Academī Inskingisnilor̄ mi Beletor̄-Litere.

F̄l̄r̄ indoīal̄ Albert̄ era s̄ m̄ diskste serioș̄ drent̄rile la fotolis̄l̄ akademik̄; dar venir̄ a însuiinḡa ne j̄sn̄i am̄doī k̄ 'i astenta masa.

Așa dar̄, amor̄l̄ la Albert̄ ne era de lok̄ kontrarī uofter̄ sale de m̄nkare.

Se gr̄bi prin̄ zmare, mi el̄ mi amik̄l̄ seș̄, a se pne la mas̄, l̄s̄nd̄ disksta lor̄ dne m̄nkare.

Dne m̄nz̄, se anș̄iș̄ kontele de Monte-Cristo.

De doz̄ zile ne l̄ v̄z̄ser̄ j̄sn̄i nostri.

Pastrini le s̄nsese k̄ oare-kare interes̄ il̄ k̄ma-se la Civita-Vecchia.

El̄ plekase în scara din aj̄n̄, mi se întorse se ne mai de o or̄.

Kontele f̄ ink̄nt̄tor̄; saș̄ k̄ se observ̄, or k̄ îmrejrarea ne destent̄ de lok̄ într' ins̄l̄ fibrel̄ armonioase ce în alte d̄j̄ resnar̄ de doz̄ trei or̄ în amarele sale vorbe, f̄ mai ka toat̄ l̄mea.

Acest̄ om̄ era nent̄ Franz o adev̄rat̄ enigm̄.

Kontele ne se ntea indoi k̄ j̄nele k̄l̄tor̄ ne l̄ rek̄nosk̄; mi k̄ toate aq̄stea niç̄i o sinḡr̄ vorb̄, de l̄ a dosa lor̄ înt̄nire, ne sem̄na k̄ ar̄ta în ḡra sa k̄ mi ad̄cea a minte s̄ l̄ mai fi v̄z̄s̄l̄ al̄-ș̄ndeva.

Din partei, or k̄t̄ de ml̄t̄ dorinḡ avē Franz a se da în vorb̄ des̄re înt̄ia lor̄ înt̄vedere, temerea de a fi nen̄k̄t̄ ș̄n̄i om̄ kare il̄ ink̄rkase, mi ne el̄ mi ne amik̄l̄ seș̄, k̄ at̄tea n̄veninḡe, il̄ ñinea în lok̄; rema-se dar̄ tot̄ în aq̄ia-mi rezerv̄ ka mi d̄ns̄l̄.

Aflase k̄ ç̄i doi am̄iç̄i vois̄r̄ s̄ iea ș̄n̄ lok̄ la teatr̄l̄ Argentina, mi k̄ li se res̄nsese k̄ toate lok̄rile era prinse.

Prin zmare le aducea keia de la lojea sa; celş nş-
şinş aqesta era kvintşlş vşzşlş alş visitei sale.

Franz mi Albertu arştarş kvte-va greşşşş, şş kv-
vintş de a nş lş linsi ne dşnsşlş de lokşlş seş; dar kontele
le resnşse kv dşkşndş-se în seara aqeia la teatrşlş Palli,
lojea sa de la teatrşlş Argentina arş fi perdşş daka n'arş
lşa-o ei.

Aşş inkredşngare fşks ne amşndoş amiqiş a priimi.

Franz se obişşşise nşşinş kvte nşşinş kv paloarea
kontelşi kare i fşkşse o întinşşire aşa de mare întiia oarş
kvndş ilş vşzşse.

Nş se nştea onri de a da drentate frşmşşegiiş qelei
aşure a kvnşlş seş, a kvşşia paloare era şingşşşlş defektş
saş poate kalitatea prinşinalş.

Adevşratş eroş din Biron, Franz nş nştea, nş zikş
tokmaş şş nş lş vazş, qi nşmaş şş kvşete la elş fşr'a şi
infşşima aqelş obrazş inkşşntatş ne şmeriş lş Marnfred saş
şşb toga lş Lara.

Aqea aqea şbirşitşş a frşşiiş kare aratş infşşima-
rea neinşetatş a şnei kvşetşriş amare; aqea aqei oki arşş-
toriş kari qiteskş în şrefşndşlş şşletelorş; aqea aqea bşzş
şşmeaqş şi batşokoritoare kare dş borbolorş qe esş dintr'in-
sa aqelş karakterş partikşlarş kare faqe şş se şane afşndş
în memoria qelorş qe le aşkşlş.

Kontele nş maş era jşne; era de patrş-zeci de anş
qelş nşşinş, şi kv toate aqestea înşeleqea qineva de mi-
nşne kv era fşkşlş ka şş fiş maş nresşş de jşniş kv kari
s'arş aqea împreşş.

Într'adevşş, kontele şemşna, printr'o şştimş ase-
mşnare kv eroiş fantastiş ai poetşlş anglş, kv aqea darşlş
fermekşriş.

Albertu nş maş înqeta d'a vorbi desnre feriqirea qe

avăsese atăt elă kătă mi Franz ka să dea ueste xuš asemenea omă.

Franz era mai năgină entasiastă, mi kă toate auestea sferia înfăința ce o deurinde or ce omă sșnerioră asșura snirităiă țeloră ce ilă înkonjoară.

Kăpeta la proiektslă ce lă sșsese de doxă trei ori kuntele de a se dăce la Parisă, mi nă se îndoia kă kă karakterslă seă esçentrikă, kă obrazslă seă karaktersată mi kă averea sa kolosală, kuntele era să prodăkă țelă mai mare efektă.

Și kă toate auestea nă doria să se afe la Parisă kăndă ară veni mi elă.

Seara treks nreksm treks serele obiănsită la teatră în Italia, dar făkăndă visite mi stăndă de vorbă.

Kontesa G... vrea s'adăkă vorba desure konte, dar Franz i sșsse kă avea țeva mai noă de zisă; mi. kă toate arățrile de modestiă falsă ce le făkă Albertă, sșsse kontesei întămlarea țea mare ce forma, de trei zile înkă, obiektăslă grijă amiviloră amădoi.

Făindă-kă aueste intrițe nă sșntă rare în Italia, țelă năgină daka se kăvine să kredemă ue kățtoră, kontesa nă se făkă kăiă de năgină nekrezătoare, mi felicită ne Albertă nentă înçenștrile țnei aventșre kare promitea a se termina într'ănlă felă ama de mșlășmitoră.

Se nățșiră d'ăndă-mă kăvântăslă a se întălni la balsă dățelă de Bracciano, la kare era invitată toată Roma.

Dama kă bșketslă imă ĩnă kăvântăslă: niță a doza zi niță a treia zi nă dete lă Albertă semne de esistăntă.

În țele din țrmă soși marșă, țea din țrmă mi țea mai șgomotoasă zi din karnavală.

Marșă, teatrele se deskăiă la zecă ore de dimineăț; kăi, dăne ontă ore de seară, întră în năresimă.

Marți, totți ceî ce din liusa timnăslă, a baniloră saș a entăsiamsăslă, n'aș lăatș înkă parte la serbătorile trekste, se amestekă în bakanală, se lasă a se țiri de orșitș mi adăce partea sa de sgomotș mi de miskare la miskarea mi la sgomotșlă ħenerală.

De la doșă nînz la ħinți ore Franz mi Albertū șr-mară mirăslă, skimbăndș nămnî de confetti kă trăsărele din mirăslă onășș mi nă nedestrii ce se învîrtia între niħioarele kailoră mi între roatele kășăneloră fără ka să se întîmule în mizlokăslă astei îmbălzele șpăimîntătoare niħi șnș singșră aħidentă, niħi o singșră disnăș, niħi o singșră ħeartă.

În nřivîmă aħeastă Italianii șantăș noporăslă ħelă mai bșnă.

Serbătorile nentș dînmii șantăș adevărate serbătorî.

Astorsălă astei istorie, kare a stată în Italia ħinți saș mease anî nă mi adăce a minte să fi văzătă vre o dată o solemnitate șrbărată de vr'o singșră întîmulare asemenea kare șervesħe totă d'asna ka șnș korolariă ħ' ale noastre.

Albertū trîșmfase în kostămsăslă seă de naiămă.

Avea ne șmeri șnș nodă de pandlikă roșă ale kăria kăpătîie i kădea nînz la înkăiștrele ħenskiloră.

Șnre a nă se faħe niħi o înkărkășră între elă mi Franz, aħesta mi năștrase kostămsăslă de ħerană romană.

Kă kălă înainta zîza, kă atălă mai mare se făħea sgomotăslă; ne toate stradele, în toate trăsărele, la toate fe-restrele nă era gără kare să fi stată mătă, nă era brayă kare să fi remasă în nemiskare; era într'adevără o fărțură omeneaskă komnăș de tsnetă de strigăte mi de o grindînz de kofetșri, de băkete, de oșe, de nortokale mi de florî.

La trei ore, sgomotăslă kătieloră trase de o dată în niăgă del Popolo mi la palatăslă Veneziei, resbindă kă mare

grestate acea larmă surzimintătoare, însușinuri că era să se încheie cărsele.

Cărsele, ca ni moccole sântă znele din episodele partikulare ale celorș din zrmă zile de karnavalș.

La sgomotăș avestorș kstie, trăsrele ni strikară îndată rîndș ni se refuziară fiț-kare în strada nezină cea mai aproape kă lokș în kare se afla.

Toate miskările avestea se fakș k'o îndemănare nensș ni k'o renezime minznată, ni fără ka poligia să îngrijeaskă kătș de neșinș a arita la fiț-kare postș seș, a însemna fiț-kăria kalea sa.

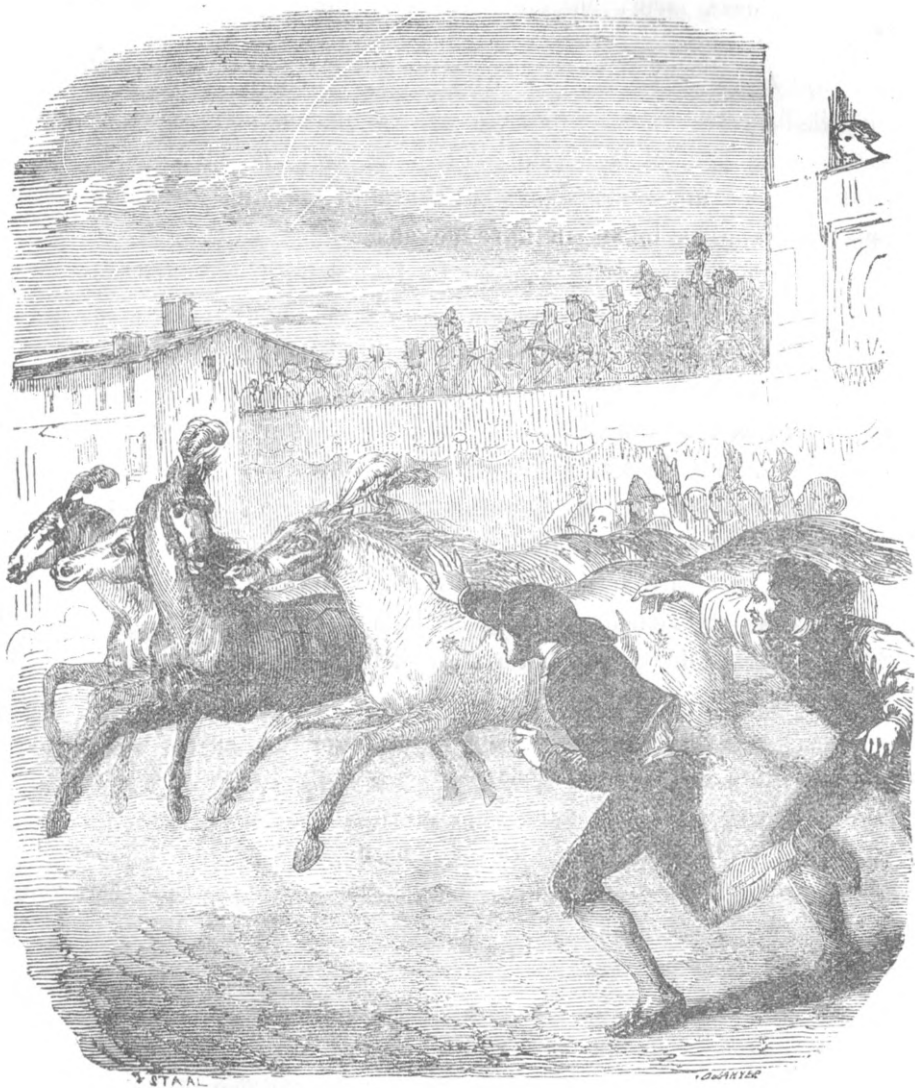
Hedestrî se liniră de palate, ne zrmă se azzi zș mare sgomotș de kai ni de tece de sabiră.

O desuzărire de karabinari, de kâte cinși-sure-zeye în rîndș, strebătea în galonș ni în toată lărmimea sa strada Cursului, ne kare o mătăra ka să fakș lokș la barberi.

Kăndș ajanse desuzărire la palatș Veneziei, resșnetș fărș de o altă bateriă de kstie însușinuri că strada era liberă.

Mai într'avela-ni timș, în mizlokș znei strigări nemășinite, zuniversale, neazite, se vărșă trekîndș ka nisce zmbre meante saș ontș kai întărităgi de strigările a trei sste ni persoane ni de kastanetele de ferș ce le sărș ne snate: ne zrmă țanș dela kastelș San-Angel trase trei detășri: asta era ka să însușineze că nemășă trei kăsligase.

Îndată, făr'altș semnalș de kătș avesta, trăsrele se neseră eară în miskare, nășlîndș kătre Corso, revărșîndș se din toate stradele ka nisce torente zș minșă konșinte ce s'arșnkă kă toate îmureșni în albia rîșă ne kare ilș imple, ni valș nemășinitș ni relș mai venede ka niș o dată kărsșă între cele doză malări de granitș.

Se v_̄dur_̄ trec_̄nd_̄ ca nisee umbre ș_̄pte s_̄u_̄ opt_̄ cai int_̄ritați de strig_̄tele a trei sute m_̄i persoane.

De kãtã zñã noã elementã de sgomotã mi de miskare se mai mestekase într'acea mãlãime, negãdãtorii de mocoli intraserã în scenã.

Mocoli saã moccoletti sãntã nische lãminãri, kari mai mari mi kari mai mici, de la fãklia de nasce nintã la mãkãlece, kari desteantã în aktorii scenei ce nãne kapãtã karnavalãiã romanã dozã preokãpãri onãse:

1-iã A mi nãstra moccoletto aurinsã;

2-ea A stinãe moccoletto celorã alãi.

Moccoletto ẽ ka mi viaga omãsi: omãlã n'a aflatã inkã altã mizlokã d'a o transmite, dekãtã zñãlã singãrã, kare ẽ de la Dãmnezeã.

Dar a deskoperitã o miã de mizloace ka s'o redice; este adevãratã kã, pentrã astã fantã mare, i vine nãgãnã mi ãraks în ajãtorã.

Moccoletto s'aurinde anroniãndã-se de o lãminare.

Dar cine va deskrie miãele de mizloace inventate snre a stinãe moccoletto, foalele zriame, stingãtorile cele mari, anãrãtorile sãnã-omenesã?

Fiz-kare se grãbi darã a kãmpãra moccoletti, Franz mi Albertã ka mi cei alãi.

Noantea s'anronia repede; mi, la strigãtãlã de: Mocoli! repetitã de glasãrile askãnite a vr'o miã de indsãtriale, vr'o dozã trei stele inãenãrã sã lãceaskã pe d'asãnã mãlgimii.

Acesta fã ka zñã semnalã.

Dãne zecã minãte, çinãi-zeci miã de lãmine skinteiarã desuçinãndã din palatãlã Veneziei în niãã Poporului, mi rezãkãndã-se din niãã Poporului la palatãlã Veneziei.

Arã fi zisã cineva kã era serbãtoarea fokãrilorã jãkãtoare.

Ns mi poate face cineva nici o idee despre aspectul acesta nîn'a ns lă vedea kă okii.

Hresnosnegi toate stelele desfăkîndu-se din cerș mi venindș a se mesteka ne nămintăș într'unș danș nebșnș. Toate aeste însoțite de strigute kăm ns s'ăș mai azzitș nici o datș în nici o parte de lăme.

Acesta   momentulș mai vîrtosș în kare ns se mai aflș nici o distinkțiune socială.

Faccino se leagș de prinșine, prinșinele de Transteveru, Transteverul de bșrșesș, fîș-kare sșflîndș stingîndș, reamrînzîndș.

Daka bștrșnșlș Eol se arșta în minștșlș acesta, s'arș fi proklamăț reșe nestē mocoli, mi Aquilon moschenitorș presșntivș alș koroanē.

Astș alergșlșrș nebșnș mi flakșroasș pînș dozș ore aproape; strada Cursului era lăminatș ka zisa în meaza mare, trșșrele nrivorilorș se vedea pînș l'alș treilea mi alș patșlea planș.

La fîș-kare çinș minște, Albertu se zita la ora sa; în cele din çrîș sosîș meante ore.

Amîndoi amicii se alla tokmaî la întșlșimea de la via dei Pontefici; Albertu sșri josș din kaleaskș, pînîndș-mi în mșnș mocolletto.

Dozș saș trei masșe voîș a s'apronia de dînsșlș ka sș i lș stingț saș sș i lș iea; dar, ka șnș boksatorș* îndemnatikș çe era, Albertu îi trimise, çniî dșne alșii, a se rostogoli zere panî denarie de dînsșlș çrîmîndș-mi kalca kștre biserika San-Giacomo.

Treutele era înkșrkate de kșriomî mi de masșe çe se lșnta kare mai de kare sș mi smșlș lăminarea din mșnș.

* Lșntștorș kș nșmnîi în Anglia.

Franz urma pe Albertu kã okiã mi lã vãzã pãnãndã-mã uiciorãlã pe cea d'intiã treantã; pe ãrmã mãi intr'acela-mã timuã o maskã ce urta kostãmlã bine kãnoskãlã alã ãgeraneã kã bãkãtlã ãntinse brããlã, mi, fãrã ka astã datã sã faktã vre o resistinã, i smãlãe moccolletto.

Franz era nea denarte ka s'ãzã vorbele pe kari le skimbarã ei; dar fãrã ãndoialã aste vorbe nã era de lokã ostile, kãã vãzã pe Albertu denãrtãndã-se kã ãgerana de brãã.

Vre o kãã-va timuã ã ãrmã ãn mizlokãlã mslujimã, dar. la via Macello, ã nerãã din vedere.

De o datã sãnetãlã klonotãlã, kare dã semnalãlã ãnkideriã karnavalãlã resãrã, mi, intr'acela-mã minãlã, toã moccolletti se stinsãrã ka urin fermekã.

Arã fi zisã çineva kã o singãrã sãflare nemãrãinitã a vãntãlã nimicãse totã.

Franz se aflã ãn ãntãnerikãlã celã mãi mare.

Într'o klinã toate strigãtele ãncetarã, ka kãm sãflarea cea tare kare stinsese lãminãrile a stinsã mi sgomotãlã ãn acela-mã timuã.

Nã se mãi aãzi altã cea de kãã ãrãirea trããrelorã kari dãcea mascele pe la kãsele lorã; mi nã se mãi vãzã altã de kãã rarele lãmine ce lããia ãn dossãlã ferestrelorã.

Karnavalãlã ãncetãse.

CAPITULŪ XXXVII.

CATACOMBELE SANTULUI-SEBASTIAN.

Poate k̄ în toat̄ viaa sa Franz n̄ simțise o în-
tîpîrire ama de otrîrîț, o trecere ama de renețe din ve-
selîț în întristare, ka în mințîlîș ațesta; ar̄ fi zis̄ș cineva
k̄ Roma, s̄b s̄flarea mașîk̄ a vre s̄n̄i demonș de noan-
te, se p̄fîl̄k̄se într'șn̄ș înlîns̄ș mormîntîș. Printr'o întîm-
plare kare ad̄șșia mi mai m̄l̄t̄ș desimea înt̄nerik̄l̄i, l̄na,
kare se afla în deskrescherea ^Sa, era s̄ resar̄ț abia ne la
șn̄ș-sure-zech ore din noante

Stradele ne kari trecea j̄șnele nostr̄ș era prin șr-
mare șk̄șf̄ndate în înt̄nerîșimea cea mai mare.

Pe ling' ațesta, trecherea era șk̄r̄t̄ș.

Dșne zech minște, tr̄șșra sa, s̄șș mai bine a kon-
tel̄ș, se onri în aintea otel̄l̄i Londrei.

China astenta; dar, fiind̄ș-k̄ Albert̄ș șn̄șse mai din
ainte k̄ n̄ k̄șeta s̄ se întoark̄ k̄rînd̄ș a kas̄ș, Franz
se p̄șse la mas̄ț f̄r̄ț dîns̄l̄ș.

Pastrini, care se învâdase a'î vedea mînkîndî im-
preziat, întrebî pentru ce lînsia Albertû; dar Franz se mîl-
dîmi a respunde kî Albertû pîimise kî dozî zile înainte o
invitare la care se dîsese.

Simîerea cea neastentatî a lîminîrilor, avea întî-
nechime care lîbase lokîlî lîmineî, avea tîcere care îrmase
dîne sgomolî, lîsaserî în mintea lîî Franz oare-kare intri-
stare care i fîcea mîltî neasîmîpîrî.

Chînz darî foarte tîkîlî, kî toatî ofîcioasa îngrijire
a oasnelî, care intrî de dozî trei orî ka sî lî întrebe
dak' avea nevoîz de ceva.

Franz otrîrise s'astente pe Albertû or kîlî de tîrziî
arî fi fostî kî pîtinîz.

Cherî prin îrmare tîrsîra pentru zîzî-sure-zече ore
nîmaî, rîgîndî pe Pastrini a lî însuîmîza pe datî, daka Al-
bertû s'arî întîmula sî treakî pe la otelî pentru or ce lî-
kîs arî fi.

La zîzî-sure-zече ore Albertû nî se întorsese înkî.

Franz se îmbîrkî mî plekî, zîkîndî oasnelî seî
kî se dîcea sî mî netreakî noantea la dîcele de Brac-
ciano.

Kasa dîchelî de Bracciano è zîna din cele maî frî-
moase kase din Roma; nevasta sa, zîna din cele din îrmî
moschenitoare ale familieî Colonna, face onorile sale într'
zîzî modî perfectî: resîltî dintr'aceasta kî serbîtorile ce le
dî aî o celebritate exroneanî.

Franz mî Albertû sosiserî la Roma kî skrisorî de
rekomandare pentru dînsîlî; astî-felî întîia sa întrebare pe
care o fîkî lîî Franz fî ka sî asîe de ce nî venise însî-
dîtorîlî seî de kîlîtorî.

Franz i respîuse kî îlî pîrîsise în mînstîlî kîndî

era sã se stingã moccoletti, mi kã ilã perdãse din vedere la Via Macello.

— Atãnuĩ nã s'ã întorsã a kasã inkã? întrebã dãcele.

— Lã am astentatã minã la ora ayeastã, respõnse Franz.

— IIIi sãii ãnde se dãcea?

— Nã suiã bine; kã toate auestea kreziã kã era vorba ka de o întilnire.

— Drage! zise dãcele, è o zi sritã. saã mãi bine è o noante sritã sure a întãrzia cineva; nã è ama, doamnã kontesã?

Aste vorbe din srmã se îndrenta la kontesa de G..., kare sosise mi kare se urcãmbla de braziã kã D. Torlonia, fratele dãcelãi.

— Mi se pare din kontra kã è o noante minsnatã, respõnse kontesa; mi çeĩ çe sãntã açi se vorã plãne nã-mã de ãnã lãkrã, kã adikã va trece prea iste.

— Astã-felã, zise dãcele sãrizãndã, nã vorbeskã de persoanele kari sãntã açi; ele nã se aflã în altã perikãlã, de kãlã bãrbãni a se înãmora de dãmneata. mi femeiele a se înbolnãvi de melosã vãzãndã-te ama frãmõasã: vorbeskã de çeĩ çe aleargã urir stradele Romei.

— Ei! Dãmnezãlã meã, întrebã kontesa, cine aleargã prin stradele Romei în ora ayeastã, afarã nãmãi dãk'arã vrea sã se dskã la balã?

— Amikãlã nostrã Albertũ de Morcerf, ne kare lã am lãsatã sãmãrãndã-mi neksnoskãta, ne la meante ore seara, zise Franz, mi ne kare nã lã am mãi vãzãtã de atãnuĩ.

— Kãm! mi nã sãii ãnde se aflã?

— Kãtã-mi de nãgãinã.

— IIIi are arme?

— E în kostămă de paianț.

— Nu s'ară fi kăzăt sț lă lauī a se dăce, zise dăcele lă Franz, dămneata kare kănosăi Roma mai bine de kăț dănsălă.

— Anoi kăm! ară fi întokmai kă a se cherka çineva sț oureaskă nămărlă trei ală barberilor kare a kăstigătă astă-zī nreșălă kărsei, resnăse Franz; mi anoi çe vreī sț i se intimle?

— Çine suie? noantea è foarte întănekoasț, mi Tiburī é nrea anroane de via Macello.

Franz simșī năș fioră nrin toate vinele sale văzândă suiritsălă dăcelăi mi ală kontesei ama de bine nite kă neastimărlă seș personală.

— Astă-felă mi eș am lăsată vorbă la otelă kă am onoarea sț mi netrekă noantea la dămneata, domnăle dăce, zise Franz, mi kată sț viț çineva a mă însăișăa desure întoarçerea sa.

— Eată, zise dăcele, mi se nare kă tokmai te kată nășălă din feçiorī meī.

Dăcele nă se învela; feçiorălă s'anroniț de Franz kăndă lă văză.

— Esçelinț, zise çă, stăninsălă otelălă Londrei te însăișăează kă năș omă te asteantă la dănsălă kă o skri-soare a viçe-kontelăi de Morcerf.

— Kă o skri-soare a viçe-kontelăi! strigă Franz.

— Da.

— Și çe omă è asta?

— Nu suiș.

— Pentră çe n'a venită singără sț mi o adăkă açi?

— Mesaçerălă nă mi a snășă nimikă desure açeasta.

— Și năde è mesaçerălă?

— A plekatŝ indatŝ 4e m'a vŝzŝtŝ intrŝndŝ in sala balslŝi sure a te insŝiingŝ.

— Ox! Dŝmnezŝlŝ meŝ! zise kontesa lŝi Franz, dŝ-te kŝrindŝ; biŝtŝlŝ omŝ, i s'a intŝmulatŝ poate 4eva.

— Mŝ dŝkŝ, zise Franz.

— Te vomŝ mai vedea ka sŝ ne suŝi 4e s'a intŝmplatŝ? intrebŝ kontesa.

— Da, de nŝ va fi lŝkrŝlŝ gravŝ; daka nŝ, atŝuŝi nŝ resnŝnzŝ niŝi de mine 4e mŝ voiŝ face.

— Or mi kŝm, fiŝ kŝ minte, zise kontesa.

— Ox! fiŝ linisŝitŝ.

Franz iŝi lŝŝ pŝlŝria mi plekŝ in prinŝ.

Iŝi trimisese inapoŝi trŝsŝra dŝndŝi ordinŝ a veni la dozŝ ore; dar, din feriuŝre, palatŝlŝ Bracciano, kare, ne de o parte, dŝ in strada Cursului, mi, ne de alta, in niaga Sŝntilor-Apostoli, 4 kŝ zece minste abia departe de otelŝlŝ Londrei.

Kŝndŝ s'anroniŝ Franz de otelŝ, vŝzŝ znŝ omŝ in niŝioare in mizlokŝlŝ stradeŝ; nŝ se indoi niŝi znŝ minstŝ kŝ aŝesta era trimisŝlŝ lŝi Albertŝ.

Aŝestŝ omŝ era mi elŝ infŝmŝratŝ intr'o manta mare.

Se dŝse la dŝnsŝlŝ; dar, sure marea mirare a lŝi Franz, omŝlŝ aŝesta i deŝkise intiiŝ vorba.

— 4e mŝ vreŝ, Esŝelinŝ? zise elŝ trŝgŝndŝ-se k'znŝ pasŝ inapoŝi ka znŝ omŝ kare doresŝe sŝ se pŝzeaskŝ in lokŝlŝ seŝ.

— Dŝmneata estŝ, intrebŝ Franz, kare mi adŝŝi o skrisoare din partea viŝe-kontelŝi de Morcerf?

— Esŝelinŝa Voastrŝ lokŝesŝe la otelŝlŝ lŝi Pas-trini?

— Da.

— Eschelinga Voastră   insogitorxl  de k ltorix al  vive-kontelxi ?

— Da.

— K m v  kiam  ne Eschelinga Voastr  ?

— Boronxl  Franz d'Epinay.

— At nxi Eschelingei Voastre   adresat  skrisoarea.

— Chere vre zn  resn ns ?  ntreb  Franz l ndxi skrisoarea din mână.

— Da, cel  p gin  amikxl  d mitale a a speră.

—  rk -te la mine, at nxi, ka s   i l  da .

— Mai bine voi  s'astent  aci, zise trimisxl  r zind .

— Ili pentr  ce ?

— Eschelinga Voastr  va  ngele e a easta k nd  va  iti skrisoarea.

— At nxi te voi  reafila aci ?

— Fără nici o  ndoial .

Franz intr ; ne skar  întilni ne Pastrini.

— Ei bine? il   ntreb  el  ?

— Ei bine, ce? resn nse Franz.

— Ai v zst  ne omxl  kare ave  s   i vorbeask  din partea amikxl i d mitale?  ntreb  el  ne Franz.

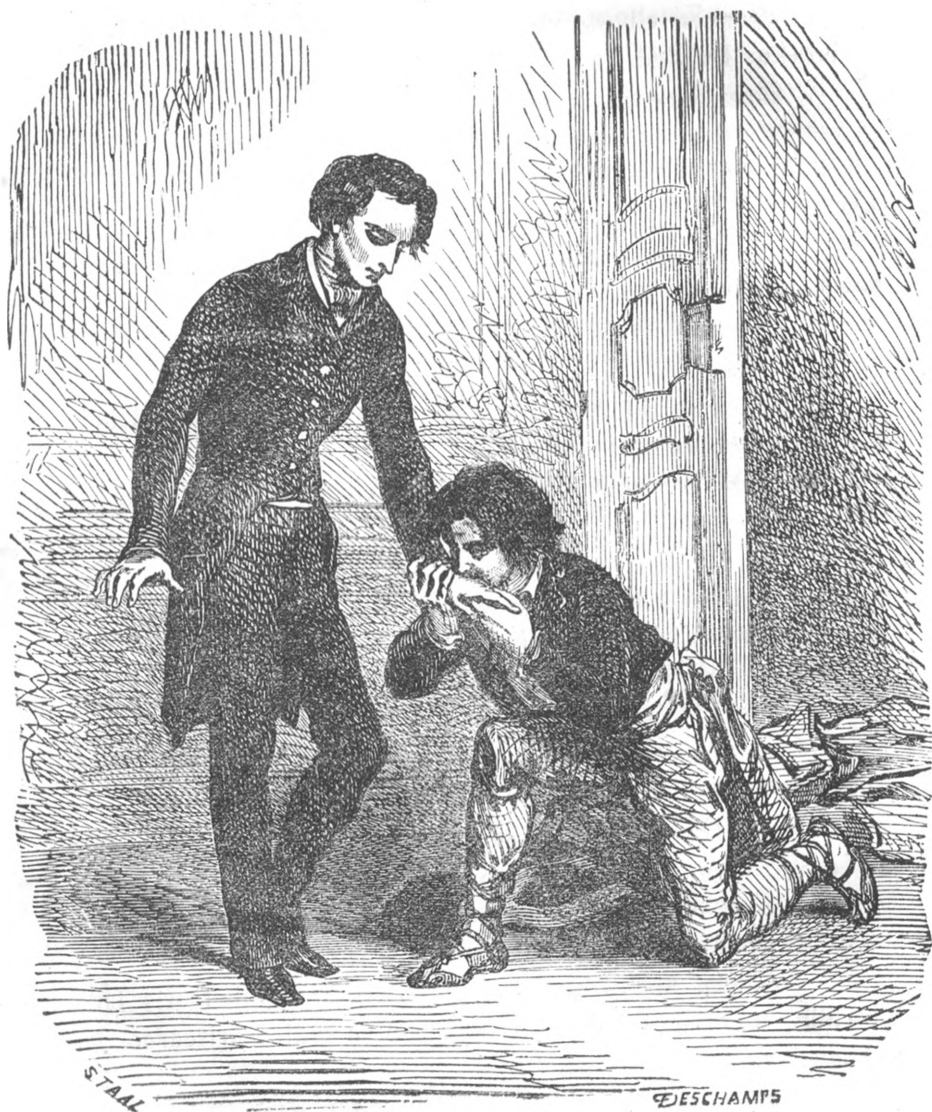
— Da, l  am v zst , resn nse a easta, mi m'  dat  ast  skrisoare. Zi să aprinz  l min rile la mine, te rog .

Lokandistxl  dete ordin  zn i fecior  a mer e înaintea l i Franz k  o l minare.

J nelxi nostr  se p r  aerxl  l i Pastrini foarte t rbrat , mi asta i  ndoia dorin a de a  iti skrisoarea l i Albert .

S'aproni  de l minare  ndat  ce f  aprins , mi desf  r   rtia.

Skrisoarea era skriss  k  m na l i Albert  mi semnată de dinsxl .

Dar Peppino, în loc să răspundă, căzu în genuche și sărută mâna contelui de mai multe ori.

Franz o čiti de doxъ ori, atъtъ de pъdinъ s'astenta la čeia če konrindea.

Eatъ-o reurodxъ testalъ:

„Skъmnalъ meъ amikъ,

„Īdatъ če veĭ priimi ačeasta, fъ bъnъtate a lъa din portfolislъ meъ, ne kare ilъ veĭ afla ĭn kъtia patrattъ de la masъ, skrisoarea de kreditъ; adъrgъĭ mi p'a dъmitale de nъ va fi destalъ.

„Aleargъ la Torlonia, ĭea kiarъ akъm ĭndattъ patrъ miĭ de niastri mi dъĭ adъkъtoralъĭ.

„Este neapъratъ ka ačeastъ sъmъ sъ mi se trimiđъ fъrъ ničĭ o ĭntъrziere.

„Nъ stъrъeskъ mai mълtъ ĭnkrezĭndъ-mъ asъnpъđĭ pre-kъm te aĭ pstea ĭnkrede asъnrъ-mĭ.

P. S. I belleve now te italian bandetti.

„Amikslъ dъmitale,

„Albertu de Morcerf.“

De sьbtalъ ačestorъ linie era skrise kъ o mълъ stre- ĭnъ ačeste kъte-va vorbe italiane:

„Se alle sei della mattina le quattro mille piastre non sono nelle mie mani, alle sette il conte Alberto avia cessato di vivere*.

„Luigi Vampa.“

* Daka la mcase ore de đimineađъ čei patrъ miĭ de niastri nъ vorъ fi ĭn mzi- nele mele, la mcante ore kontele Albertu de Morcerf va ĭnčeta din viađъ.

Astă semnătură d'ală doilea esnlikî totălă lăi Franz, kare înjelese pentră ce nă vrea trimissălă să se şrče la dînsălă; strada î se pîrea măi sigără dekătă kamera lăi Franz.

Albertū kîzese în mîinele faimossăi kauş de bandiţi, fiinţa kîrăia nă voise măltă timuş a o krede.

Nă măi era timuş de nerdsă.

Alergă la skriitoriş, ilă deskise. în kătia arzlată află portfoliălă, mi, în portfoliă, skrisoarea de kredită: ea era toată de mease miă niastri, Albertū keltăise mîn'aci trei mi.

Kătă pentră Franz, nă avea niči o skrisoare de kredită; fiindă-kă lokăia în Florenza, mi venise la Roma ka să netreakă meante ontă zile nămăi, lăse vr'o sătă de lădăviči mi, dînr'ăceastă sătă de lădăviči î măi remănea vre o çinçi-zeçi çelă măltă.

Măi lînsia dară vre o meante ontă sate de niastri pentră Albertū dînprenă kă Franz să poată adăna săma çerătă.

Este adevărată kă Franz nătea să se întemeieze, într'o asemenea în prejărare, pe îndatorirea DD-lor Torlonia.

Se pnegătia prin şmare a se întoarče la palatălă Bracciano făr'a perde niči şă minălă, kăndă de o dată o ideă lăminoasă î trekă prin minte.

Şi adăse a minte de kontele de Monte-Cristo.

Franz era să dea ordină să kîzme pe Pastrini, kăndă ačesta se arătă în persoană pe pragălă şhei.

— Skămnălă meş domnăle Pastrini, î zise elă kă vioiăşne, krezi kă kontele să fî a kasă?

— Da, Esçelinç, abia s'a întorsă.

— Ankat'a oare să se kălče?

— Nă potă să sui.

— Atăniči şăntă la şha sa, te rogă, mi çereî pentră mine voia de a mă înfăşă la dînsălă.

Pastrini se grăbia a urma instrăcuşunile ce i se dăde; dar pe chină minste se întoarse.

— Kontele asteantă ne Eschelunga Voastră, zise elă.

Franz treacă patrătsă, ună fecioră ilă întrodăse la kontele.

Elă era într'ună kabinetă mikă ne kare Franz nă lă văzăse înkă, mi kare aveă divane de jără împrejără.

Kontele veni înainte.

— Ei! ce vintă bună te adăce în ora aveastă, i zise elă, nă kămva vii să mi cheri a china kă mine? Pre leăca mea, asta ară fi o nărtare foarte plăkăte din narte-mi.

— Nă, viă să mi vorbeskă de ună ce foarte seriosă.

— Foarte seriosă! zise kontele şitând-se la Franz kă o kăştătegră profăndă kare i era obicănită; mi de ce lăkră?

— Săntemă singură?

Kontele se dăse năntă la şură mi se întoarse.

— Prea singură, zise elă.

Franz i înfăşimă skrisoarea lăi Albertă.

— Țitesăce, i zise elă.

Kontele ăiti skrisoarea.

- Ax! ax! zise elă.

— Te ai şitată la post-scriptum?

— Da, zise elă, văză bine:

„Se alle sei della mattina le quattro mille piastri non sone nelle mie mani, alle sette il conte Alberto avia cessato di vivere.

„Luigi Vampa“

— Ce zică desăre aveastă? întrebă Franz

— Ai s8ma kare ȳi se cere?

— Da, f8r8 ont8 s8te niastri.

Kontelee se d8se la skriitoria88 se8, i88 deskise, mi, tr8g8nd8 o k8ti8 plin8 de a8r8:

— Krez8, zise el8 l8i Franz, k8 n8 ve8 priimi a te 8ndrenta la alt8 de k8t8 la mine?

— Vez8, din kontra, k8 am venit8 drent8 la d8m-
neata, zise Franz.

— I8i ȳ8 m8l8mesk8 pentru a8easta; iea. I8i f8k8
semn8 l8i Franz s8 iea din k8ti8.

— E de treb8inȳ s8 trimiȳ8 ast8 s8m8 l8i Vampa?
8ntreb8 j8nele 88t8nd8-se mi el8 agintat8 la kontelee.

— Dek! zise el8, j8dek8 sing8r8, o vez8 k8rat8 8n
post-scriptum.

— Mi se pare k8, daka ȳ8 ai da osteneala s8 ka-
8ȳ8, ai afla 8n8 mizlok8 kare ar8 simlilifika m8lt8 negou8iarea,
zise Franz.

-- I8i kare? 8ntreb8 kontelee k8 mirare.

— Adik8 daka ne am8 d8ce s8 ne 8nt8nim8 k8 Lu-
igi Vampa, s8nt sig8r8 k8 n8 ne ar8 ref8sa libertatea l8i
Albert8.

— Mie? mi 8e 8n88inȳ vre8 s8 am e8 as8n8'8ces-
t8i bandit8?

— N8 i ai f8k8t8 8n8 servici8 din 8ele 8e n8 se 8i-
t8 ni8i o dat8?

— I8i kare?

— N'ai sk8pat8 via8a l8i Peppino?

— Ax! ax! zise kontelee, ȳ8 am s88s8 asta?

— 8e ȳ8 nas8? S8i8.

Kontelee remase 8n8 min8t8 m8t8 mi k8 s8n888enele
8nk8ntate.

— IIIi dak'așii merȃe sȃ întilneskȃ ne Vampa, m'aï insoȃi ?

— Daka nȃ ȃi arȃ fi nea nenȃkȃtȃ insoȃirea mea.

— Eï bine! fȃ; timnȃlȃ è frȃmosȃ, o nreimblare în kampania Romei ne arȃ face mai mȃltȃ bine de kȃtȃ reȃ.

— Sȃ lȃmȃ arme ?

— IIIi nentȃ ce ?

— Banï ?

— Nȃ è trebȃinȃ. Țȃnde è omȃlȃ kare a adȃsȃ a-
cestȃ biletȃ.

— În stradȃ.

— Asteantȃ respȃnsȃlȃ ?

— Da.

— Kȃtȃ sȃ kam sȃimȃ ȃnde ne dȃchemȃ; mȃ dȃkȃ
sȃ lȃ kȃmȃ.

— În-demertȃ, n'a vrȃtȃ sȃ se ȃrȃe.

— La dȃmneata poate, dar la mine nȃ va arȃta
gretȃȃ.

Kontele se dȃse la fereastra kabinetȃlȃi kare da în-
stradȃ, mi flȃerȃ într'ȃnȃ felȃ oare-kare.

Omȃlȃ kȃ mantela de deslini dela zidȃ mi înaintȃ
nȃnȃ în mizlokȃlȃi stradei.

— Salite! zise kontele kȃ tonsȃlȃ kȃ kare arȃ fi
datȃ ordinȃ ȃnȃi feȃiorȃ. Trimisȃlȃ askȃltȃ fȃrȃ întȃrȃiere,
fȃrȃ îndoialȃ, kȃ pȃnire kȃrȃ, mi, sȃindȃ-se ne ȃele natȃ
trente ale skȃrȃii, întrȃ în otelȃ. Dȃne ȃinȃi sekȃnde, era
la ȃma kabinetȃlȃi.

— Ax! tȃ estȃ, Peppino? zise kontele.

Dar Peppino, în lokȃ de a respȃnde, s'arȃnkȃ în
ȃenȃkȃ, lȃtȃ mȃna kontelȃi mi mȃ nȃse de mai mȃlte orȃ bȃ-
zele ne dȃnsa.

— Ax! ax! zise kontele, n'aï ȃitatȃ înkȃ kȃ ȃi am

skъpatъ viața! è kъriosъ, kъ toate auestea sântъ ontъ zile astъ-zî de atъnчî.

— Nu, Eschelinguъ, mi n'ò voiș zita niчî o datъ, respunse Peppino kъ o profundъ rekъnoscuingъ.

— Niчî o datъ, è nrea mълtъ! dar în cea dъne зrmъ totъ è mълtъ kъ o krezi. Skoalъ-te mi respunde.

Peppino arъnkъ o kълъtъrъ neastîmъrâtъ asъnra lъi Franz.

— Oх! nouî vorbi înaintea Eschelingei Sale, zise elъ, è зnlъ din amicuî mei. Îmi daî voiș sъ puî daș auestъ titlъ, zise kontele în limba franсesъ întorkîndъ-se kъtre Franz; è de trebъingъ snre a însșfa înkredere auestâi omъ.

— Nouî vorbi înaintea mea, respunse Franz, sânt зnъ amikъ alъ kontelâi.

— Prea bine, daka este aша, zise Peppino întorkîndъ-se mi elъ kъtre kontele; întrebe-mъ Eschelinga Voastrъ, mi voiș respunde.

— Kъm s'a întîmplatъ sъ kazъ viсe-kontele Albertuî în mъinele lъi Luigi?

— Eschelinguъ, kaleaska Francesuluî a euitъ de mълte ori înaintea aueleia în kare ora Teresa.

— Amanta lъi Vampa?

— Da. Francesul i a fъkstъ okî dslчî, Teresa, ka sъ mi petreakъ, i a respunsъ; Francesul i a arъnkatъ bkete de florî, mi ea i a arъnkatъ altele: toate astea, se îngелее, kъ konsimъirea lъi Vampa, kare era într'aveia-mi kaleaskъ.

— Че felъ! strigъ Franz, Luigi Vampa era în kaleaska герanelorъ romane?

— Elъ mъna kaii, strevestitъ în kъчerъ, respunse Peppino.

— Не зrmъ? întrebъ kontele.

— Eî bine! ne зrmъ, Francesul se desmaskъ; Te-

resa, totu kx konsimjirea lxi Vampa, imi skoase mi ea ma-ska; Francesul cherx o intilnire, Teresa i dete intilnirea cherx; dekxtu, in lokxlu Teresei, se affu Beppo ne trentele bisericei San-Giacomo.

— Che felu! intrerxense inkx o datu Franz, merana a-
cheia kare i a smalsu mocoletto?...

— Era xnu bregandru de cinu-spre-zech ani, res-nxse Peppino; dar nu e nici o rxshine nentru amikxlu ds-mitale daka lu a prinsu elu; Beppo a nxsu muna ne alui, ei!

— Ili Beppo lu a kondxsu afaru din zidari? zise kon-tele.

— Tokmai; o kaleasku astenta in kanxlu stradei Mac-cello; Beppo s'a xkatu intr'insa invitandu ne Francesul a i xma; elu n'a astentatu su i o ziku de dozr ori. Ili a datu kx galanteriu dreanta lxi Beppo, mi a meztu limgu dinxlu Beppo i a zisu atxnu kx se dxcea la o vilu ce se affa o legu departe de Roma. Francesul a inkredingatu ne Beppo kx era gata alu xma la marjinea lsmii. Indatu kxcherxlu a lkatu in sxsxlu stradei di Rippetta, a ajxnsu la poarta San Paolo, mi, la dozr-sste namu in kxmpiu, ne kundu Francesul devenia foarte intrenrinxtoru, pre lecea mea, Beppo i a nxsu o nerekiu de mistoale in nentu; indatu kxcherxlu a onritu kaii, s'a intorsu ne kanru mi a fuku mi elu asemenea. Intr'acela-mi timpu natru dintr'ai nostri, kari era askxnuu ne marjinile rislegxlu Almo, s'adu renezitu la portice. Fran-cesul avea mare dorinru su se anere, ba inkx a mi strinsu nxpinu de gitu ne Beppo, dxne kxm am azxitu zikindu, dar n'avea ce su faktu in kontr' a cinu oamenii armagu; a kx-tatu a se sxpxne; ilu deteru josu din trxsaru; xmaru mar-jinile rislegxlu, mi ilu kondxseru la Teresa mila Luigi, ka-ri lu astenta in katakombele Sxntxlu-Sebastian.

— Ei bine! dar, zise kontele intorkindxse kxtre Franz,

mi se pare k̄z ast̄ istorīz è tot̄z ama de b̄zn̄z ka or-kare alta. Țe zic̄i, d̄smneata kare est̄i k̄znosk̄ztor̄z?

— Zik̄z k̄z mi s'ar̄z fi p̄r̄z̄t̄z foarte k̄r̄ioas̄z, resp̄ns̄e Franz, daka s'ar̄z fi întimulat̄z alt̄zia în lok̄s̄l̄z biets̄l̄s̄i Albert̄i.

— Adevr̄z̄l̄z este, zise kontele, k̄z, de n̄z m̄z afl̄i aci, era se fīz o întimulare kare ar̄z fi kostat̄z kam sk̄zmn̄z ne amik̄s̄l̄z d̄smitale; dar, linis̄es̄e-te, se va alēze n̄zmai k̄z spaima.

— III tot̄z mer̄em̄z s̄z l̄z k̄z̄z̄tm̄z? întreb̄z Franz.

— Az̄zi akolo! k̄z at̄z̄l̄z mai ml̄t̄z k̄z se afl̄z într' un̄z lok̄z foarte nitoresk̄z. K̄znos̄ci katakombele S̄znt̄s̄l̄s̄i-Sebastian?

— N̄z, n'am intrat̄z nic̄i o dat̄z în ele, dar aveam a minte a le vedea o dat̄z.

— Ei bine! eat̄z okas̄is̄nea, vine de sine, mi ar̄z fi grēz s̄z afl̄i zna mai b̄zn̄z. Ți ai tr̄z̄s̄ra?

— N̄z.

— N̄z face nimik̄z; āz obīcis̄l̄z a mi Ține zna k̄z kaii n̄z̄ni, zida mi noantea.

— K̄z kaii n̄z̄ni?

— Da, ēz s̄znt̄ o fiin̄z foarte kaur̄icioas̄z; kat̄z s̄z Ți sp̄z̄īz k̄z, sk̄z̄l̄znd̄z-m̄z k̄z̄te o dat̄z, d̄z̄ne Țe Ținez̄z, în mizlok̄s̄l̄z non̄Ții, mi se face s̄z plek̄z b̄znioar̄z pentr̄z k̄stare parte din l̄zme, mi plek̄z,

Kontele s̄znt̄ o dat̄z, valet̄s̄l̄z sēz de kamer̄z veni.

— Zi s̄z eas̄z tr̄z̄s̄ra din mon̄ron̄z, zise el̄z, mi skoate nistoalele kari s̄znt̄z în pos̄nare; n̄z è treb̄z̄ind̄z s̄z mai skol̄i ne k̄Țer̄s̄l̄z, va m̄zna kaii Ali.

D̄zn̄z̄ min̄t̄z se az̄zi sgomot̄s̄l̄z tr̄z̄s̄rēi kare sta înaintea non̄Ții.

Kontele mi skoase orloȚis̄l̄z.

— O j̄sm̄t̄a d̄z̄ne mezis̄l̄z non̄Ții, zise el̄z: am̄z fi

— În zecă minste, zise kontele însoțitorului seș, vom ș ajunge.

Pe șrmș lșș ne Peppino la o parte, i dete șnș ordiș închetș, mi Peppino plekș dșne țe lșș o torșș ne kare o skoaserș din lșđiđa trșșșrei.

Çinși minste trekșrș înkș, în kari Franz vșzș ne pșstorș înfșndșndș—se printr'o notekșđđ în mizlokșlș inegalitșđilorș terișđlș kare formeazș nșmîntșlș konvșlsionatș alș kșmniei Romei, mi fșkîndș—se nevșzștș într'acele erbe înalte mi romaticș kari seamșnș a koamș șnrilitș de șnș leș đigantikș.

— Akșm, zise kontele, ș lș șrmșmș.

Franz mi kontele anșkarș mi ei ne ațea notekș, kare, dșn'o șrșș de pașđ, îi kondșse printr'o klinș anlekatz în fșndșlș șnei vși miçi.

Îndatz se vșzșrș doi oamenî stândș de vorbș în șmbrș.

— Șș mai înaintșmș? întrebș Franz ne kontele, șaș s'astentșmș?

— Șș merșemș înainte; Peppino katș șș fișșșiindatș ne sentinela desure venirea noastrș.

Într'adevșrș, șnșlș din oamenii ațeia era Peppino, țełș altș era șnș banditș nșșș la pșndș.

Franz mi kontele s'auroniarș.

Banditșlș salștș.

— Esçelindș, zise Peppino îndreptșndș—se kștre kontele, daka vreî șș mș șrmezî, deskiderea katakombelorș ę la doi pașđ de açi.

— Îșrea bine, zise kontele, merși înainte.

Într'adevșrș, în doșșlș șnși mșrșçinîșș mi în mizlokșlș șnorș stșncș se vedea o deskidere prin kare abia pștea treče șnș omș.

Peppino se strekșrș țełș d'întîiș printr'aceș gașrș;

— Vrei să vezi ună kumpă de bandiți la repassă? i zise el.

— Negreșită, respunse Franz.

— Eî bine! vino kă mine... Peppino, stințe torga. Peppino askăltă, mi Franz imureșnă kă kontele remaseră în cea mai afandă întănechime.

De kăță, la chină-zechi de nășă aproape mai nainte de a mai jăka în lăngășă zidăriloră kăte-va lăchiri romatice kari se făkără mi mai văzăte de kăndă stinse Peppino torga.

Înaintăre ne tăkăte, kontele kălăssindă ne Franz nar' k'ară fi avășă elă năsterea de a vedea în întănerikă.

Pe ling'ăceasta, insă-mi Franz închenea să mi vază mai lesne drămășă kă kăță s'ăpronă de aचेते reflekte che fi kălăssă.

Trei arkade, din kari cea de la mizlokă era ka o poartă, le înfășășă trecherea.

Aचेते arkade che deskidea, ne de o parte, în koridorășă unde se afla kontele kă Franz, mi, ne de alta, într'o kameră mare patrăță înkonjărată neste totă de firide asemene kă aचेlea de kari vorbirămă.

În mizlokășă aचेței kamere se înfășă patră netre kari era o dinioară altară, prekăm arăta kăchea che inkă se afla d'ășăura loră.

O singără lamă, nășă ne ună kapă de koloană, lămina kă o lămină palidă mi tremărătoare strania șchenă kăre se înfășășă înaintea okilorășă celorășă doi visitori askășășă în șmbră.

Ună omă ședea, kă kățășă rezimată ne aचेa koloană, mi ăitia, kă snatele întorsă kătre arkadele prin kari se zita chei de kărindă șosici.

Aचेasta era kapășă bandei, Luigi Vampa.

De jărășă imprejărășă lăi, vr'o doză-zechi de bandiți

sta grămădiği dăne kapricioșlă lorș, kăikăuđi în mantalele lorș saș rezimađi de zăș felș de bankă de neatră kare domnia înprejărășlă ačestăi kolșmbariș.

Fîă-kare mi avea karabina lingă mără.

În fărđă, o sentinela țkăștă, abia vărăștă, mi asemene zăeđi zămbre, se preîmbă de kolo nîă kolo pe din aintea zăș felș de deskidere kare se kănosăea năđinș nă-măđ nentă-kă întănerikășlă era măđ desș în partea lokășlă.

Kăndă kreă kontele kă Franz se băkărase îndes-țășlă de ačeastă vedere nitoreăkă, imă năse deșitășlă ne băze ka să i rekomande țăčerea, mi, săindă čele trei tăente če kondăčea dela koridorș la kolșmbariș, intră în kameră prin arkada dela mizlokă mi înaintă kătre Vămpa, kare era ama de afărđată în čitirea sa, înkășlă n'ăzsi sgomotășlă nașilorș seđ.

— Čine è akolo? strigă sentinela măđ năđinș preo-kăpată, mi kare vără la lămina lamăeđi zăș felș de zămbă če se mără la satele kapităășlă seđ.

L'ăčestă strigășlă, Vămpa se skălă iste, trăđindă kă ačeia-mă iăđeală zăș nistolă de la brășlă seđ.

Îătr'o klină, tođi bandiđiđi fără ne ničioare, mi doză-zăčđ đeve de karabină se îndrentăă asăpra kontelăđi.

— Eđ bine! zăse ačesta kă linăčea, mi fără ka să i se miăčea zăș singără măskiș din obrază; eđ bine! skăm-nășlă meș Vămpa, mi se pare kă fađ mare keltăială ka să năimesăđi zăș amikă!

— Armele joș! strigă atăăđi kapităășlă făkăndă zăș semăș imperativă k'o mără, ne kăndă skotea kă čea altă păăăria sa respektăosă.

Pe zămă, întărkăndă-se kătre singlărășlă personăiș kare domina toată sčena ačeastă:

— Eartă, domăăle kote, i zăse eđ, dar ama de

năgînă m'astentam la onoarea visitei dămitale, înkătă nă te rekănoskăsem.

— Se vede kă ai o memoriă skărtă despre or ce lăkră, Vampa, zise kontele, mi nă nămaî kă zîgî fisionomia oameniloră, dar înkă mi învoielele ce le ai făkătă kă dînșii.

— Iși ce învoiele am zitată, domnșle konte? întrebă banditălă ka zăă omă kare, dak'a făkătă vr'o greșeală, ară dori din sășletă a o îndrenta.

— Nă ne amă învoită, zise kontele, kă nă nămaî persoana mea, çi mi a amăiloră mei, să gî fî sakră?

— În ce am kăkătă traktatălă, Eșchelîgă?

— Ai rănită, astă seară, mi ai transportată aci pe vîce-kontele Albertă de Morcerf; ei bine! zămă kontele k'zăă tonă kare făkă ne Franz a se înfiora, adestă jșne ă zășlă dintre amăii mei, adestă jșne lokășce într'aveia-mă kasă kă mine, adestă jșne a făkătă Corso ontă zile în kaleaska mea, mi kă toate adestea, lă ai adășă aci, mi, adășe kontele skouîndă skrisoarea din posănară, ai ăerătă o rekămpărare nentă dîșlă ka kăm ară fi fostă çine șvie ce omă.

— De ce nă mi ai șășă voi ačeastă? zise kăpităntălă întorkîndă-se kătre oamenii sei, kari se traseră togă înderătă înainte kăștășrei sale; nentă ce m' ai făkătă să mi kalkă kăvîntălă kătre zăă omă ka D. kontele? He șășe Crîștului! dak'amă fi krezătă kă zășlă din voi a șăștă kă adestă jșne era amăkălă Eșchelîgei Sale, i amă sdrobi kășlă kă măna mea!

— Ei bine! zise kontele întorkîndă-se kătre Franz, gî am șășă kă s'a făkătă o greșală în năvîngă sa.

— Nă estă șășă? întrebă Vampa kă neastămpășă.

— Șănt kă persoana kăria era adresată astă skrisoare, mi kăria am vrătă să probeză kă Luigi Vampa ă zăă omă kare mi çine kăvîntălă. Vino, Eșchelîgă, zise elă

lăi Franz, eată Luigi Vampa, kare ăi va sune însă-mi kă i pare foarte reș de gresala ăe a făkăț.

Franz s'apropiă, kanitanălă făkă kăăi-va pașii înaintea lăi Franz.

— Bine ai venită între noi, Eschelinge, i zise elă; ai azziă ăeia ăe a zisă kontele mi ăeia ăe i am respunsă; voiă adăăi kă n'amă fi voiă niăi o dată, ka nentă ăele pată mii de piastri la kari am otărită reskămpărărea amikălăi dămitale, să se fi întimlată șnă asemenea lăkă.

— Dar, zise Franz zătăndă-se împreăăi kă neasătimpăă, șnde ăe prisionierălă? nă lă văză.

— Kreșă kă nă i s'a întimlată nimikă? întrebă kontele înkrăntăndă-mă sgrăăeana.

— Prisionierălă ăe akolo, zise Vampa arătăndă kă măna în făndăăra ne d'inaintea kăria se ureimbla sentinela, mi mă dăkă să i șnăiă însă-mă kă ăe liberă.

Kanitanălă înaintă kătre lokălă arătată de dănsălă, mi kare era șnă felă de inkisoare nentă Albertă, mi Franz ilă șmă din ureăă kă kontele.

— ăe face prisionierălă? întrebă Vampa ne sentinela.

— Pre leăea mea, kanitane, respăse ăesta, nă șăiă; de măi mălă d'o otă nă lă am azziă miskăndă.

— Veniăi, Eschelinge! zise Vampa.

— Kontele mi Franz șmară șeante ontă trente, totă șmăndă dăne kanitanălă, kare trase o verigă mi împinse o șmă.

Atăăi, la lămina șnei lampe asemenea kă ăeia kare lămina kolăbarălă, năăă vedea ne Albertă, înfăăărată într'o manta ăe i o împăăăstase șnălă din bandiăi, kăkată într'șnă kolăă, mi dormindă somnălă ăelă măi profăndă.

— Eată! zise kontele șărizăndă kă ăelă șărisă kare era

O. STAAL

POLLET

Nu   reu pentru unu omu quare era sa fia impuscatu maine la septe ore.

nşmaî alş lşî, nş è reş nentr'şnş omş kare era sş fîz îm-
nşkatş mşine la şeante ore.

Vampa se şita la Albertş adormitş kş oare-kare
mirare.

Se vedea kş nş era nesimşitorş l'acheastş probş de
kşraşîş.

— Aî drentate, domnşle konte, zise elş, achestş omş
katş sş fîz şnşîş dintre amişii dşmitale.

Pe şrmş, s'anronîş de Albertş şii lş atinse ne ş-
merş zikîndşî:

— Esşelingş! vreî sş te skolî?

Albertş întinse braşşîş; şii frekş pleonele şii des-
kise okîi.

— Ax! ax! zise elş, dşmneata estî, kanitane! 4e
Dşmnezeş, trebşia sş mş mai laşii sş dormş; visam şnş
visş foarte frşmosş: visam kş danşam şnş galonş la Tor-
lonia kş kontesa de G...

Şii skoase orloşîşîş, ne kare îlş pşstrşse ka sş
jşdece singşrş desure timşîş 4e era sş treakş.

— O orş şii jşmşlate dşne mezişîş nonşii! zise elş;
dar la 4e drakş mş destentaşii l'acheastş orş?

— Ka sş şii şnşîş kş estî liberş, Esşelingş.

— Skşmşîş meş, respşnse Albertş kş o perfekş
libertate de şpiritş, şine minte ne viitorş astş masimş a
lşî Napoleon 4elş Mare: „Desteantş nşmaî nentrş nşvelele
4ele şrite!“ Daka mş lşsaî sş dormş, eram sş mî termi-
nş galonşîş, şii eram sş şii fîz rekşnoskştorş toatş viaga
mea... Şii aş pştitş darş reskşmşşrarea mea?

— Nş, Esşelingş.

— Ei bine! atşnşî, kşm sşnt liberş?

— Oare-4ine kşrşia nş noiş refşsa nimikş a venitş
sş te reklame.

— Pîn' aci?

— Pîn' aci.

— Ax! zeş! acestă oare-cine è prea amabilă.

Albertū se zită împrejură mi vâz pe Franz.

— Țe felă! zise elă, dămnata estī, skămpălă meă Franz, kare merăi ama departe kă devotamentălă?

— Nă sânt eă, resăuse Franz, ci vecinălă nostră, D. kuntele de Monte-Cristo.

— Ax! domnăle kunte, zise kă voiomă Albertū dre-gîndă-mă kravata mi mănăkăjele, estī zăă omă într'adevără pregiōă, mi speră kă mă veī privi totă d'asna kă îndatorată, măi întiăă pentră trăsăă, pe zrmă pentră astă fantă.

Mă mi întinse mănă kătre kunte, kare se înfiōă în minălă kăndă idă pe asa, dar kare i o dete kă toate adestea.

Banditălă privia toată sčena ačasta k'zăă aeră în-kremenită.

Era învederată obiănsită a mă vedea prisionieră tremăndă înainte, mi eată kă era zăă a kăria natăă veselă nă sferise ničī o skimbare.

Kăă pentră Franz, era înkăntată vâzîndă pe Albertū kă ară fi sășuinăă, kiară în fața zăă bandită, onoarea națională.

— Skămpălă meă Albertū, i zise elă, daka vreī să te grăbesăi, vomă avea înkă timpă a ne dăce să terminăă noantea la Torlonia; mă veī zăă galonăă, făr'a avea vre zăă nekăă pe domnălă Luigi, kare, în toată împrejurarea ačastă, s'a prtată, într'adevără, kă zăă omă galantă.

— Ax! într'adevără, zise elă, ai drentate, mă vomă pstea fi akolo la doză ore. Domnăle Luigi, zrmă Albertū măi è vre o formalitate de împlinătă kă să ne lăzăă voia de la Eschelînga Voastră?

— Niçi zna, domnșle, respnșse bandițșlș, mi estș li-berș ka aerșlș.

— Daka   ama, viauț bșnș mi voioasț! Veniți, domnilorș, veniți!

Și Albertu, șmatș de Franz mi de kontele, deschise skara mi trekș prin sala cea mare patratș; toți bandiți era în nișioare mi kș pșlșriele în mșnș.

— Peppino, zise kanitanșlș, dș-mi toruș.

— Ei bine! ce vreți   façı? întrebș kontele.

— Voiș sș vș netrekș, zise kanitanșlș; asta   cea mai mikș onoare ce potș face Eschelingei Voastre.

Și, lșndș toruș aurinș din mșnele pșstorșlși, merse înainte oasnilorș seș, nș ka șnș feșiorș kare  mnlinesce o fantș de servilitate, dar ka șnș reșe kare pșcede nișce ambasadori.

Kșndș ajnșse la poartș, se  klinș.

— Și akșm, domnșle konte, zise elș,  i renoeskș șnșsele mele, mi șuerș kș nș veș avea niçi șnș resimentș pentrș ceea ce s'a  timnatș?

— Nș, skșmșlș meș Vampa, zise kontele, kștre a-cesta,  i reskșmperi retșirice k'o manierș ama de galantș, în kștș mai kș i vine kșiva sș  i mșlșșmeaskș pentrș kș le ai fșkștș.

— Domnilorș! zise kanitanșlș  torkindș-se kștre cei șnș, poate kș pronșnerea nș vi se va pșrea foarte a-trșgștoare; dar, de veți avea vre o datș dorinșa a mi face o a doza visitș, or ne șnde voiș fi, veți fi bine priimiți.

Franz mi Albertu saltarș.

Kontele emi  elș d' ntiș, Albertu dșne d'inslș, Franz remșnea  elș din șrnș.

— Eschelinga Voastrș are sș mi  earș ceva? zise Vampa șșrizindș.

— Da, o mърtърiseskъ, respнonse Franz; аmи fi kъri-osъ sъ sчиѣ че skriere era асeia пе kare o чitiai kъ atъta lzare а minte kъndъ амъ sositъ.

Comentariile lui Cesar, zise banditъlъ,   karteа meade nrealeцere.

— Ei bine! нъ vii?  ntrebъ Albert ?

— Viъ akъm, respнonse Franz; eatъ-mъ.

 i emi  mpreхnъ kъ чеi алђi пе gаgъrъ.

Fъkъrъ kъђi-va paиi în kъmpиъ.

— Ax! ertaђi-mъ! zise Albert   ntorkindъ-se  nde-rъtъ; îmi dai voia, kapitane?

 i mи aprinse  igara la torђa lъi Vampa.

— Akъm, domнle konte, zise elъ, чеa mаi mare nriпъ daka se poate;  iъ prea mаltъ sъ mъ dъkъ а mи termina noantea la dъchele Bracciano.

Aflarъ earъ trъsъra  nde o lzaserъ; kontele zise o singъrъ vorbъ arabъ lъi Ali, mи kaiи plekarъ în fъga mare.

Era tokmaи dozъ ore la orloђisъlъ lъi Albert  kъndъ am ndoи amичii reintrarъ în sala de danђatъ.

 ntoarcerea lorъ fъ o minъne; dar, kъm intrarъ  mpreхnъ, toate neast mpъrele че mи le fъkъse чineva despre Albert   nchetarъ пе klinъ.

— Doamnъ, zise viче-kontele de Morcerf  naint ndъ kъtre kontesa, а searъ аi avъtъ bъnъtate а mи promise хnъ galonъ, viъ kam trъziъ а mи reklama astъ promitere graђi-oasъ; dar eatъ amikъlъ meъ, пе kare  lъ kъnosчi kъtъ de  xbitorъ алъ adeвъrъlъi este, mи kare te va  nkredinga kъ нъ   greъeala mea.

 i fiindъ-kъ în minъtъlъ асesta mъsika da semnalъlъ valsъlъi, Albert   mи netrekъ braђsъlъ  mureђrъlъ taliei kontesei mи despъrъ kъ d nsa în v rtejъlъ danђtorilorъ.

 n timъlъ асesta, Franz kъpeta la singъlara  nfiorare

Albertu își petrecu brașul împrejurul taliei contesei și despăru în virtuțulu danțătorilor.

kare treks prin totș kornșlș kontelși de Monte-Cristo in mi-
nștlș kındș fșese oare-kșm nevoitș a da mșna lși Alberș.

CAPITULU XXXVIII.

Intilnireă.

A doxa zi, skșlșndș-se, intia vorșb a lși Albertș fș
de a pronșne lși Franz a se dșce sș dea o visitș kontelși;
i mai mșlșmise in ajșnș, dar inșeleșea kș nșș serviciș ka
așela ne kare i lș fșkșse merita doșș mșlșșmite.

Franz, ne kare o atrașere mestekatz kș snaimș
ilș inșinșea kștre kontele de Monte-Cristo, nș vrș sș lș
lase a se dșce singșrș l'așestș omș mi ilș inșoș; amindoș
fșrș inșrodșmi in salonș; șinși minște in șrmș, veni mi
kontele.

— Domnșle konte, i zise Albertș dșkindș-se snre
dinslș, dș-mi voia sș și repetș mi astșzi șeia șe și am
zisș reș a șearș, adikș kș nș voiș șita niși o datș in șe felș
de inșreșrare mi aș venitș inșr'ajștorș, mi kș mi voiș a-
dșce a minte totș d'așna kș și sșnt datorș viagg saș șeva
așemenea.

— Skșmșlș meș veșinș, resnșse kontele rizindș,
nșea și mșreșși indatoririle kștre mine. Mi ești datorș o
mikș ekonomiz de vr' o doșș-șeș miș franși din bșdjetlș
dșmitale de kșștoriz și nimikș mai mșlș, bine vezi kș
asta nș meritș a mai vorbi șineva. Și dșmneata, adășse

elș, priimesce komplimentele mele, ai avuț ș nș sșncș reche minșnatș mi o nepșsare adorabilș.

— Ce eram sș fakș, konte! zise Albertș; mi am nșsș in minte kș am avuț o cheartș kș čineva mi kș a șr-matș nșș dșelș dșn'acheasta, mi am vrutș sș fakș pe apei bandiș sș inșeleagș nșș lșkrș: kș in toate ġerele din lșme se batș oamenii, dar kș nșmai Francesii se batș rızindș. Kș toate așestea, fiindș—kș indatorirea mea kștre dșmneata nș   mai nșșinș mare, voiș sș te intrebș daka, prin mine, prin amișii mei mi prin kșnosuingele mele, n'ami nștea sș ġi fiș bșnș nentș ceva. Tatșlș meș, kontele de Morcerf, kare   de orișinș spaniolș, are o posișione inaltș in Francia mi in Spania; viș a mș infșșima mi eș, mi toșii oamenii kari mș izbeskș, ka sș disuș de noi.

— Ei bine! zise kontele, ġi mșrtșriseskș, domnșle de Morcerf kș astentam pronșnerea dșmitale mi kș o priimeskș kș toatș inima. Kiarș de mșltș aveam a minte sș ġi cherș nșș mare serviciș.

— Kare?

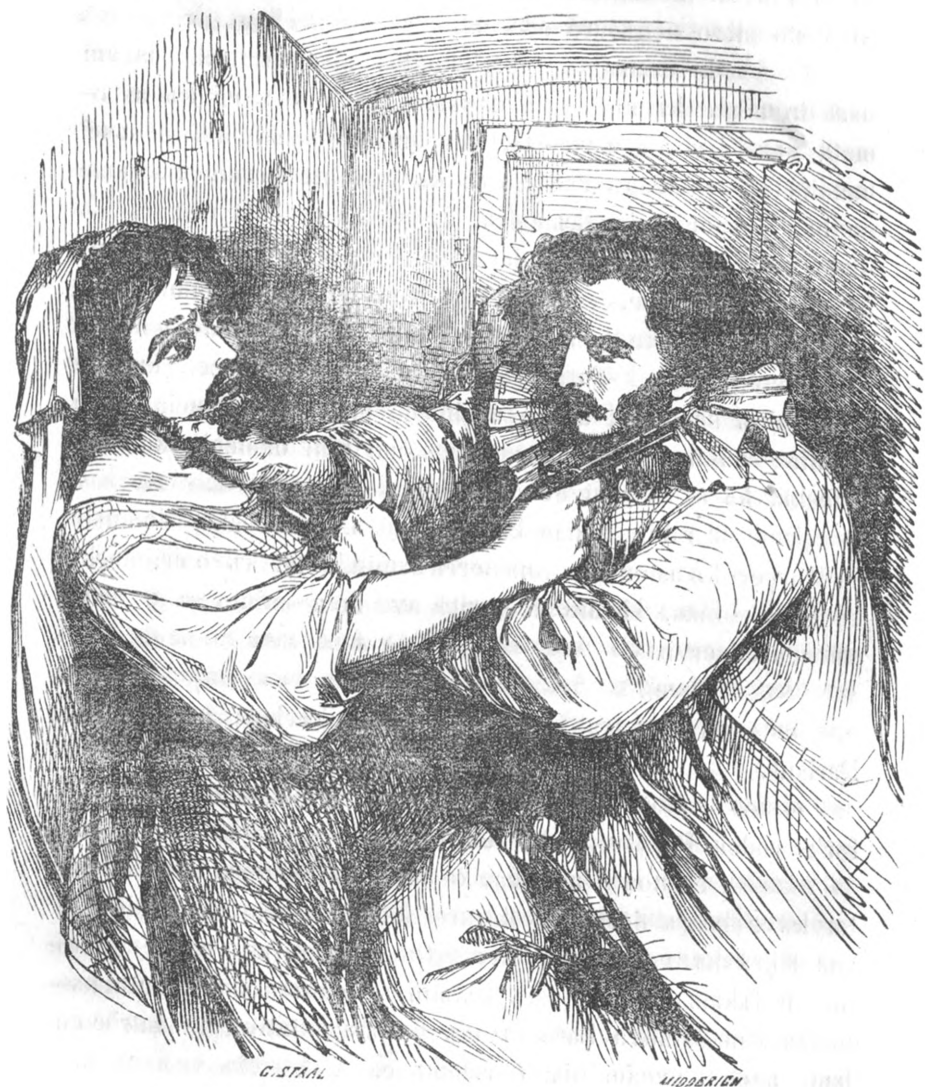
— N'am fostș niș o datș la Parisș; nș kșnoskș Parisul...

— Adevratș! strigș Albertș, ai nștatș trși min'akșm fșr'a vedea Parisul,   de nekreztș!

— Kș toate așestea,   aua! dar simșș, ka dșmneata, kș o lșngș nesuingș despre kavitale lșmii intelișinte   nșș lșkrș kș nenștingș. Nș este nșmai atștș: poate kiarș ami fi fșkștș de mșltș astș kșltoriz neavrats, dak'ami fi kșnoskștș pe čineva kare sș mș fi nștatș introdșce intr'achea lșme șnde n'aveam niș o relașione.

— Oș! nșș omș ka dșmneata! strigș Albertș.

— Esti prea bșnș; dar fiindș—kș nș kșnoskș sș am altș meritș de kștș a nștea sș fakș konkșringș ka

— Que vrei, conte! mi am pusă în minte që am avută o certă cu
quinea și që a nrmatū unū duelū.

milionarș kș D. Aguado kș D. Rothschild, Ńi kș nș mș đșkș la Parisũ ka sș mș jokș kș baniĩ, astș mikș ĩmprejsrare m'a omritș. Akșm promšnerea đșmitale mș otșrasșe. Sș vedemș, ĩmĩ promiĩĩ, skșmnșlș meș domnșle de Morcerf (kontele ĩn-sogĩ așeste vorbe k'șnș sșrĩsș singđlarș) ĩmĩ promiĩĩ, kșndș mș voiș đșe ĩn Francia, a mĩ deskide șuele oamenilorș a-șelora șnde voiș fi așa de streinș ka șnș Huron saș ka șnș Cochinchinesũ?

— Oș! kștș pentș asta, domnșle konte, de minșne Ńi kș toatș ĩnima! resșuse Albertũ; kș atștș maĩ bșkșrosș (skșmnșlș meș Franz, nș ĩĩ bate mșltș jokș de mine) kș șnt kișmatș la Parisũ printr'o skrisoare ęe am priimit'o kiarș azĩ dimineayș, Ńi ĩn kare ẽ vorba pentș mine de o alianș kș o kasș foarte nlșkștș Ńi kare are ęele maĩbșne relaișni ĩn lșmea parisiayș.

— Alianș de kșștorĩ? zise Franz rĩzĩndș.

— Oș! Đșmnezeșlș meș, da! Astș-felș, kșndș veĩ re-veni la Parisũ, mș veĩ afla omș kș kasa mea Ńi poate kiarș Ńi tatș de familiș. Asta mĩ medea prea bine, mie, kare am șnș natșralș așa gravș, nș ẽ așa! Or Ńi kșm ĩnș, konte, ĩĩ o renetș, eș Ńi kș aĩ meĩ șntemș aĩ đșmitale kș trșnș Ńi șșletș.

— Priimeskș, zise kontele, kșĩ ĩĩ jșrș kș nșmaĩ as-tș okasișne mĩ ĩnsia șure a realiza nișe proiekte ne kari le rșmegș de mșltș timnș.

Franz nș se ĩndoi niĩ șnș minștș kș așeste proiekte era așelea desșre kari skșnșse o vorbș kontelș ĩn nes-șerea din Monte-Cristo, Ńi se șitș la kontele, ne kșndș zi-șea așeste vorbe, șure a ęerka sș deskoperș ne fisionomia sa o lșminș dintr'așeste proiekte ęe lș kondșșea la Parisũ: dar era foarte greș a nștrșnde ĩn șșletșlș așestș omș, maĩ vĩrtosș kșndș ĩlș vđlșia k'șnș sșrĩsș.

avem 21 februară; sânt ęce și jumătate de dimineță.

„Strada Helder, No. 27, 21 maiș, la zece ore mi jsmțate de dimineaz.

— Ши акзм, zise kontele pñndș—mı in posnarș tabletele, fıi linisčitș, minstarsıř orloçisłı dșmitale nș va fı maı esaktș de křıř mine.

— Te voiș vedea inaintea plekrıi mele? întrebș Albertü.

— Nș suiș: křndș pleçı?

— Plekș mșine la çinçı ore seara.

— Atșnçı, ĩıı zikș adio. Am o trebșındș la Nea-pole, mi nș mș voiș intoarçe inainte de șymbșțș searș saș dșminikș dimineaz. Ши dșmneata, întrebș kontele pe Franz, pleçı asemenea, domnșle baronș?

— Da.

Pentrs Francia?

— Nș, pentrs Venezia. Maı remșıř șnș anș saș doı in Italia.

— Nș ne vomș vedea prin șrmare la Parisü?

— Mı è teamș kș nș voiș avea astș onoare.

— Аша darș, domnilorș, křłtorıř bșnș, zise kontele çelorș doı amıçı ĩntinzındș-le mșna la fıř-kare.

Era ĩntıia orș křndș Franz atınçeа mșna açestș omș; tresșrı, křçı astș mșnș era ĩngeçatș ka de șnș mortș.

— Pentrs çea din șrmș oarș, zise Albertü, s'a otșrıțș pe kșvıntșłș meș de onoare, nș è așa? strada Helder, no 27, in 21 maiș, la zece ore mi jsmțate de dimineaz?

— În 21 maiș, la zece ore mi jsmțate de diminea-çș, strada Helder, no 27, resnșnse kontele.

Atșnçı amıdoı amıçıı salstarș ne kontele mi emıřș.

— Dar çe aı? zise ĩtrșndș ĩn kasș Albertü łșı Franz par'kș estı ĩngrijıțș de çeva.

le acestea, de krtš mikšlš yacht, kare plekase pentrș Port-Vecchio.

Dșn' ačeia trekș la Roma, la noantea de la Coliseu, la konvorbirea țe o așzise între dînsșlș și Vampa, konvorbire privitoare la Peppino, în kare kontele și ținșse kșvîntșlș de a kșnta ertarea banditșlș, dșne kșm ținitorî nostri notș jșdeka.

În țeale din șrmș, așnșe la întîmularea din noantea trekștș, la înkșrkștșra în kare se aflase vșzîndș kș i lipsia mease saș meante sște de niastri ka sș implineaskș sșma țeștș; în țea dșne șrmș, la idea țe avșșese de a se îndrenta la kontele, iderș kare avșșese totș de o datș șnș resșltștș ama de nitoreskș krtș și de mșlșșmitorș.

Albertu askșlta ne Franz kș țeă mai mare lșare a minte.

— Ei bine! i zise elș kșndș terminș din vorbire, țe lșkrș de miratș vezî în toate astea? kontele țe kșlștorș, kontele are o korabiș a sa, uentș kș țe înavșșitș. Dș-te la Portsmouth saș la Southampton, veî vedea portșrile nline de yachte kari sșntș ale șnorș Angli avșșî țe aș ačeia-șî fantasiș. Sure a sșî șnde sș se oureaskș în kșlștoriele sale, sure a nș mșnka ačeste bșkate tikșloase kari ne învineazș, ne mine de natș lșnî de zile, ne dșmneata de natș anî, sure a nș se kșlka ne ačeste blestemate natșrî șnde nș poate dormi ținș-va, a nșș de i a mobilatș o lokșingș la Monte-Cristo. Dșne țe și a mobilatș lokșingș, s'a temștș ka nș kșm-va gșvernșlș toskanș sș i dea pasportșlș și sș și nearș keltșelile, atșnș a kșmșratș insștla și i a lșatș nșmele. Skșmșlș meș, skotoșeșe în min ea dșmitale și sșșne-șî kșșî oamenî ne kari î kșnoșî iea nșmele proprietșșilorș țe nș le aș avștș nișî o datș.

— Dar, zise Franz lui Albertu, bandiții korsikani kari se află în ekinapișlă seș?

— Ei bine! ce lăkră de miratș vezl aci? Suii mai bine de kătlă or-kare alts, nă è ama, kă bandiții korsikani nă sântă fărî, dar nămaî mi nămaî nisce kăraui făgarî ne kari vre o *vendetta* 'i a esilată din oramșlă saș din satșlă lorș; îi poate vedea prin șrmare čineva făr' a se komuromite; kătlă nentă mine, iui deklară kă, de mă voiș dăce vre o dată în Corsica, nîn'a nă mă infăjușa la gšvernă saș la pefektă, mă voiș infăjușa la bandiții lui Colomba, daka kăm-va va nștea čineva nșne măna ne dînni; imi nară nisce oamenî minșnapi.

-- Dar Vampa mi kă čeata sa, respnșse Franz; a-čeia sântă bandiții kari onreskă ka să fșre, nă pođi zice kă nă è ama, mi se nare; ce zicî desure infășingă kontelă a-sșnra șnoră asemene oamenî?

— Voiș zice, skămnălă meș, fiindă-kă, dăne kăm è de krezată, sânt datoră viaga ačestei infășinge, kă nă potă să o kritikă eș nrea de anroane. Ama dară, în lokă de a i face ka dămneata o krimă kanitală, priimesce mai bine să lă skășă, daka nă nentă kă mi a skăpată viaga, čeia ce poate è nrea mălă, dar čelă nșgină nentă kă m' a skătită de natre mi livre din moneda noastră, sșmă kă kare nă m'ară fi stimată de sigșră în Francia; čeia ce probează, adăsse Albertu rızindă, kă niminî nă è profetă în țara sa.

— Ei bine! eată tokmai ama. Din kare țară è kontele? ce limbă vorbesce? ce mizloave de trăită are elă? de șnde i vine nemărginita sa avere? kare a fostă ačea parte d'intiă a vieței sale misterioase mi nekănoskăte kare a respndită ne čea d' a doza ačelă întănerikă mi ačea misantronă? Eată čeia ce amî vrea să kănoskă, în lokălă dămitale.

— Skəmnlǎ meř Franz, respnse Albertũ, kǎndř aĩ vǎzřtř, priimindř skrisoarea mea, kǎ aveam trebřinũ de inflřinga kontelři, te aĩ dǎsř mi i aĩ zisř: Albertũ de Morcerf, amikǎlř meř, se aflǎ ĩntr'ũnř perikǎlř, ajřtǎ-mǎ sǎ lř skǎpǎmř dĩntr'acestř perikǎlř, nǎ ě ama?

— Da.

— Atǎnřĩ, ĩntrebǎř-te-a elř oare, řine este acestř Albertũ de Morcerf? de unde i vine nǎmele? de unde i vine averea? ře mĩzloaře de trǎilř are elř? din kare ȳarǎ ě? unde s'a nǎskǎtř?? ĩntrebǎř-te-a aćeasta? sũne.

-- Nǎ, o mǎrtǎriseskř.

— A venitř, mi nimikř mǎĩ mǎlř. M'a skosř ĩn mǎinele D-lǎĩ Vampa, unde, kǎ toate arǎtǎrile mele pline de nenǎsare, dũne kǎm zĩřĩ dǎmneata, fǎream o fi- ğřǎ ĩnea řřitǎ, o mǎrtǎriseskř! Eĩ bine! skəmnlǎ meř, kǎndř, ĩn skĩmbǎlř řneĩ asemenea binefacerĩ, ĩmĩ ĩere sǎ fakř nentř dĩnsǎlř ĩeia ře se face ĩn toate zilele nentř ĩelř d'ĩntĩř ĩnřine řǎsř sǎř italianř kare treće ĩnř ĩn Parisũ, adĩkǎ de a lř ĩresĩnta ĩn lǎme, vřĩ kǎ sǎ i refǎsř aće- sta! Lasǎ ĩn kolo, Franz, estĩ nebřnř.

Kǎtǎ sǎ sũnemř kǎ, ĩnkontra obiřeĩlřĩ, toate kǎ- vĩntele ĩele bǎne era astǎ datǎ ĩn partea lǎĩ Albertũ.

— ĩn ĩea dũne řrmǎ, respnse Franz k'ũnř řřsũnř, fǎ kǎm ĩũĩ va plǎrea, skəmnlǎ meř vĩre-konte; kǎřĩ toa- te kǎte le aĩ vorbitř řntř foarte řneřioase, o mǎrtǎriseskř; dar nǎ ě mǎĩ nǎũĩnř adevǎratř kǎ kontele de Monte-Cris- to ě ũnř omř řranĩř.

— Kontele de Monte-Cristo ě ũnř filantronř. Nǎ ĩĩa sũsř kǎ ře skonř vine la Parisũ. Eĩ bine! vine kǎ sǎ kon- kǎre la ĩreğřile Monthyon: mi, dǎka i va trebřĩ nǎmǎĩ vo- tǎlř meř nentř kǎ sǎ le kanete, mi inflřinga aĩelř domnř ařa de řřitř kare le face a se kǎpǎta, eĩ bine! i voiř ĩa

votărlă meș mi i voiș garanta ayeastă inflsingur. Astă-felș dară, skomnărlă meș Franz, sș nș mai vorbimș despre ayeasta, aidegă sș ne pnemș la masș, mi sș facemș apoi o visită din șrmș la San-Petru.

Se fșkș dșne kșm zicea Albertă, mi, a doșă-zi, la çinçă ore dșne urinză, amăndoș jșniș se pșrșsirș, Albertă de Morcerf pentrș ka sș se întoarkș la Parisă, Franz d'Epinaș pentrș ka sș se dșkș sș petreakș vre o çinçă-sure-zeye zile la Venezia.

Dar, înainte d'a se sși în trșșrș, Albertă de Morcerf mai dete mi bșiatșlă delă otelș, atștș de mlțș i era teamș ka nș kșm-va komescanșlă seș sș linseaskș la întilnire, o kartș pentrș kontele de Monte-Cristo, ne kare era skrișș kș kondeiș de nlșmbș sșb vorbele ayeasta: „Viçekonte Albertă de Morcerf, “ mi șrmștoarele rındșră:

21 maiș, la zeye orc mi jșmștate de dimineayș.
27, strada Helder.

CAPITULŪ XXXIX.

COMESENII.

Înr'aye a kasș din strada Helder, șnde Albertă de Morcerf detese întilnire la Roma kontelă de Monte-Cristo, se fșcea, în dimineayă delă 21 maiș, pșegștire pentrș priimirea jșnelă.

Albertū de Morcerf loksia într'unŃ navilionŃ ce se afla în engiŃlŃ Ńnei kŃrui mari Ńi în faa Ńnei alte zidiri kare era destinatŃ pentrŃ komŃni*.

NŃmaĭ dozŃ ferestre del' auestŃ navilionŃ da ne stradŃ, chele alte privia, trei în kŃrte, Ńi alte dozŃ în grŃdinŃ.

Între kŃrte Ńi grŃdinŃ se înŃlŃa lokŃinŃa cea faŃionabilŃ Ńi inkŃpŃtoare a kontelŃi Ńi konteseĭ de Morcerf, lokŃinŃa fŃkŃtŃ dŃne gŃstŃlŃ cheŃ ŃritŃ alŃ arhitekŃrei imperiale.

Pe toatŃ lŃrŃimea prourietŃiĭ se întindea ŃnŃ zidŃ kare da în stradŃ, avĭndŃ asŃnrŃĭ, din distanŃŃ în distanŃŃ, vase de flori, Ńi era tŃiatŃ la mizlokŃ de o mare grilŃ kŃ lŃnŃi dŃŃrite, kare forma intrŃrile de pomŃŃ; o portiuŃ, măĭ linitŃ de lojea portarŃlŃi, era pentrŃ trecherea oamenilorŃ kŃrui saŃ a stŃnĭnilorŃ kŃndŃ intra saŃ emia ne josŃ.

DŃn'alecherea navilonŃlŃi în kare loksia AlbertŃ, se nŃtea kŃnoasche prevederea cea delikatŃ a Ńnei nŃme kare, nevrĭndŃ sŃ se desnarŃŃ de fiŃlŃ ei, închelesese kŃ toate achestea kŃ ŃnŃ jŃne de seama viŃe-kontelŃi avea nevoiŃ de întreaga sa libertate.

Se măĭ kŃnoasche asemenea, de altŃ parte, katŃ sŃ o sŃŃnemŃŃ, egoismŃlŃ cheŃ închelegŃtorŃ alŃ jŃnelŃi kŃrŃia i plŃcea astŃ viaŃŃ liberŃ Ńi trŃntavŃ, kare è viaa fiilorŃ de familŃ, Ńi ne kare i o dŃŃria ka Ńnei naserĭ kolivia sa.

Printr' aueste dozŃ ferestre kari vedea în stradŃ, AlbertŃ de Morcerf nŃtea sŃ priveaskŃ.

Vederea din afarŃ è atŃtŃ de trebsinŃioasŃ jŃnilorŃ kari vorŃ totŃ d'asna sŃ vazŃ lŃmea trekĭndŃ ne orizontŃlŃ lorŃ, kiarŃ dak' auestŃ orizontŃ arŃ fi nŃmaĭ alŃ stradeĭ! Anoi, dŃne ce privia, dak' aueastŃ prĭvire nrŃea kŃ merita o cher-

* Zidirile în kari se aŃŃ kŃŃniele, grajdŃrile, Ńonroanele Ńi alte asemenea.

chetare mai mare, Albertū de Morcerf pŕtea, ka sŕ se okŕ-
ne de cherchetŕrile sale, sŕ easŕ ne o portiŕŕ kare respŕndea
într'aceia ŕe o arŕtarŕmŕŕ lîngŕ lojea portarŕlŕi, ŕi kare me-
ritŕ o lŕare a minte partikŕlarŕ.

Asta era o portiŕŕ kam ŕitatŕ de toatŕ lŕmea din
zisa kŕndŕ fŕsese ziditŕ, ŕi ne kare arŕ fi krezst'o ŕineva
înkisŕ pentŕ totŕ d'azna, atŕtŕ de diskretŕ ŕi plînz de pŕl-
bere se pŕrea, dar a kŕria înkŕietoare ŕi ŕiŕiŕne ŕnse kŕ î-
ngrijire arŕta o praktikŕ misterioasŕ.

Astŕ portiŕŕ askŕnsŕ fŕŕea konkŕrinŕŕ ŕelorŕ alte
dozŕ ŕi ŕi bŕtea jokŕ de portarŕlŕ, de a kŕria prîvigere
ŕi îŕridikŕiŕne skŕna, deskizîndŕ-se ka ŕma ŕea faimoasŕ a
nesŕerîi dintr'o *Mîŕ ŕi sna de Nomŕ*, ka Sesama înkŕn-
tatŕ a lŕi Ali-baba, prin mizlokŕlŕ ŕnorŕ kŕvinte kabalistîŕe
saŕ a ŕnorŕ rikîiri, kŕ kari s'a învaitŕ ŕineva, pronŕnŕiate
de glasŕrile ŕele mai dŕlŕi saŕ fŕkŕte de deŕitele ŕele mai
sŕbŕiri din lŕme.

La kapŕtlŕŕ koridorŕlŕi ŕelŕi întînsŕ ŕi tŕkŕtŕ, kŕ kare
komŕnika astŕ portiŕŕ, ŕi kare fŕŕea antikamerŕ, se des-
kidea îndreapta sala de mŕnkare a lŕi Albertū kare da
în kŕrte, ŕi îndreapta mikŕlŕ seŕ salonŕ kare da îndreapta.

Tŕŕiŕe ŕi plante tŕitoare se întindea îndreapta în forma ŕnei
apŕŕtorî îndreapta ferestrelorŕ, askŕnzîndŕ de kŕrte ŕi de
grŕdinŕ, interiorŕlŕ aŕestorŕ dozŕ înkŕnerî, kari era singŕ-
re la plansŕ de josŕ, ŕi ŕnde pŕtea pŕtrŕnde kŕŕtŕŕrele
îndreapta.

La întîisŕŕ planŕ, aste dozŕ înkŕnerî se repŕtia, a-
vîndŕ ŕi ele o atŕeia îndreapta îndreapta antikamerŕ.

Aste trei înkŕnerî era ŕnŕ salonŕ, o kamerŕ de kŕl-
kare ŕi ŕnŕ bŕdŕriŕ.

Salonŕlŕ de josŕ era ŕnŕ felŕ de divanŕ alŕerianŕ
fŕkŕtŕ pentŕ fŕmŕtorî.

Bsdorislǝ din planlǝ d'intiǝ resundea în kamera de kskkatǝ mi komsnika kǝ skara printr' o zmp nevzstǝ.

Se vede kǝ toate mǝsǝrele de ferealǝ se lǝaserǝ.

Dasznr' achestǝ planǝ d'intiǝ era znlǝ lskrtoriǝ întin-sǝ, ne kare ilǝ mǝriserǝ derimǝndǝ zidǝri mi nereǝi, znlǝ felǝ de *pandemonium* *ne kare artistǝlǝ ilǝ diszta infmǝratslǝi.

Aci se refsǝia mi se grǝmǝdia toate kanpicielle lǝi Albertǝ, kornǝrile de vǝntoare, bassrile, flǝstele, o orkes-trǝ, kǝci Albertǝ avǝsese znlǝ minǝtǝ, nǝ grǝstǝlǝ, mi fantasia mǝsǝiceǝ; skǝlǝmele, naletele **, nastelele ***, kǝci dǝne fantasia mǝsǝiceǝ zrmaserǝ fǝmǝrile niktǝrei; în cele din zrmǝ floretele, mǝnǝmele de boxa, snadoanele mi toate felǝrile de bastoane, kǝci în cele din zrmǝ, dǝne tradiǝiǝnile jǝnilorǝ de modǝ ai evocǝi în kare amǝ ajǝnsǝ, Albertǝ de Morcerf kǝl-tiva, kǝ o stǝrǝimǝ mǝltǝ mai mare de kǝtǝ mǝsika mi niktǝtra, acheste trei arte kari kǝmplektseskǝ kresǝcherea leoninǝ, **** adikǝ skrima, boxa mi bastonǝlǝ, mi rinimia într' achestǝ în-kǝpere destinatǝ tǝslorǝ denrinderilorǝ kornǝlǝi, ne Grisier, ne Cooks mi ne Charles Lecour.

Restǝlǝ mobilelorǝ dintr' achestǝ înkǝpere privileǝiatz era nisǝe sinete vekǝ din timǝnlǝ lǝi Francisǝ I-iǝ, sinete pline de porǝelane de China, de vase de Iaponia, de faien-ge de Lucca de la Robbia mi de farfǝrie de Bernard de Pa-lissy; fotolie antiǝe znde noate mezzserǝ Enricǝ IV saǝ Sul-ly, Ludovicǝ XIII saǝ Richelieu, kǝci dozǝ din acheste fo-tolie, ornate k' znlǝ skǝdonǝ skǝlntatǝ znde strelǝuia ne az-

* Lokǝlǝ kare se krede kǝ este kapitǝla iadǝlǝi, mi znde satana ðine adǝnarea drǝvilorǝ.

** Skǝndsǝrǝ ne kare niktǝriǝ mi nǝnǝ vǝnselele. *** Kraionǝ ǝe se face din vǝnsele nisate mi amestekate kǝ apǝ de gǝmi.

**** Adikǝ ǝeia ǝe ðine de leǝ mi de obiǝciele lǝi. Se zǝie kǝ achestǝ înǝelesǝ, soǝietate leoninǝ, adikǝ o tonǝrǝmǝz foarte dreantz kǝm se vede, în kare, nǝmai znlǝ saǝ kǝci-va dintr' inǝmiǝ mi înpartǝ foloasele, iar ǝei alǝi re-mǝnǝ kǝ bzzele înflǝte.

rălă cele trei flori de krină ale Franciei kă o koroană regală ne d'asupra, era invederată lăate din gardmobilele Luvrului, saă celă nășină dintr'ală vre șni kastelă regală.

Pe aeste fotolie kă fândășile întănekoase mi aspre era arănkate șna ueste alta nisve stofe mândre kă kălori vii, vâpsite la soarele Persiei saă emite din deșitele femeieloră din Calcutta mi din Candernagor.

Hentă ce se afla aeste stofe akolo, n'ară nătea șneșne șineva.

Ele astenta, desfățândă okii, o destinare nekănoskăță însă-mi proprietății sale, mi de o kam dată, ilșmina apartamentăș kă reflektele loră mătăsoase mi dășrite.

În lokăș celă mai din fașă se afla șni niano, fabrikăș de Roller mi Blanchet din lemnă de roșă, niano de talia saloaneloră noastre liliușșiane, avândă kă toate aeste o orkeștră în kavitatea sa cea ștrimită mi șșnătoare, mi șemindă șșb greștatea kană-d'onereloră lăi Beethoven, lăi Weber, lăi Mozart, lăi Haydn, lăi Grētry mi lăi Porpora.

Pe șmăș ăretșindene, în lăngăș nereșiloră, d'asupra șșmeloră, în tavană, șnade, ășmnale, anșere, bășdășgane, șekșre, armășre komplekte dășrite, damaskinate, inkreștate; erbășrie, blokășri de minerale, nășeri imnăște kă pășă deskizândă nent'șni șboră nemiskătoră ariuele loră rouie ka para fokășă mi șiokășă loră ne kareșă lă inkidă nișă o dată.

Se înșeleșe kă aeașă inkășere era inkășerea de nrealeșere a lăi Albertă.

Kă toate aeste, în zisa întălniri, jșnele noștră, în jșmășă de găteală, imi făkășe kartierășă șenerală în mikășă salonă din planășă de joră.

Akolo, ne o mașă inkonjșrată la oare-kare deșărtare de șni divană lăș mi molatikă, toate tabakșrile kănoșkăte, de la tabakășă celă galbenă ală Petreburgulă nișă

la tabakxl̩ xl̩ negr̩ de Sinai, trek̩nd̩ min mariland, porto-ricco mi latak̩iē, strel̩chia în oale de faien̩u̩ kari plak̩ ama de ml̩tl̩ Olandesilor.

Altsre k̩ ele, în nis̩e kasete de lemn̩ mirositor̩, era or̩nd̩site d̩ne m̩r̩imea mi kalitatea lor̩, ȳigarele pu-ros, regalia, havana mi manilla.

În cea d̩ne x̩rn̩, într' x̩n̩ armari̩ deskis̩, o kolek̩iune de mine ȳermane, de ȳis̩ȳe k̩ imamele de kixli-bar̩, mi de nargilele k̩ ȳinte de aȳr̩, k̩ kotoare de marokin̩ îmuletite ka nis̩e mern̩, astenta kan̩ȳi̩xl̩ sa̩ simpatia f̩m̩torilor̩.

Albert̩ insnektase sing̩r̩ amezarea sa̩ mai bine desordinea simetrik̩ kare pl̩che d̩ne kafea komesenilor̩ x̩n̩i dej̩n̩ modern̩ ka s̩ o nr̩veask̩ n̩rintre ab̩r̩xl̩ ȳe ese din g̩ra lor̩ mi se x̩rk̩ în tavan̩ ka nis̩e spirale l̩n-ȳi mi kan̩ȳioase.

La zece ore f̩r' x̩n̩ patrar̩, x̩n̩ valet̩ de kamer̩ într̩.

Acesta era x̩n̩ mik̩ groom de ȳinȳi-s̩re-zece an̩ vorbind̩ n̩mai limba angl̩ mi res̩n̩z̩nd̩ la n̩mele Iohn, sing̩r̩xl̩ feȳior̩ al̩ l̩i Morcerf.

Se îndeȳe foarte bine k̩, în zilele ordinare, b̩k̩-tar̩xl̩ otel̩xl̩i era ne seama l̩i, mi k̩ în împreȳr̩rile ȳele mar̩, v̩n̩tor̩xl̩ kontel̩i era la ordinele sale.

Ast̩ valet̩ de kamer̩, kare se n̩mia German̩, mi kare se b̩k̩ra de întreaga înkredere a j̩nel̩i se̩ st̩n̩n̩, ȳinea în m̩n̩ x̩n̩ teank̩ de gazete ne kari le n̩se ne o mas̩, mi x̩n̩ paket̩ de skrisori ne kari le dete l̩i Albert̩.

Albert̩ ar̩nk̩ x̩n̩ oki̩ distrak̩ ne aȳeste misive diferite, alese doȳr̩ d̩ntr'însele kari avea x̩n̩ skris̩ mai s̩n-ȳire mi pl̩k̩r̩ prof̩mat̩, le deskise mi le ȳiti k̩ oare-kar̩ l̩are a minte.

— Kșm aș venitș aqeste skrisori? întrebș elș.

— Șna a venitș prin postș, qea altș a fostș adșș de valetșlș de kamerș alș doamnei Danglars.

— Trimite vorbș doamnei Danglars kș priimeskș lokșlș qe mī dș în lojea sa... Asteautș... ne șrmș, te vei dșqe astș-zī la Rosa; i vei ziqe kș voiș veni, dșqe kșm mș invitș, a qina kș dīnsa emindș dela Opera, mi i vei dșqe mease bstilie de vinsri alese, de Cīpru, de Xèrès de Malaga mi șnș bstoiamș de stridie dela Ostenda...; ștș ieī stridiele dela Borel, mi șnșnei mai vīrtosș kș șntș nentș mine.

— La qe orș vrea domnșlș ștș deșne?

— Qe orș è akșm?

— Zeqe șrș'șnș natrarș.

— Eī bine! ștș fiș gata nentș zeqe ore mi jșmtate pșnktș. Debray va fi nevoitș poate a se dșqe la ministerșlș seș... Mi ne līngș aqeastă... (Albertū se șitș la tabletele sale), è tokmai ora ne kare am īsemnat'o kontelși, la 21 maiș, la zeqe ore mi jșmtate dimineaya, mi kș toate kș nș mș nrea intemeiezș ne promiterea sa, voiș ștș fiș esaktș. Dar bine kș mī adșsei a minte, șqī daka s'a skșlatș doamna kontesa?

— Daka domnșlș viqe-konte o doresqe, voiș īntreba.

— Da... i veīqere o ladș de likori d'ale sale, a mea è jșmtatșpitș, mi i vei ziqe kș voiș avea onoarea de a veni la dīnsa ne la trei ore, mi i voiș qere voia de a i pșsinta ne qineva.

Valetșlș emi.

Albertū se trīnti ne divanș, rēnșe nlikșlș de la dozș trei gazete, se șitș la șnektakșli, strșmbș din gșrș kēndș vșzș kș era ștș se joaqe o operș iar nș șnș baletș, kșștș

în dewertă în însușirile de profumărie și oniată* pentru dinți, de kare i vorbise čineva, mi arănkă zna dăne alta cele trei foi cele mai kăstate din Parisă, mărmarând în mizlokă și nei kăskări pnelănite.

— Într'adevăr, aste gazete aș ajansă să fîr din ce în ce mai grăioase.

În mință ačesta, o trăsăre șmoar se opri înainte porții, mi, îndatș dău'acheia, valetă de kameră intră sure a anșcia pe D. Lucian Debray.

Șnș jșne înaltă mi blondă, halidă, kă okiă și ăenș-șiiș mi asigurată, kă bazele sșbjiri mi reči, k'șnș frakă albastră kă nastări de așră sșpaș, kă o kavată albă, k'șnș lornionă de skală* atirnată de șnș firă de mătase, mi pe kare îlă ăinea, kăndă mi kăndă, pîntr' o silingă a nevrăși sngn-ăenală mi a nevrăși zigomatikă**, în kavitate okiăși seă drentă, intră făr'a sșride, făr'a vorbi, mi k'șnș aeră semioficială.

— Bșnș zikă, Lucian, bșnș zikă, zise Albertă. Aș! mă sșeri, skămnă și meă, kă esaktitate dămitale! ăe zikă esaktitate! Dămneata pe kare te astentam ăelă din șrmă, vii la zăe ore fără ăinči minște, kăndă era vorba să ne strinșemă la zăe mi jșmătate! è de mirare! nă kăm-va s'a restărată ministerăși?

— Nă, urea skămnă și meă, zise jșnele trintindă-se pe divană, fi șigăre desne ačesta, de mi șovăimă totă d'ășna, dar nă kădemă niči o dată, mi inăenă a krede kă treăemă nămaș în inamovibilitate, făr'a maș sokoti kă afaăerile Peninsulei ne voră konsolida de totă.

— Aș! da, este adevărată, alșngăș pe don Carlos din Spania.

— Ba nă, urea skămnă și meă; să nă le inkărkămă;

* Baga. ** ăe se ăine de șmersă obrăzăși.

118 dăcemă în partea cea altă a frontierei Franciei, mi i dărmă o ospitalitate regală la Bourges.

— La Bourges?

— Da, n' are să se plăngă, ce drakș! Bourges è kapitula reuelă Carol VII. Ce felă, nș scii ayeasta? E kș-noskștă de erī în totă Parisul, mi alaltă-erī ayeasta a transpirată la *Boursa*, kșci D. Danglars (nș scii prin ce mizlokă omălă ayeasta află nșvelele într' ayeala-mi timpă kș noi), kșci, D. Danglars a kșstigmată nș milionă din șșirea banknoteloră.

— Mi dămneata o dekorajisne noșă, dșne kșm se vede; kșci te vșză kș o pandlikă albastră?

— Ei! mi aș trimisă plaka lă Carol III, respnșse kș neingrijire Debray.

— Aidă, nș te face indiferintă mi mșrtărisesce kș mi a făktă plăcere priimirea ayești lăkră.

— Pro leșea mea, da; ka nș komplementă de gș-teală, o plakă prinde prea bine la nșă frakă negră înkeiată : è măi elegantă.

— Mi, zise Morcerf șșrăzindă, seamănză cineva mi kș prinșinele de Gales să kș dșcele de Reichstadt.

— Eată dară pentră ce mș veză ama de dimineauă, prea șkșmșlă meș.

— Pentră kș ai plăka lă Carol III mi vreă să mi șnă astă nșvelă hșnă.

— Nș; pentră kș am petrekștă noantea espedizndă la skrisori : doșă-zei mi chină de disuacie* diplomatice. Kșndă m'am întorsă azi dimineauă a kasă, am vștă să dormă, dar dșre-rea de kană nș m'a lăsată, mi m'am șkșlată ka să inkalikă la o orgă. La Bulonia, miă venită nșă șrăț mi o foame, doă inemăci

* Дешешъ.

kari kx toate aqestea s'aş şnitş în kontra mea: şniş felş de alianş karmo-reşnblikanş; mi mi am adşş a minte atşnş kx azî era o serbare la dşmneata, mi eatş-mş: mi è foame, dş-mi de mşnkare; mi se şrasqe, desşteazş-mş.

— Aqesta è datoria mea de amştrionş, skşmşlş meş amikş, zise Albertū şşşndş şv viiş valetşlş de kamerş, ne kşndş Lucian şşea şv salte, kx vîrfşlş verşei sale kx mş-şişka de aşrş inkrestatş kx nerşsele, gazetele desşşuşrate. Germane, şniş paşarş de xèrès mi şniş nesmete. Pişş şna alta, skşmşlş meş Lucian, eatş şigare te kontra-bandş, te îndatorezş a le gşsta, mi a invita ne ministrşlş dşmitale a ne vinde de felşlş aqesta, în lokş de aqele foî de nşkş nekari kondamşş pe qetşşeniî qei bşni a le şşma.

— La drakş! eş şnişlş, nş le amî şşma. Diş ministrşlş kşndş şi arş veni de la gşvernş, nş le mai vreî mi şi arş şşrea foarte şrite. Kştre aqestea nş se atinşe de ministrşlş din întrş, se atinşe de ministrşlş finanşelorş: adreseazş-te la D. Humann, sekşişnea kontribşirilorş indirekte, koridorşlş A, No 26.

— Într'adevşrş, zise Albertū, mş faşi a vş mira kx întinsele dşmitale kşnosşinşe. Dar iea o datş o şigarş!

— Ax! skşmşlş meş konte, zise Lucian anşinzîndş o manillş la o lşminare roşş, kare ardea într'şniş lşminarş de arşintş şşflatş kx aşrş, mi restorşşndş-se ne divanş, ax! skşmşlş meş konte, qe feriqe estî kx n'ai nimikş de şşkşlş! într'adevşrş, nş şi kşnosşi feriqe!

— Şi qe ai faqe darş, skşmşlş meş împşşişitorş de regate, respşşse Morcerf kx o ironiş şşoarş, daka n'ai faqe nimikş? Kşm! sekretarş partikşlarş alş şniş ministrş, lşşndş sborşlş totş de o datş în marea' kabalş eşropeanş mi în întriqe qe qe mişî ale Parisulş, avîndş reşî, mi mai mşlş de kşlş atşlş, reşine de protektatş, partide de şnitş, aleşeri

de dirijiată; fãkîndă mai multă din kabinetul dămitale, kã pana mi kã telegraful dămitale, de kã Napoleon din kãmpurile sale de bătălie kã spada mi kã viktorile sale; avîndă doază-zeci mi cinci de miu livre venită, afară de lokul dămitale, ză kală pentrã kare Chateau-Renaud mi a dată patrã sãte ludovică, mi n'ăi vrătă sã i lă vinzi; ză kroitoră kare nã mi gremesce nici o dată pantalonii; avîndă Opera, Jockey-Club mi teatrul Varietătilor, nã afli în toate acestea kã ce sã mi netreai? Ei bine! fã, te voi fãce eă sã netreai.

— Mi kã?

— Fãkîndă-mi o nozã kãnoscingã.

— De bãrbată saă de femeie?

— De bãrbată.

— O! kãnoskă o msljime!

— Dar nã kãnosai nici ză kã ka acela de kare mi vorbeskă eă.

— De zăde vine dară? de la marșinea lămi?

— De mai departe noate.

— Ax! drace! kreă kã n'adãce elă dejănelă nostră?

— Nã, fi lănisaită, dejănelă nostră se fãce în bãkãtriele pãrintesai. Dar mi è foame?

— Da, o mãrtãriseskă, or kã de zămilitoră lăkrã ară fi acesã de ză. Dar am pãnzită eri la D. de Villefort; mi, ai observată adesea acesã, skãmnulă meă amikă? cineva pãnzescce foarte zăită la toai acesã oai ai jãdekãtorieloră; ară zăce cineva kã aă totă d' așna remãskãri.

— Ax! ce Dãmneză! sã despãrșescce mesele altora kãndă la ministrii dãmnevoastrã mãnkã cineva prea bine!

— Da, însã noi nã invitămă oamãnăkã se kade, celă pãgină; mi daka nã eramă nevoiă a fãce onorile meseloră

noastre ѕnorŝ kokingi* kari kꙋpetz bine mi mai vîrtosŝ vo-teazъ bine, n'amŝ mai nrinzi niĉi o datъ a kasъ, te rogŝ a o krede.

— Atѕnĉi, skꙋmꙋlŝ meŝ, mai iea ѕnŝ paĉarŝ de xérés mi ѕnŝ nesmete.

— Bꙋkꙋrosŝ, vinslŝ dꙋmitale de Spania é minꙋnatŝ: vezî bine kъ amŝ avstŝ prea mꙋltŝ kꙋvintŝ ѕъ impꙋziimŝ astъ ꙋarъ.

— Аша è, dar don Carlos?

— Ei bine! don Carlos va bea vinŝ de Bordeaux, mi în zече anî însꙋrꙋmŝ ne fiislŝ seŝ kꙋ reĉina чеa mikъ.

— Чеia че te va face ѕъ kapetî Tunsura-de-Aur, daka veî mai fi la ministerŝ.

— Krezŝ, Albertû ,kъ ai lꙋatŝ o sistemъ astъ-zî a mъ nrîri kꙋ fꙋmŝ.

— Ei! asta desfꙋteazъ mi mai mꙋltŝ stomakslŝ, ѕne-sĉe-te; dar, eatъ, tokmaî, aѕzŝ glaslŝ lꙋi Beauchamp în antimamerъ, vъ veĉi disnsta, asta vъ va face ѕъ fiĉi mai rꙋbdꙋtorî.

— De че ѕъ ne disnꙋtmŝ?

— În nrivinda gazetelorŝ.

— Oх! skꙋmꙋlŝ meŝ amikŝ, zise Lucian k'ѕnŝ mare desnreĉŝ, nꙋ kꙋm-va ĉiteskŝ eŝ gazetele!

— Kꙋ atꙋtŝ mai mꙋltŝ, atѕnĉi, vъ veĉi disnsta mi mai reŝ.

— D. Beauchamp! zise valetslŝ de kamerъ.

— Intrъ, intrъ! nanъ ѕnꙋimintꙋtoare, zise Albertû skꙋlꙋndꙋ-se mi dꙋkîndꙋ-se înaintea jꙋnelî; eatъ Debray kare n'are okî ѕъ te vazъ fꙋrъ ka ѕъ te ĉiteaskъ, ĉelŝ nrîginŝ dꙋne kꙋm zîĉe.

* Croquant, se nrîmia geraniî kari se revoltaserъ în timpelŝ lꙋi Enrieû IV mi Ludovicû XII.

— Are drentate, zise Beauchamp, aua fakš mi eš, ilš kritikš fbrz ka sš sčič če fače. Bšnš zisa, koman-dorsle.

— Ax! ai mi affatš ačeastā? respnse sekretaršlš partikšlarš skimbndš kš jšnralistšlš o mšnš mi šnš sšrisš.

— Če Dšmnezeš! zise Beauchamp.

— Ši če ziče lšmea?

— Kare lšme? Avemš mšlte lšmi in anšlš gra-zieš 1838.

— Ei! in lšmea kritiko-politikš, kčči dšmneata estš šnšlš din ea.

— Dar se ziče kš é šnš lškrš foarte drentš, mi kš semenš mšltš rouš ka sš resarš nšginš albastrš.

— Nš é reš, zise Lucian; de če nš estš šnšlš din-tr'ai nostri, skšmnšlš meš Beauchamp? avindš šnš sniritš prekšm ilš ai, veš fače stare in trei natš anš.

— Ši eš, astentš nšmaš šnš lškrš ka sš fakš kšm mš inveni. Astentš šnš ministerš kare. sš čič šease lšni. Akšm o singšrš vorbš, skšmnšlš meš Albertš, kčči totš trebše sš lasš ne bietslš Lucian sš maš resšfle nšginš. De-jšnšmš saš prinšimš? Am Camerā astš-zš. In meseria noa-strš, nš se mšninkš totš če sboarš, prekšm vezš.

— Vomš dejšna nšmaš; maš astentšmš inkš dozš persoane, mi ne vomš nšne la masš indatš če vorš sosi.

— Ši če felš de persoane astenčš la dejšnš? zise Beauchamp.

— Šnš čintilomš mi šnš diplomatš, respnse Albertš.

— Akšči é o intšrziere de dozš ore mičš nentš čintilomšlš mi de dozš ore mari nentš diplomatšlš. Voiš reveni la desertš. Pšstreazš-mš fračš, kafea mi čigare. Voiš mšnka o kostičš la Camerā.

— Sš nš fačš asta, Beauchamp, kčči čintilomšlš,

kândă ară fi kiară ză Montmorency și diplomatul ză Metternich, vomă dejăna la ză-spre-ză ore pânktă; de o kam dată, fă ka Debray, găstă din xeresul meă și din nesmeșii mei.

— Ei bine, fă, remăă. Kată negreșită să mă desfăteză astă-ză.

— Băă! eată-te ka Debray! Mi se părea kă toate ačestea kă, ne kândă ministerulă ă tristă, opoziținea kată să fă voioasă.

— Ah! vezi, skămpulă meă amikă, kă nă săii ăe ne amenință. Voiă aazi astă-ză ză diskărsă ală D-lă Danglars la Camera denștagiloră, și, astă seară, la nevastă-sa, o trațediă a zăi pairă de Francia. Drakă să iea ne găvernulă konstitsiională! Și, fiindă-kă aveamă alețerea, prekăm se zăe, kăm amă alesă ne ačela?

— Înțelegă, aț treșingă să fači provisiune de ilaritate.

— Nă vorbi reă de diskărsăle D-lă Danglars, zăe Debray: elă votează pentă dămneata, și fače opoziținea

— Eată, pre lețea mea, kare ă reăă! ama astentă și eă să lă trimitegi a fače diskărsă la Lusemburg ka să rıză din toată inima.

— Skămpulă meă, zăe Albertă lă Beauchamp, se vede urea bine kă afăcherile Spaniei sântă usse ne kale, astă-ză kășii ăearta kă lămnărea. Adă-ăi a minte kă kronika parisiană vorbesăe de o kăștoriză între mine și dămăčela Eugenia Danglars. Nă notă prin șrmare, în kășciindă, a te lăsa să vorbesăi reă de elokșinga zăi omă kare kată să mă zikă într'o zi: „Domșle viče-konte, săii kă dăă doză milioane fiiei mele.”

— Ia lasă! zăe Beauchamp, astă kăștoriză nă se va fače niči o dată. Rețele a pătătă să lă fakă baronă, va pătăa să lă fakă pairă, dar nă lă va fače niči o dată țin-

tilomă, mi kontele de Morcerf è o spadă prea aristokratikă ka sã konsimur la o asemene alianur nepotrivită, pentră doxă biete milioane. Viçe-kontele de Morcerf kată sã iea o markisă.

— Doxă milioane! kă toate ačestea è o sãmă frumoașă, respõnse Morcerf.

— È kapitalistă socială ală zõi teatră de bșlevardă saă ală zõi drșmă de feră de la Grădina Plantelor nînă la Răpea.

— Lasă-lă sã zikă, Morcerf, respõnse Debray, mi însoarț-te. Te kãzõi kă etiketa zõi sakă, nă è așă? eî bine! țe đĩ pasă! mai bine è atșnčĩ sã fĩz ne ačeastă etiketă zõi blasonă mai pșgină mi zõi zero mai mșlă; aĩ șeante merlete* in armele dșmitale, veĩ da treĩ nevesteĩ mi đĩ voră mai reșșnea inkă patră. È șna mai mșlă dekștă la D. de Guise, kare era sã fĩz reșe ală Francieĩ, mi ală kãrșia vșră intũĩ era imperatoră ală Germanieĩ.

— Pre leșea mea, kreză kă aĩ drentate, Lucian, respõnse Albertũ kam distraktă.

— Și, negreșită! kãtre ačestea or țe milionară è nobilă ka zõi bastardă, adikă poate sã se fakă.

— Șt! nă zĩče ačeastă, Debray, respõnse rĩzĩndă Beauchamp, kãčĩ eată Château-Renaud, kare đĩ va netreče urĩn pũtete șpada lșĩ Renaud de Montauban, strebșnșlă seă, ka sã te vĩndete de mania ne kare o aĩ de a vorbă asemene paradose.

— Ară fače o neroziă atșnčĩ, respõnse Lucian, kãčĩ șunt arșșgosă, prea arșșgosă.

— Bine! strigă Beauchamp, eată ministerălă kșntșndă din Bșranger, șnde merșemă, Dșmnezeșle!

* Пашере микă fșră nișioare mi fșră ȝiokă.

— Domnșlș de Château-Renaud! domnșlș Masimilian Morrel! zise valetșlș de kamerș anșnșitșndș doī komeseni noșī.

— Atșnșī, șntemș komnlekșī! zise Beauchamp, șī vomș dejșna; kșčī, daka nș mș īnșelș, nșmaī pe așeste doșș persoane așentaī, Albertū?

— Morrel! mșrmșrș Albertū kș mirare; Morrel! cine șș fiș așesta?

Dar, nīn' a nș ūī termina vorba, D. de Château-Renaud, șnș jșne frșmosș de trei-zeuī de anī, ūintilomș din kanș nīnș īn nișioare, adikș kș figșra șnșī Guiche ūī kș spiritșlș șnșī Mortemart, lșase pe Albertū de mșnș.

— Dș-mī voia, skșmnșlș meș, i zise elș, a ūī pre-sinta pe D. kanitansłș de șnaxī Masimilian Morrel, amikșlș meș, ūī pe lingș asta, ūī mșntșitorșlș meș. Kștre așes-tea, omșlș se nresintș destșlș de bine prin sine. Șalștș pe eroșlș meș, vișe-konte.

Șī se dete la o parte șure a desmaska pe așestș jșne mare ūī nobilș, kș frșntea latș, kș okișlș pștrșnzștorș, kș mșștșșile negre, pe kare ūī lș adșkș a minte ūititorī nostri kș lș aș vșzștș la Marsilia īntr'o īmpreșrare destșlș de dramatikș poate ka șș lș fi șitatș vre o datș.

O șniformș mșndrș, semi-franșeș, semi-orientalș, minșnatș pșrtatș, fșșea șș i pșeșșiaskș nentsłș șelș largș dekoratș kș kșșșea Legiunii de onoare ūī șș resarș maī bine īnkovoitșra taliei șale.

Jșnele ofișerș se īnklinș kș o politeșe nlinș de ele-ganșș; Morrel era grașiosș īn toate miskșrile șale, nentș kș era tare.

— Domnșle, zise Albertū kș o kșrteniș afektșoasș, D. baronș de Château-Renaud șșia maī d'īnainte toatș pș-șerea șe era șș mī fakș prin kșnosșinșa dșmitale; estī ș-nșlș din amișī seī, domnșle, fiī ūī dintr'aī nostri.

— Prea bine, zise Château-Renaud, mi doresc, scumpulă meş vice-konte, ka, la întinplare, sã fakã mi pentrã dãmneata cheia ce a fãkãtã pentrã mine.

— Şi ce a fãkãtã? întrebã Albertũ.

— Ox! zise Morrel, asta nã meritã sã o vorbeaskã çineva, mi domnule vrea sã le murgaskã.

— Ce felã! zise Château-Renaud, asta nã meritã sã o vorbeaskã çineva!... Într'adevãrã, prea è filosofikã cheia ce zicã, scumpulă meş domnule Morrel... È bunã pentrã dãmneata, kare dũ perikãlezã viaga în toate zilele, dar pentrã minã kare o perikãlezã o datã din întinplare...

— Cheia ce mi se pare mãi lãmãritã în astea toate, baroane, è kã D. kanitanã Morrel dũ a skãpatã viaga.

— Ox! Dãmnezulă meş! da, tokmã aua, respõnse Château-Renaud.

— Şi în ce împrejurare? întrebã Beauchamp.

— Beauchamp, amikulă meş, scũ kã morş de foame, zise Debray, nã mãi încene kã istoriele.

— Ei bine! dar, zise Beauchamp, nã opreskã pe niminã d'a se usne la masã... Château-Renaud ne va spõne astã întinplare la masã.

— Domnilorş, zise Morcerf, abia sãntã zече mi unã natrarş, lãgũ bine a minte, mi astentãmş ne çelş din xrmã komeseanş.

— Ax! prea adevãratş, unş diplomatş, respõnse Debray.

— Unş diplomatş, saş altş çeva, nã scũş; cheia ce scũş, è kã, pentrã mine, lã am însãrcinatş kã o ambasadş, ne kare a terminat'õ aua de bine dõne mslgsmirea mea kã, daka eram reçe, ilş fãçam kiar ne datã kavalergş alş tãtlorş ordinarş mele, kãndş amũ dispõne kiarş de Tunsura de Aur mi de Jarretiera.

— Атаһчї, fiindǎ-kъ nъ ne пннемǎ inkъ la masъ, zise Debray, toarнъ-ne знъ пахарǎ de xeres, kъm amǎ fъkыtǎ, шї sъне-ne асаста, бароане.

— Счїдї тодї къ мї venise idea a мъ дъче in Africa.

— E o kale ne kare цї аǎ insemnat'o strebъnїї dъ-mitale, skъmnъlǎ meǎ Chateau-Renaud, respъnse kъ galanterїz Morcerf.

— Da, insъ мъ indoeskǎ kъ аǎ fъkыt'o snre a libera mormintъlǎ lъї Cristu.

— Шї аї drentate, Beauchamp, zise jъnele aristokratǎ; asta era nъmaї шї nъmaї ka sъ мъ batǎ kъ nistolъlǎ ka amatorǎ. Dъelъlǎ nъ мї plache, prekъm suїt, de kъndǎ doї martori, ne kari її alesesem sure a пъне la kale o afacere m'aǎ nevoitǎ a sfъrъma braуъlǎ знъia din чеї maї bъnї amїчї аї meї... ox! Dъmnezele! bietslǎ Franz d'Epınay, ne kare ilǎ kъnoasчегї тодї.

— Ax da!   adevъratǎ, zise Debray, v'ацї bъtъtǎ o datъ... Шї pentrъ че?

— Sъ мъ iea drakъ daka мї adъkǎ a minte! zise Chateau-Renaud; dar чеia че мї adъkǎ prea bine a minte,   kъ fiindъ-mї rъshine a lъsa sъ doarmъ знъ talentǎ ka alǎ meǎ, am vrъtǎ sъ черkǎ asъnr' Arabilor nisче nistoaie nose ne kari le am de darǎ. Prin зrmare, мъ imbarkaї pentrъ Oran; de la Oran мъ dъseї la Constantina, шї а-jъnseї tokmaї ka sъ vъzǎ redikarea inkonjъrъrїї. Mъ пъseї la retiradъ шї eǎ ka шї чеї алцї. Їn patrъ-zeuї шї ontǎ de ore sъferїї destъlǎ de bine zїxa ploaia, шї noantea ninsoarea; in чеle din зrmъ, in a treia dimineaцъ, kalslǎ meǎ mъri de frigǎ. Bietslǎ animalǎ! invъtatǎ kъ koperitъrele шї kъ soba din grajdǎ... знъ kalǎ arabǎ kare nъmaї kъ s'a aflatǎ in-

tr'zně lokě kam depřtatiš de ěara sa, žnde a intilnitě zeye grade de frigě in Arabia.

— Eatě pentře ěe vreĩ sě kšmperi kalšlě meš ěelě anglě, zise Debray; přesřnĩ kě va sšferi maĩ bine frigělě de křtě arabšlě dšmitale.

— Te iněeli, kěĵĩ m'am jšratě sě nš mě maĩ in-torkě in Africa.

— Aša darě ĵĩ a fostě mšltě teamě? intrebě Beauchamp.

— Pre leěea mea, da, o mřtřřiseskě, respřnse Chateau-Renaud; mi aveam mi dřentate sě mi fiě teamě! kalšlě meš mšrise prin žmare; imĩ řĵěeam retirada ne josě, wease Arabĩ veniřě in galoně ka sě mi taie kanšlě, trĩntiř doĩ kš dořě dřtřtšre de nšukě, doĩ kš nistoalele; dar maĩ reměnea inķě doĩ, mi eram desarmatě. Źnšlě mě lš de přřě, pentře aěeia ilě portě skřrtě akšm, nš sĵie ěineva ěe poate sě se intĩmple; ěelě altě imĩ nšse ialaganšlě la gĩtě, mi simĵiam reěeala feršlě, křndě domnšlě ne kare ilě veděĩ, trase mi elě asšpra lorě, řĵise k'o lovitšř de nistolě ne aěeia kare mě ĵinea de přřě, mi snintekě kanšlě ěelš ěe se přegětia a mi retezi gĩtšlě kš sabia sa. Domnšlě iuš detese inšřĵinarea a skěpa žně omě in zia aěeia, intĩmplarea a vřtě ka sě fiě eš; křndě mě voiě inavřĩ, voiě nšne ne Klagmann saš ne Marochetti sě fakě o statě Intĩplariĩ.

— Da, zise sřřizĩndě Morrel; era 5 septembre, adikě aniversarea žneĩ zile in kare tatělě meš řš skěpatě ka prin minšne; astě-felě, ne křtě imĩ sě prin nštingě, serbezě in toĩ anĩ zia aěeasta prin vre o fantě...

— Eroikě, nš ě ama? intřeršnse Chateau-Renaud; in skřrtě, eš řšĩ alesšlě; dar nš ě nšmaĩ atětě: Dšne ěe m'a skěpatě de ferě, mě skěpě mi de frigě, dřndš-mĩ, nš jšmřtatea mantaleĩ sale, kšm řĵěea sřntšlě Martin, dar dřn-

— Ei bine! dar îlș vomș da șnșia kare nș va fi fșkștș nimikș șnre a lș avea, zise Beauchamp. Kam așna fae Academia ka șș skane de inkșrkștșrș.

— Și de șnde vine elș? întrebș Debray; eartș-mi șș-șșirea; șșiș bine kș ai mai respnșșș Œașeăș întrebarea, dar fiindș-kș respnșșșlș a fostș kam neșngelesș, te mai întrebș inkș o datș.

— Într'adevșrș, zise Albertș, nș șșiș de lokș. Kșndș lș am invitatș, șșntș dozș lșni de atșnși, era la Roma; dar, dintr'aceia zi, șine mai poate șșșne e drșmș va fi lșatș?

— Și krezi kș è în stare șș mi șșiș kșvintșlș? întrebș Debray.

— Krezș kș è în stare șș fakș totș, respnșse Morcerf.

— Iea a minte kș kș eele șinși minște de grașiș nș avemș mai mșltș de kștș zee e minște.

— Ei bine! voiș profita de ele ka șș vș șșiș o vorș desne komeseanșlș meș.

— Mș eartș, zise Beauchamp, è materiș nentr'șnș foiletonș în eia e ai șș ne șșiș?

— Da, negreșitș, zise Morcerf, mi din eele mai kș-șșioase materie kiarș.

— Șșșne atșnși, kșși vșzș bine kș voiș nerde Camera; katș șș mi skouș din kanete.

— Eram la Roma în eelș din șșmș karnavalș.

— Asta o șșimș mi noi, zise Beauchamp.

— Da, înș eia e nș șșiș é k'am fostș rșnitș de nșșe bandiși.

— Nș se așș bandiși, zise Debray.

— Ba da, se așș, mi inkș ũrea șșiș, adikș minș-naș, kșși mi s'aș ũrștș de șșaimș frșmomi.

— Șș vedemș, skșmșlș meș Albertș, zise Debray, mșrșrșșe e kș bșkștarșlș dșmitale a întșrziatș kș bșkatele, kș stridiele n'aș șșitș inkș de la Marene saș din

Ostindia, mi k̄ d̄ne esemnl̄s̄l̄ doamnei de Maintenon, vrēi, in lok̄l̄s̄l̄ z̄n̄i taler̄s̄, s̄z̄ ne sp̄ī z̄n̄ basm̄. S̄z̄ne-l̄s̄, sk̄m̄n̄s̄l̄ mēs̄, s̄ntem̄ de o kompanīz̄ dest̄s̄l̄ de b̄z̄n̄z̄ ka s̄z̄ ūi ert̄m̄s̄l̄ ayeasta mi s'ask̄l̄t̄m̄s̄l̄ istoria d̄s̄mitale, or k̄z̄l̄s̄ de fab̄l̄oas̄z̄ se arat̄z̄ k̄z̄ are s̄z̄ f̄z̄.

— Iii ēs̄, v̄z̄ zik̄s̄ k̄z̄ or k̄z̄l̄s̄ de fab̄l̄oas̄z̄ ē, v'o sp̄īs̄ ka adev̄z̄rat̄z̄ dintr'z̄n̄s̄ kap̄t̄s̄ p̄inz̄ in̄tr'alt̄s̄. Ama dar̄z̄ bandīīī m̄z̄ r̄n̄iser̄z̄ mi m̄z̄ kond̄seser̄z̄ in̄tr'z̄n̄s̄ lok̄s̄ foarte trist̄s̄ kare se n̄mes̄che katakombele S̄antului-Sebastian.

— K̄s̄nosk̄s̄ asta, zise Ch̄teau-Renaud; anroane era s̄z̄ m̄z̄ p̄inz̄z̄ friḡz̄rile akolo.

— Iii ēs̄, mai rēs̄, zise, Morcerf, am fost̄s̄ in̄tr'a-dev̄z̄r̄s̄ p̄inz̄s̄ de friḡz̄r̄i. Im̄i s̄n̄ser̄z̄ k̄z̄ eram pr̄isionier̄s̄, f̄z̄r̄z̄ o resk̄m̄p̄z̄gare, o bagatel̄z̄, patr̄z̄ mī de sk̄z̄de romane, doz̄z̄-z̄eç̄i mi mease mī livre t̄r̄nese. Din neferiç̄ire n̄z̄ mai aveam mai m̄l̄t̄s̄ de k̄z̄l̄s̄ o mīz̄ ç̄inç̄i s̄z̄te; eram la kap̄t̄s̄l̄s̄ k̄z̄l̄z̄torielor̄s̄ mele, mi kred̄its̄l̄s̄ mēs̄ inç̄etase. Sk̄risei l̄s̄ Franz. Ēi bine! Franz era akolo, mi n̄z̄teç̄i a l̄s̄ in̄treba daka minç̄s̄ k̄z̄ o virḡz̄l̄z̄: sk̄risei l̄s̄ Franz k̄z̄, daka n̄z̄ venia la mease ore dimineaç̄a k̄z̄ ç̄ele patr̄z̄ mī sk̄z̄de, la mease ore mi z̄eç̄e minç̄te m̄z̄ voīs̄ in̄t̄l̄ni k̄z̄ p̄rea fericiç̄īī s̄z̄nç̄i mi gloriom̄i martir̄i in kompania k̄z̄gora aveam onoarea a m̄z̄ afla, mi D. Luigi Vampa, ayeasta ē n̄z̄mele kap̄itan̄s̄l̄i bandīilor̄s̄, mi ar̄s̄ fi ç̄inç̄t̄s̄, kred̄eç̄i-m̄z̄, k̄s̄vint̄s̄l̄s̄ k̄z̄ sk̄r̄s̄n̄s̄l̄itate.

— Dar Franz veni k̄z̄ ç̄ele patr̄z̄ mī sk̄z̄de? zise Ch̄teau-Renaud. Ç̄e drak̄s̄! n̄z̄ poate fi str̄im̄torat̄s̄ ç̄ineva pent̄z̄ patr̄z̄ mī sk̄z̄de k̄z̄nd̄s̄ se n̄z̄mes̄che Franz d'Epinaç̄y saç̄ Albert̄u de Morcerf!

— N̄z̄, de k̄z̄l̄s̄ veni n̄z̄mai in̄sogit̄s̄ de komeseanz̄l̄s̄ de kare v'am vorbit̄s̄ mi ne kare sper̄s̄ a vi l̄s̄ p̄resinta.

— Aua! dar è zn Ergule omorîndş pe Cacus dom-
nîş ačesta, znş Perseu liberîndş pe Andromeda?

— Nş, é znş omş kam de talia mea.

— Armatş nînş în dinuî?

— N'avea niçi mşkarş o şndrea kş dînsşlş.

— Dar se învoi pentrş reskşmpşrarea dşmitale?

— Şnşse dozş vorbe la şrekia kanitanşlşî, mi fşî
liberş.

— I mai čerş mi ertşčişne peñtrş kş lş a arestatş,
zise Beauchamp.

— Tokmaî, zise Morcerf.

— Aua! era darş znş Ariostş, omşlş ačesta?

— Nş, era nşmaî kontele de Monte-Cristo.

— Nş se poate nşmi čineva kontele de Monte-Cris-
to, zise Debray.

— Nş krezş niçi eş, adaşse Château - Renaud
kş şnşpele čelş reče alş znşî omş karş kşnoaşče pe vîr-
fşlş deşitelorş nobiliarşlş seş eşropeanş; čine kşnoaşče în
vre o parte a lşmiî znş konte de Monte-Cristo?

— Vine poate de la Sântul-Pămîntu, zise Beau-
champ; şnşlş din stremouî seî va fi nosedatş Calvariul
ka Mortemartîi marea Moartş.

— Mş eartş, zise Masimilian, dar krezş kş vş voiş
skoate dintr'aveastş inkşrkşştrş, domnilorş: Monte-Cristo
è o mikş insşlş de karş am aşzitş adesea vorbindş pe
marinarîi če 'i avea tatşlş meş în servîčişlş seş; znş grşnte
de nisinş în mizlokşlş Mediteranei, znş atomş în nemşrşpinire.

— E tokmaî aua, domşle zise Albertu. Eî, bine! neste
ačestş grşnte de nisinş, neste ačestş atomş, è domşş mi
reče ačela de karş vş vorbeskş; va fi kşmpşratş astş
diplomş de konte dela čineva din Toscana.

— Este darş înavşgitş, kontele dşmitale?

zikîndă ne zăi marinari bîrîrîni a năme Penelon ȕeva asemene kă ȕeia ȕe sune D. de Morcerf.

— Ax! zise Albertă, bine kă D. Morrel mă ajtă. Nă é așă kă nă vă vine bine vărîndă-lă kă arănkă zăi gemă de așă în labirîntăi meă?

— Mă eartă, skămne amice, zise Debray, dar ne sune nisȕe lăkrăi de nekrezăi...

— Ax! eă' akăm! nentă kă ambasadori mi konsliă dămneavoastă nă vă vorbesă asemene; n'ăă timă, kată să skoășă sșfletăi komnatrioșiloră loră ȕe kăltăresă.

— Eăk' așă! vezi kăm te sșperi, mi te leăi de bieșăi nostri așenă. Ei! Dămnezăi meă! kă ȕe vreă să vă protektsiaskă? Camera le imășinează ne toate zilele leafa; astăfelă înkăi nă se mă află. Vreă să fiă ambasadoră, Albertă, voiă mizloăi să te trimiă la Constantinopole.

— Ba nă! kă la ȕea d'intăiă demonstrare ȕe voiă face în favoarea lăi Mehemet-Ali să mi se trimiă kordonăi mi sekretariă meă să mă sșgrăme.

— Vezi bine, zise Debray.

— Da, însă toate aștea nă onresă ne kontele meă de Monte-Cristo d'a esista!

— Așăi vorbă! toată lămea esistă, ȕe minăne mare!

— Toată lămea esistă fără îndoială, dar nă în nisȕe asemene kondișni. Toată lămea n'are sklavi negri, galerie de prinȕine, arme kă la Casauba, kă de mease miă franăi sșnăi, amante greȕe.

— Ai vără'to, ne amanta lăi ȕea greăkă?

— Da, am vără'to mi așă'to. Am vără'to la teatrăi Valle, am așă'to într'o zi kăndă am deșnată la kontele.

— Așă dară mărînkă, omăiă dămitale ȕelă eștraordinară?

— Pre lecea mea, mi daka m̄ntnk̄, dar ama de p̄ḡin̄ ink̄t̄ n̄ è niçì de vorbit̄.

— Veçì vedea k̄ è zn̄ strigoï̄.

— Rîzì daka vreì. Aquesta era p̄rerea kontesei de G..., kare, s̄çiçì, a k̄nosk̄t̄ ne lorb̄ Ruthwen.

— Ax! fr̄mos̄! zise Beauchamp, eat̄ pentr'zn̄ om̄ kare n̄ è j̄rnalist̄ soçia faim̄os̄l̄i mearne de mare din *Constitutionalul*; zn̄ strigoï̄, è de min̄ne.

— Ok̄ī romatik̄ a k̄r̄zia p̄rnel̄se miksoreaz̄ mi se l̄p̄es̄e d̄ne voī, zise Debray; zngīl̄ façial̄ desvol-tat̄, fr̄nte min̄nat̄, faç̄ v̄n̄t̄, barb̄ neagr̄, dinçì albì mi ask̄çiçì, o politeçe mi j̄m̄tate.

— Eì bine! è tokmaì ama, Lucian, zise Morcerf, mi semnele s̄nt̄ kiar̄ aq̄stea. Da, politige ask̄çiç̄ mi t̄ioas̄. Om̄l̄ aq̄sta m'a f̄k̄t̄ adesea a m̄ in̄fiora, mi o dat̄, între altele, k̄nd̄ ne çitam̄ imp̄rezn̄ la o esek̄-tare, am k̄reçt̄ k̄ era s̄z m̄ vīt̄ reç maì m̄lt̄ v̄z̄ind̄-l̄ k̄ vorbia k̄ reveal̄ desure toate pedensele din l̄sme dek̄t̄ v̄z̄ind̄ ne ḡidele k̄m mi in̄mlinea datorìa mi azz̄ind̄ striḡtele paçient̄l̄i.

— N̄ te a kond̄s̄ in r̄sinele Coliseului ka s̄z çì s̄ḡz s̄l̄uçele, Morcerf? întreb̄ Beauchamp.

— Saç, d̄ne çe te a sk̄pat̄, n̄ te a f̄k̄t̄ a s̄b-semna vre o x̄rtīz romīz ka para fok̄l̄i, prin kare s̄z i vinzi s̄flet̄l̄, ka Esau dreçt̄l̄ seç de in̄t̄ī n̄sk̄t̄?

— R̄ideçì, r̄ideçì k̄t̄ veçì voi, domnilor̄, zise Morcerf kam atins̄. K̄nd̄ m̄ çit̄ la fr̄momī vostri Parisi-anì, nelins̄içì b̄levard̄l̄i de Gand, p̄reim̄b̄storii p̄d̄r̄ii Bu-lonieì, mi m̄ ad̄k̄ a minte mi de aq̄st̄ om̄, eì bine! mi se pare k̄ n̄ s̄ntem̄ de aq̄ela-mi fel̄.

— M̄ linḡuesk̄! zise Beauchamp.

— K̄ toate aq̄stea, adax̄se Château-Renaud, kon-

tele dămitale de Monte-Cristo è ună omă galantă în minx-tele sale nerdate, afară însă de oare-kari mici îngeleceți kă bandiții italieni.

— Ei! dar nă se află bandiții italieni, zise Debray.

— Niți strigoii! adăse Beauchamp.

— Niți konte de Monte-Cristo, adăse Debray.

Eată, skămnăslă meă Albertū, sântă zecă ore mi jămătate. Mă-țarisesce kă ai avăți ună koshemară*, mi aideți să dejnămă.

Dar sănetăslă orloșislă nă închetase înkă kăndă șua se deskise, mi German anșchit :

— Eschelina Sa kontele de Monte-Cristo!

— Toți auditorii făkărlă fărlă voia loră ună saltă kare arăta kătlă de preoknăpăți îi făkăse Morcerf kă ceia ce le săsse. Înșă-mi Albertū nă se nătx omi de o miskare fărlă veste. Nă se așzise niți trășărlă în stradă, niți vre ună năș în antikameră; kiară șua se deskisese fărlă șgomotă.

Kontele se arătlă pe pragăslă șmei, într'ună portă celă măi simăslă, înkătlă celă măi pretenșiosă n'ară fi avătlă nimikă de kirtită în nrivingă gătelei sale. Totăslă era de ună gștă alesă, totăslă emia din cele măi elegante magazine, xaine, nărlărlă mi răfe.

Se nărea kă de vre o trei-zeci mi çinți de ani a-bia, mi, ceia ce năse pe toată lămea în mirare, era marea să asemănare kă ritratăslă pe kare lă făkăse Debray desne dănsăslă.

Kontele înainte șrăzândă în mizlokăslă salonsăslă, mi veni drentă la Albertū kare, emindă înainte, i dete măna kă grăbire.

— Esaklitatea, zise Monte-Cristo, è politoșea reșii*

* Ună demonă ce se krede kă apăz nentăslă șnoră oamăni kăndă dormă mi îi făkă de visează vise șrite.

lorș, kxm a pretinsș, mi se pare, xnlș din sveraniı dsm-neavoastrș. Dar or kare arș fi bșna lorș voingș, nș è totș d'axna mi a kłtorilorș. Kș toate ačestca, șnerș, sksmnlș meș viče-konte, kș veı skșsa, in favoarea bșnei mele voingș, čele doxș trei sekșnde de întșrziere ka sș viș la lokșlș nostrș de întșlnire. Činui sște de lege nș se fakș fșrș oare-kare pedikș, mai virtosș in Francia, xnde este opritș, dșne kxm se vede, de a bate čineva nostalionșlș.

— Domnșle konte, respșnse Albertı, inșuiingasem desne visita dșmitale ne xniı din amičii meı ne kari 'i am adșnatș kș okasișnea promiterıı če aı binc-voitș a mi fače, mi ne kari am onoare a čii pșesinta. Sșntș DD. kontele de Chateau-Renud, a kșrșia nobleje se xrkș la doı-sure-zere nairı, mi aı kșrșia stremomiı mi aș avșlș lokșlș la Masa-Rotundă; D. Lucian Debray, sekretarș partikșlarș alș ministrșlși din intrș; D. Beauchamp, jșrnalistșlș sșpșimintștorș, snaima gșvernșlși frančesș, dar desure kare poate, kș toatș renșmirea sa načionalș, n'aı azșitș ničı o datș vorbindș-se in Italia, fiındș-kș jșrnalslș seș nș intrș akolo; in čele din xrmș D. Masimilian Morrel, kavitanș de snaxii.

L'ačestș nșme, kontele, kare salstase niı'ačı kș kșr-tenıș, dar kș rečealș mi o nenșsare kș totșlș anglș, fșkș fșrș voıbı xňș pasș inainte, mi o rșmenealș xșoargș trekș ka xňș fșlperș ne fađa sa čea validș.

— Domnșlș poartș xșiforma noșilorș vingștorı frančesı, zise elș; frșmoaș xșiformș.

N'arș fi nștșlș sșșne čineva kare era simtimentslș kare da glasłı kontelı xňș sșnetș avia de profșndș mi kare fșčea sș strelșčeaskș, ka fșrș voıbı, okıslș seș atștș de frșmosș, atștș de linıșitș mi atștș de limpede, kșndș n'a-vea vre xňș kvıntș ka sș lș vłđiaskș.

— Næ vÿzÿseſhî niçî o datÿ pe Africaniî nostri, domnæle? zise Albertû.

— Niçî o datÿ, respÿnse kontele, alinÿndÿ-se kÿ totÿlÿ.

— Eî bine! domnæle, sÿb ayeastÿ ÿniformÿ bate ÿna din inimele chele mai brave ſi chele mai nobile din armatÿ.

— Ox! domnæle konte, intrerÿnse Morrel.

— Lasÿ-mÿ sÿ vorbeskÿ, kapitane... ſi am aflatÿ, ÿrmÿ Albertû, desure domnÿlÿ o trÿsÿrÿ ama de eroikÿ, inkÿtÿ, de mi lÿ am vÿzÿtÿ astÿ-zî pentrÿ inliia oarÿ, reklamÿ de la dînsÿlÿ favoarea de a çilÿ presinta ka ÿnÿ amikÿ alÿ meÿ.

ſi dÿn' aeste vorbe, se mai vÿzÿ la Monte-Cristo ayea kÿtÿtÿrÿ ama de aÿintatÿ, ayea rÿmenealÿ fÿçilivÿ ſi ayea ÿſoarÿ tremÿrare a pleoneî kari la dînsÿlÿ deskoneria trÿbrÿrarea.

— Ax! domnÿlÿ are o inimÿ nobilÿ, zise kontele, atÿtÿ mai bine!

Felÿlÿ aesta de aklamare kare respÿndea la propria kÿçetare a kontelÿi mai mÿltÿ de kÿtÿ la cheia che zisese Albertû, nÿse ne toatÿ lÿmea în mirare, ſi mai vÿrtosÿ pe Morrel, kare se çitÿ kÿ okiî mari la Monte-Cristo. Dar intr'ayela-ſi timnÿ intonarea era ama de dÿlce ſi ka sÿ zikÿ mai bine ama de sÿavÿ, inkÿtÿ, or kÿtÿ de kÿrioasÿ i se pÿrÿ astÿ vorbÿ, nÿ nÿtea sÿ se sÿnere niçî de kÿm.

— De che sÿ se inçoiaskÿ darÿ? zise Beauchamp lÿi Château-Renaud.

— Într' adevÿrÿ, respÿnse aesta, kare, kÿ învÿçlÿlÿ seÿ despre ale lÿmii ſi kÿ arÿnkÿtÿra sa de okiÿ aristokratikÿ, pÿtrÿnsese totÿ che nÿtea fi de pÿtrÿnsÿ în Monte-Cristo, intr' adevÿrÿ, Albertû nÿ ne a inçelatÿ, ſi kontele è ÿnÿ omÿ singlarÿ; che zicÿi, Morrel?

Ah! domnul ă are o inimă nobilă, ăise contele, atăt mai bine.

— Pre lepea mea, zise ayeasta, are zñš okiš fran-
kš mi zñš glasš simpatikš, inkzťš imi plache, kš toatz kšpe-
tarea cea kšrioasš ce a fzkat'o in privinga mea.

— Domnilorš, zise Albertš, German mz insciungeazš
kš masa è gata. Skšmnšlš meš konte, dz-mi voiš a dš a-
rűta dršmnšlš.

Trekšrű pe tškste in sala de mšnkare. Fű-kare
mi lš' lokšlš.

— Domnilorš, zise kontele mezindš, ertagi-mi o mšrtšrisi-
re kare va fi skšsa mea pentű toate nekšviungele ce ami pštea
faye: sšnt streinš nűnű intr'ayestš pšnkťš, inkzťš pentű inűia
oarg viš la Parisű. Viaga frančesű mi este prin șrmare kš to-
tšlš nekšnoskšű, mi nűn'akšm am trűitš nšmaű viaga orientałű,
cea maű antipatikű la bűnele tradiűisnű parisiane. Vű rogš da-
rű a mz skšsa, daka veűű afla in mine vre zñš ce foarte tšr-
českű, foarte neapolitianű saű foarte arabű. Ama zikindű,
domnilorš, sű dejšnűmű.

— Kšm sűšne ayeasta! mšrmšrű Beauchamp: fűrű
inűoialű katű sű fű zñš domnű mare.

— Zñš domnű mare streinű, adasse Debray.

— Zñš domnű mare din toate űerele, domnűle De-
bray, zise Chateau-Renaud.

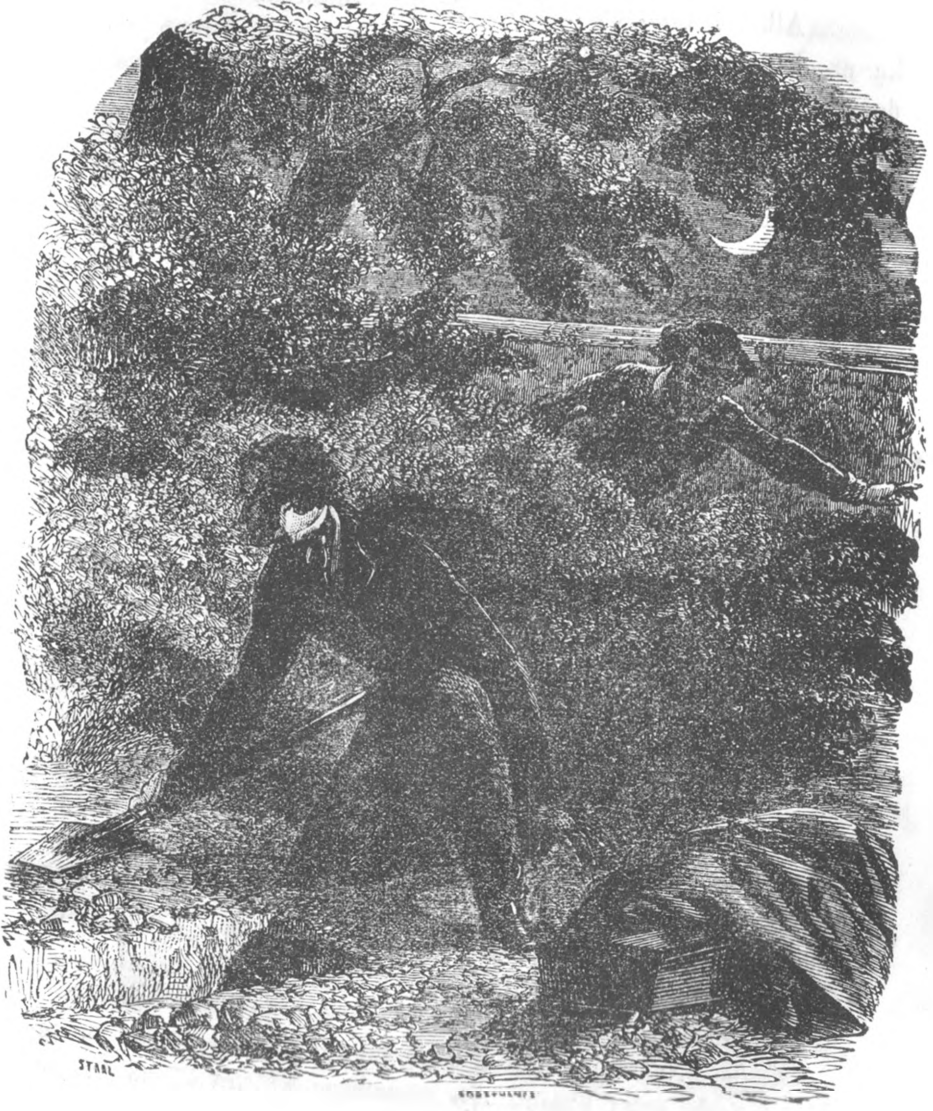
CAPITULU XL.

DE JUNIULU.

Kontele, dšne kšm mi adšce čineva a minte, era zñš
komeseanű nosomoritű.

Fernandü

Albertu fãkã aqeastã insemnare mærtãrisindã temerea ka nã kãm-va, kiarã dela înqenãtã, viaqa parisianã sã desnlakã aqestãi kãlãtorã în privinqa pãrqiã sale qelei mãi materiale, dar totã de o datã qea mãi trebãinqioasã.

— Skãmpeã meã kãnte, zise elã, mã vezi kãmprinsã de o temere, ka nã kãm-va bãkãtãria din strada Helder sã nã qi plakã aqa de mãltã ka aqeia din piãqa Spaniei. S'arã fi kãzãtã sã qi întrebã gãstãlã miã nãiã sã qi gãteaskã kãte-va bãkate dãne fantasia dãmitale.

— Daka mã kãnosqeaã mãi mãltã, domnãle, respãnsã se kãntele sãrãzindã, nã eraã sã te preokãni de o grije kamãmilitoare pentr'ãnã kãlãtorã ka mine, kare a trãitã kãndã kã makaroanele Neapolei, kãndã kã polenta* Milanului, aqi kã olla podrida a Valenciei, altã datã kã nilãfãlã Constantino-
polei, ãne ori kã kapikãlã Indiei, mi alte ori kã kãibãrile de rondãnele ale Chinei. Nã se aflã bãkãtãriã pentr' ãnã kosmonolitã ka mine. Mãninkã din toate mi pretãndene, de kãlã mãninkã pãqiã; mi astã-zã, kãndã ziqi kã sãnt kãm-
pãtatã, m' aflã în zãra mea de apetitã; kãqi, de eri dimi-
neãrã, n'am mãnkãtã nimikã.

— Kãm, de eri dimineãrã! strigarã komeãeniã; n'a mãnkãtã de dozã - zeqi mi patrã de ore?

— Nã, respãnsã Monte-Cristo; fãsesem nevoitã a mã depãrta din kalea mea mi a qere informãri minnrejqãrãlã ora-
ããlã Nimes, astã-felã înkãtã am întãrziãtã mi n'am vrãtã sã mã opreskã.

— Mi ai mãnkãtã în trããra dãmitale? întrebã Morcerf.

— Nã, am dormitã, kãm mi se întãmplã kãndã mi se gãasqe fãr'a aqea kãraqiãlã a mi netreqe kã qeva, saã kãndã mi è foame fãr'a aqea dorinqã de a mãnka.

* ãnã felã de mãmãligã.

— Dar komanzî somnâsi, domnule? întrebă Morrel.

— Kam ama.

— Ai vre o rechetă pentru asta?

— Kare nu grămăscă nici o dată.

— Eată ce ară fi de minune pentru noi Africanii, cari n'avemă totă d'asna ce mănca, mi kari avemă rară ce bea, zise Morrel.

— Dar, zise Monte-Cristo; din nefericire, rechetă mea, minunată pentru omă ka mine care trăsescă o viață kă totă eschampională, ară fi foarte periculoasă întrebânduă de o armie, ce nu s'ară putea destenta kândă ară avea cineva trebuind de ea.

— Și poă să ne spuă ce felă de rechetă é aceasta? întrebă Debray.

— Ox! Dămnezălă meă, da, zise Monte-Cristo, nu o puă sekretă: é ună amestikă minunată de omism * ne care m'am dășă singură de lă am lăată dela Canton, ka să fiă sigură kă é kărată, mi de celă mai bună xachisă care se rekoltează în Orientă, adikă între Tigru și Eufrată; se amestikă aste două lăkrări în pără egale, mi se fakă xanări ne kari le îngite cineva în mințală kândă are trebuind. Dăne zece mințe efektăle se vede. Întrebaă ne D. baronă Franz d'Épinay; kreză kă a gsstată o dată.

— Da, respunse Morcerf, mi a spusă ceva, mi înkă i a remasă o adăcere a minte foarte plăkă.

— Dar, zise Beauchamp, care, în kalitatea sa de jurnalistă, era foarte nekrețoră, poă totă d'asna asăna dămitale aceste xanări?

— Totă d'asna, respunse Monte-Cristo.

— Ară fi oare indiskretă daka puă amă cere să le ve-

* Afionă.

demă mi noi? zămă. Beauchamp, krezîndă kă era să prinze ne streinsă.

— Nă, domnăle, resunse kontele.

Și skoase din nosănară o kătiă minănată, sziuată într'ăndă singără smaraldă mi inkisă kă zăndă ăimbărsănd de așră, kare dăne țe se deskidea, lăsa să treakă o bobăiă verdăiă de mărimea znei mazeri.

Astă bobăiă avea zăndă miroșă akrițiosă mi iste; se afla vre o nată ținăi asemene în kătiă, în kare nătea să inkapă vre o doză-spre-zeye.

Kătia fătă okolăiă mesei, dar komesenii o trecea din mără în mără mai mătă kă să i admire smaraldăiă de kătă kă să vază mi să i miroasă xanșrile.

— Și băktărsăiă dămitale ăi face ațestă regală *? întrebă Beauchamp.

— Ba nă, domnăle! zise Monte-Cristo, nă lasă niči o dată în mărăiă nenrițenste nisce asemene lăkrăiă din kari mi tragă băksăriele mele. Sănt destăiă de băndă ximistă, mi mă pregăteskă singără xanșrile.

— Eată țe frămosă smaraldă, mi niči k'am vărătă mai mare de kătă ațesta, de mi mără-meă are kăte-va skăle de familiă destăiă de însemnate, zise Château-Renaud.

— Aveam trei asemene, resunse Monte-Cristo am dată zăndă Marelui Senior, kare a nășă de i lă a legată la sabia sa; țeiă altă sântăiă nostră nărinte nana kare lă a dată de i lă a legată ne țiară** sa, în fața zăndă smaraldă mai asemene, dar mai năgină frămosă kă toate ațestea, kare făsesă dată nădețesorsăiă seă Piu VII, de imăeratorăiă Napoleon; am năstrăiă ne ală treilea nătră mine, mi lă am dată să milă săne, țeia țe lă a fătăiă

* Se nămețce o băkată kare plăce mai mătă.

** Miță nănei.

să nearză jumătate din prețurile seș, dar lă a făcătă mai komodă pentru întrebăingarea ce voiam să făcă dintr'insălă.

Fîr-kare se zita la Monte-Cristo kă mirare.

Vorbia kă atăta simplitate, inkătă era învederată kă zicea adevărlă săă kă era nebună.

Kă toate auestea smaraldălă care renăsesse între măinele sale făcea ne or-ține să fîr mai natărală pentru înfăia sșuosițiune.

— Și ce ții aă dată auesti doi sșverani în skimbălă auestă dară minănată? întrebă Debray.

— Marele Senior, libertatea znei femeii, resănsse kontele; sșntălă nostră urrintele papa, viața znei omă. Astă-felă inkătă o dată în viața mea am fostă aua de pătinte ka kăm m' ară fi făcătă Dămnezeă să mă naskă pe trentele znei tronă.

— Și Peppino ă acela ne kare lă ai skăpată, nă ă aua zise Morcerf, lă ai ankikată drentălă dămitale de grațur?

— Poate, zise Monte-Cristo sșrăzîndă.

— Domăle konte, nă ții faci ideă despre plăcherea ce simță așzîndă-te vorbindă astă-felă, zise Morcerf. Te a-nșuciasem mai dinainte amiciloră mei ka zăă omă fabulosă, ka zăă inkăntătoră din *O Măă mi sșua de Nonăi*, ka zăă fermektătoră din evălă de mizlokă! dar Parisianii sșntă nășce oamenă aua de fină în urvingă paradoseloră, inkătă ieăă drentă kauricie ale imăgînării adevărlăle cele mai nekonstestabile, kăndă aueste adevărlări nă întră în toate kondițiunile esistîngei loră din toate zilele. De esemulă, eată Debray kare ăitesce mi Beauchamp kare turtresce în toate zilele kă s'a arestată mi kă s'a jefăită ne bșlevardă zăă membră din Jockey-Club kare întărziasse; kă s'aă omorită natăș nersoaane în strada Saint-Denis săă sșbărbălă Saint-Germain, kă s'aă arestată zecă, ăinčispre-zecă, doză-zeci de fără, săă în kafeneaă dela bșlevar-

dălă Templului, or în Termele lui Julian, mi kari kontestă esistința bandiților din Maremma, din kampania Romei saș din bătăliile Pontine. Săune-le dară singură, te rogă, domnule konte, kă am fostă prinsă de bandiți, mi kă fără ȃneroasa dămitale mizochire, eram s'astentă, dăue kăm è de kreztă, astăzi, înviera eternă în katakombele Sântului-Sebastian, în lokă de a le da să prânzeaskă în kășcioara mea din strada Helder.

— Ba! zise Monte-Cristo, îni detemi kăvintă kă nă mi vei vorbi niči o dată de ayeastă bagatelă.

— Nă eă, domnule konte, strigă Morcerf, poate vre șnă altă kărgia vei fi făktă ayla-mi servichiș ka mi mie, mi ne kare ilă vei fi înkărkătă kă mine. Din kontra, să vorbimă desne ayeasta, te rogă, kăyi, daka te vei otărî a vorbi despre ayeastă împrejărare, nă nămai kă mi vei măi șăne năgină din ȃeia ȃe sūiă, dar poate înkă málte din kăte nă sūiă.

— Dar, mi se pare, zise șrăzindă kontele, kă ai jăkată în toată împrejărarea ayeastă șnă rolă destălă de însemnătoră ka să sūiă totă așa de bine ka mi mine ȃeia ȃe s'a întimnată.

— Vrei să mi promiți, daka voiă șăne totă ȃe sūiă, zise Morcerf, kă vei șăne mi dămneata totă ȃeia ȃe nă sūiă?

— E prea drentă, resnăse Monte-Cristo.

— Ei bine, zise Morcerf, kiară de ară șăferi amorălă meă proniă, m'am kreztă trei zile întreți obiektălă mărgăliriloră șnei masȃe ne kare o lăam de vr'o strenenoată a Tulliei saș a Poppei, de oare ȃe eram nămai mi nămai obiektălă mărgăliriloră șnei kontadine*: mi observați kă zikă kontadină ka să nă zikă ȃerană. ȃeia ȃe sūiă, este kă, măi nerodă de kălă ayla de kare vorbiam adineaori,

* Șăteanz.

rea sa; dar n̄ o f̄k̄s̄i. Îl̄ trimisei înderz̄t̄l̄ d̄inprez̄n̄t̄ k̄s̄ oameniī l̄s̄i.

— K̄s̄ tokmeal̄t̄ ka s̄t̄ n̄s̄maî nes̄k̄s̄iask̄t̄, zise j̄r-
nalists̄l̄s̄ r̄iz̄ind̄s̄. V̄z̄z̄ k̄s̄ n̄l̄yere k̄t̄ mî a ḡin̄s̄t̄ k̄s̄v̄int̄s̄l̄s̄
k̄s̄ skr̄s̄s̄lositate.

— N̄s̄, domn̄s̄le, resp̄onse Monte-Cristo, çi n̄s̄maî k̄s̄
tokmeal̄t̄ ka s̄t̄ m̄t̄ res̄nekte tot̄s̄ d'az̄na ne mine mî ne aî
mei. Poate k̄t̄ çeia çe am a v̄l̄ s̄ūne vi se va n̄l̄rea k̄s̄-
rios̄s̄, d̄s̄m̄neavoast̄r̄t̄, domnilor̄s̄ socialis̄t̄i, progresiv̄i mî
s̄manitar̄i; dar n̄s̄ m̄t̄ ok̄s̄n̄s̄ niçî o dat̄, a auz̄ra societatea
kare n̄s̄ m̄t̄ ap̄t̄r̄t̄ ne mine, mî maî m̄s̄lt̄s̄, care, î̄n çenere,
se ok̄s̄n̄t̄ de mine n̄s̄maî ka s̄t̄ m̄t̄ vateme, mî, s̄s̄n̄rim̄z̄nd̄s̄
societatea mî ne ap̄roapele meş̄ î̄n stima mea mî n̄z̄ind̄s̄ ne-
stralitatea î̄n ur̄iv̄in̄ga lor̄s̄, tot̄s̄ ei î̄mî s̄s̄nt̄s̄ dator̄i mie.

— Prea bine! striḡi Château-Renaud, eat̄z̄ î̄nt̄is̄l̄s̄
om̄s̄ k̄s̄raios̄s̄ ne care î̄l̄ as̄z̄s̄ predik̄z̄nd̄s̄ k̄s̄ lealitate mî
k̄s̄ br̄st̄alitate egoism̄s̄l̄s̄, è n̄rea fr̄mos̄s̄, asta! bravo, dom-
n̄s̄le konte!

— E frank̄s̄, çel̄s̄ n̄s̄ḡin̄s̄, zise Morrel; dar s̄nt̄ si-
ḡur̄s̄ k̄t̄ domn̄s̄l̄s̄ konte n̄s̄ mî a l̄s̄at̄s̄ seama k̄t̄ a l̄ins̄it̄s̄ o
dat̄ la prinçipiule ne kari ni le a es̄n̄s̄s̄ k̄s̄ toat̄c açestea
î̄ntr'z̄n̄s̄ mod̄s̄ aua de absol̄s̄t̄s̄?

— Çe fel̄s̄ am l̄ins̄it̄s̄ l̄açeste prinçipie, domn̄s̄le?
î̄ntreb̄i Monte-Cristo, care din k̄z̄nd̄s̄ î̄n k̄z̄nd̄s̄ n̄s̄ se n̄stea
onri d'a n̄rivi ne Masimilian k̄s̄ at̄z̄ta l̄zare a minte, î̄nk̄z̄t̄s̄,
de doz̄t̄ treî or̄i, k̄z̄tezb̄tor̄s̄l̄s̄ j̄s̄ne mî n̄lekase ok̄i î̄naintea
k̄z̄t̄z̄t̄s̄reî k̄z̄rate mî lim̄nede a kontels̄i.

— Dar mî se pare, zise Morrel, k̄t̄ liberz̄nd̄s̄ ne D.
de Morcerf, ne care n̄s̄ l̄s̄ k̄nos̄çeaî, serviaî ne ap̄roapele
d̄s̄mitale mî societatea.

— A k̄z̄gia èçea maî fr̄moas̄t̄ podoab̄t̄, zise Beau-

champ k̄ gravitate golind̄ de o dat̄ z̄n̄ paxar̄ de vin̄ de Campania.

— Domn̄le konte, striḡ Morcerf, eat̄ k̄ te ai prins̄ k̄ raționament̄l̄, d̄smneata, adik̄ z̄n̄l̄ din ceī mai fr̄ntam̄ loq̄ic̄ ne kari ū k̄nosk̄: mi vei vedea k̄ ū va fi k̄rat̄ dovedit̄ neste neq̄in̄ k̄, ū lok̄ de a fi z̄n̄ e-goist̄, est̄, din kontra, z̄n̄ filantrop̄. Ah! domn̄le konte, z̄ic̄ k̄ est̄ Oriental, Levantin, Maltes̄, Indian, Chines̄, selbatik̄, te n̄mes̄c̄i Monte-Cristo k̄ n̄mele d̄smitale de famil̄, Simbad Marinar̄l̄ k̄ n̄mele d̄smitale de botes̄, mi eat̄ k̄, din zisa ūn kare ū a k̄lkat̄ niq̄ior̄l̄ la Paris̄, ai din instinkt̄ cel̄ mai mare merit̄ sā cel̄ mai mare defekt̄ al̄ Parisianilor nostri escentric̄, adik̄ z̄sr̄ni v̄chiele ne kari n̄ le ai mi ask̄nz̄i virt̄jile ne kari le ai.

— Sk̄m̄n̄l̄ mē v̄ie-konte, zise Monte-Cristo, n̄ vz̄z̄, ū toate k̄te le am s̄sr̄z̄, o sinḡr̄ vorb̄ kare s̄ m̄ fakt̄ a merita, din partea d̄smitale sā a aq̄estor̄ domn̄i, pretinsa las̄z̄ ce am priimit̄. N̄ eraī z̄n̄ strein̄ nent̄r mine, fiind̄-k̄ te k̄nosq̄eam, fiind̄-k̄ ū detesem doz̄ kamere, fiink̄-k̄ te k̄z̄masem la z̄n̄ dej̄n̄, fiind̄-k̄ ū ūn̄r̄m̄tasem o tr̄s̄sr̄ dintr'ale mele, fiind̄-k̄ vz̄z̄ser̄m̄ ūm̄rēn̄ treq̄erea masq̄elor̄ ne strada Cursul̄i, mi fiind̄-k̄ privir̄m̄ del̄ a fereastr̄ din piaga del Popolo aq̄ea esek̄tare kare ū f̄k̄se o ūtin̄z̄ire ama de tare ūnk̄t̄ era aproane s̄ ū f̄z̄ rē. Ama dar̄, ūntreb̄ ne toq̄i domn̄i aq̄estia, n̄steam s̄ las̄z̄ ne oasnele mē ū m̄inele aq̄elor̄ bandiq̄i fioron̄i, k̄m ū n̄mes̄c̄i? Ne ling'aq̄estea s̄it̄ bine, sk̄p̄nd̄-te, aveam z̄n̄ sk̄on̄, kare sk̄on̄ era ka prin̄ mizloq̄irea d̄smitale s̄ m̄ ūntrod̄k̄ ū saloanele Parisul̄i k̄nd̄ am̄ fi venit̄ s̄ vizitez̄ Francia. K̄t̄z̄-va tim̄z̄ vei fi rivit̄ ast̄ ot̄z̄ire a mea ka z̄n̄ proiekt̄ demert̄ mi f̄q̄it̄v̄;

dar astă-zî, o vezi kă okî mi kă spărbene, kă è ună adevărtă kărată la kare kată să te sânsî, daka nă vreî să pî kalçî kăvîntă.

— Şi lă voiă pîne, zise Morcerf; dar mî è teamă prea mătă să nă fî foarte desamăită, dămneata, kare estî învătă kă lokările acidentate, kă întîmătrile nitoresce, kă orizontele fantastice. La noi nă se află celă mai mikă episodă de felăş avelora la kari te a învătă viaga dămitale aventuroasă. Cimbrazzul nostră, è Montmartre; Himalaya noastră, è muntele Valerian; Marele-Desertă la noi, è kămpia Grenelă, ba înkă se mai face mi ună pătă artesiană ka să afle apă karavanele ce trekă printr'însa. Avemă fărî, ba înkă prea mătă, de mi n'avemă pe kăţ se zice; dar astî fărî se temă mai mătă de celă mai mikă spionă de kăţ de celă mai mare domă; într'ună kăvîntă, Francia è o mară ama de prosakă, mi Parisul ună oramă ama de mătă çivilisată, înkăţ nă vei afla, kăştăndă în cele ontă-zeyî mi çinçî departamente ale noastre, zikă ontă-zeyî mi çinçî, kăçî se îngelece, skază Corsica din Francia, kă nă vei afla în cele ontă-zeyî mi çinçî departamente ale noastre, celă mai mikă munte pe kare să nă fî vre ună telegrafă, mi cea mai mikă peschere kam neagră în kare să nă fi năşă ună komisară de poliçie vre ună fanară de gază. Ama dară nămai ună serviciă potă să pî fakă, skămpăşă meă konte, mi nentă ačesta, sânt la ordinele dămitale: a te presinta pretăndene, saă a însăçina pe amăçii meî să te presinte, asta se îngelece. Kătre ačesta, n'ai trebănuţ de niminî nentă asta; kă nămele dămitale, kă starea mi kă spirităş ce ai (Monte-Cristo se înklină k'ună sârăşă năçină kam batjokoritoră) se presintă çineva singără pretăndene. În realitate dară, nămai nentă ună sîcără lăkră pî potă fi bənă: daka vre ună obăçeiă ală vieçei parisiane, vre o esneriună despre lăkrările cele konfortabile, vre o kănosçinună despre bazarele noastre, mă potă rekomanda la dămneata, sânt la ordinele

dămitale ka sʔ ɥi afls o kasʔ kxviinçioasʔ. Ns kstezʃ a ɥi pronone ka sʔ împarçii astʔ loksinçʔ kx mine ksm am împriçitʃ eʃ kx dsmneata ne aveia kare ai avxʔ'o la Roma, eʃ kare ns profesezʃ egoismxʃ, dar kare snt egoistʃ kx deosebire, kçii, la mine, afarʔ din mine n'arʃ mai ɥine o zmbriʔ, fʔrʔ nxmai dak'aveastʔ zmbriʔ arʃ fi a xnei femeii.

— Ax! zise kontele, eatʔ o rezervʔ kx totxʃ konjsgalʔ. Într'adevʔrʃ, domnșle, mi ai snșsʃ la Roma çeva în privinça xnei kʔștorie çe era nxșʔ la kale; kxvine-se oare sʔ te felicitʃ pentru fiitoarea dămitale fericiire?

— Lxkrxʃ se aflʔ înkʔ în stare de proiektʃ, domnșle konte.

— Iii çine zice proiektʃ, zise Debray, va sʔ zikʔ eventsalitate.

— Ba ns! resnșne Morcerf, tatxʃ meʃ ɥine la asta, mi suerʃ nrea mxltx kʔ neste nxçinʃ vʔ voiʃ presinta, daka ns ne konsoarta mea, çelʃ nxçinʃ ne fiitoarea mea, damicela Eugenia Danglars.

— Eugenia Danglars! zise Monte-Cristo, ia astepçii; tatxʃ seʃ ns è D. Baronʃ Danglars?

— Da, resnșne Morcerf; dar baronʃ de o kreare noșʔ.

— Ox! çe face asta! zise Monte-Cristo, dak'a fʔktxʃ serviciu statxʃi ka sʔ merite astʔ distinkçisne.

— Foarte mari, zise Beauchamp. Kx toatʔ liberalitatea șșfletxʃi seʃ, a komplektatʃ la 1829 o împrxmstare de mease milioane pentru reçepele Carol X, kare lx a fʔktxʃ baronʃ mi kavalerʃ alʃ Legiunii de onoare, astʃ-felʃ înktxʃ poartʔ pandlika, ns la nosșnarxʃi jiletei sale, ksm arʃ nștea krede çineva, dar tokmai la kiotoarea fraxșii seʃ.

— Ax! zise Morcerf rizindʃ, Beauchamp, Beauchamp,

prestează aceașta pentru *Corsarul mi Charivari*; dar, de față cu mine, sătesc pe fiitorul meu sokru.

Pe armă, întorcându-se către Monte-Cristo:

— Dar adinaoară i ai spus numele ca un om care ară cunoaște pe baronul? zise el.

— Nu-l cunosc, zise că neîngrijire Monte-Cristo; dar e de creștin că nu voi întârzia de a i face cunoștință, fiindcă-am un credit desigur la dânsul prin casa Richard mi Blount din Londra, Arstein mi Eskeles din Viena, mi Thomson mi French din Roma.

III, zicându-l aste din armă doare kvinte, Monte-Cristo se uită cu koadă okisală la Masimilian Morrel

Dacă astentase streinul a nrodsc un efekt asigura lui Masimilian Morrel. nu se încelase: Masimilian treseri ca cum ară fi urimită o șdărire elektrică.

— Thomson mi French, zise el, cunosci acașta casă, domnule?

— Aștia sântă bankerii mei în kanitala lămi creștine, respunse că linisce kontele; nștea-voiu oare să ți fiă bun la ceva ne lingă ei?

— O! domnule konte, ai nștea poate să ne ajuci în kătrile noastre kari nin'akem aș fostă nfrăktioase; acașta casă a frăktă altă dată un mare serviciu la noastră, mi n'a vră să mărtărisească niți o dată, nu știu pentru ce, că ne a frăktă acașta serviciu.

— La ordinele dămitale domnule, respunse Monte-Cristo înclinându-se.

— Dar, zise Morcerf, ne amă denștată foarte multă, în nvingă lui Danglars, din sâbiectul konvorbirii noastre. Era vorba de a afla o lokșingă kvinișioasă kontelă de Monte-Cristo: să vedem, domnilor, aideți să ne dămă fi-

kare kŭte o ideŭ. Ūnde sŭ aflŭmŭ o lokŭingŭ pentrŭ auestŭ oasne noŭ alŭ marelei Parisŭ ?

— În sŭbŕbisŭlŭ Saint-Germain, zise Château-Renaud: domnŭlŭ va afla akolo-ŭnŭ mikŭ otelŭ minŭnatŭ între kŕrte mi grŭdinŭ.

— Ba! Château-Renaud, zise Debray, nŭ kŕnosŭi mai mŭltŭ de kŭtŭ auestŭ tristŭ mi sŕiqiosŭ sŭbŕbiŭŭ din Saint-Germain; nŭ lŭ askŭta, domnŭle konte, aflŭ-ŭi o lokŭingŭ la Chaussée-d'Antin: auesta   adevŕratsŭlŭ pentrŭ alŭ Parisului.

— La bŭlevardŭlŭ Operei, zise Beauchamp, la planŭlŭ d'intiŭ, o kasŭ kŭ balkonŭ; D. konte mi va adŭce nisŭce perine de firŭ albŭ, mi va vedea, fŕmŭndŭ-mi ŭisbŭkŭlŭ saŭ ingiŭindŭ-mi xŭnsrile. trekŭndŭ toatŭ kapitula sŭb okiŭsei.

— Dar domnŭle, Morrel, n'ŭi niŭi o ideŭ, zise Château-Renaud, de nŭ prousŭi nimikŭ ?

— Bada, zise sŕrizindŭ jŭnele; din kontra, am ŭna, dar lŭsam ne domnŭlŭ sŭ se indŭnelece la vre ŭna din prouŭnerile ŭele strelsŭite ŭe i aŭi fŭkŭtŭ. Akŭm, fŭndŭ-kŭ n'a resŭnsŭŭ, krezŭ kŭ amŭ nŭstea a i oferi ŭnŭ mikŭ anarŭtamentŭ intr'ŭnŭ otelŭ foarte frŭmosŭ, foarte Pompadour, ne kare lŭ a inkiriatŭ sorŭ-mea de ŭnŭ anŭ în strada Meslay.

— Aŭi o sorŭ ? întrebŭi Monte-Cristo

— Da, domnŭle, o sorŭ minŭnatŭ.

— Mŕritatŭ ?

— De vr'o noŭ lŭni anroane.

— Feriŭitŭ ? întrebŭi kontele din noŭ.

— Ama de ferŭitŭ ne kŭtŭ este ertatŭ ŭnei fiinge omenesŭi de a fi, resŭnsŭe Masimilian: a lŭatŭ ŭnŭ bŕrbatŭ ne kare ilŭ iŭbia, aŭela kare remŭsese kredinŭiosŭ în neferiŭirea noastrŭ: Emanuel Herbaut.

Monte-Cristo sŕrise ne nesimŭite.

— Lokŭeskŭ akolo în timŭnŭlŭ semestrŭlŭi meŭ, ŭrmi Masimilian, mi voiŭ fi din prŭsŭnŭ kŭ kŭmnatŭlŭ meŭ Ema-

nuel la dispoziția nea D-lăi konte pentră toate însemnămintele de kari va avea trebșinț.

— Șnș minștă! strigă Albertū nîn'a nș avea timnș Monte-Cristo a respnșde, iea semna la ȳeia ȳe faȳi, domnșle Morrel, veī întemniȳa șnș kăłtorș, ne Simbad Marinarsă, în viaȳa de familă; șnș omș kare a venitș sș vazș Parisul, vreī sș lș faȳi patriarș.

— Ox! nș, respnșse Morrel șrăzindș, sora-mea ȳ de dozș-zeyī mi ȳinȳi de anī, kșmnatsă meș ȳ de trei-zeyī; șntș jșnī, voioșī mi ferăȳi; kătre aȳestea, D. konte va fi a kasș la dīnsă, lūi va întilni oasneȳi nșmaī kșndș i va plăȳea sșī vazș.

— Mășșmeskș, domnșle, mășșmeskș, zise Monte-Cristo, mș voīș mășșmi a fi înșȳimatș de dșmneata la sora mi la kșmnatsă dșmitale, daka voiesȳi a mi face astș onoare; dar n' am priimitș pronșnera niȳi șnsia din domniī aȳestia, fiindș kș mi am lokșinȳa pnegșitș.

— Kșm! strigă Morcerf, veī loksi darș într șnș otelș? Asta va fi prea șritș pentră dșmneata.

— Eram darș aua de reș la Roma? întrebș Monte-Cristo.

— Așzi akolo! la Roma zise Morcerf, ai kelșitș ȳinȳi-zeyī mi de niastri șure a ȳi mobila șnș apartamentș, dar presșșș kș nș estī dīșșș a renoi în toate zilele o asemene kelșialș?

— Nș m'a onritș aȳeasta, respnșse Monte-Cristo, dar eram otrăitș a avea kasamea la Parisū; am trimisș mai d'înainte ne valetș meș de kamerș, mi akșm katș sș fi kșmnșratș aȳeastș kasș mi sș fi mobilat'o.

— Dar șnșne-ne kș ai șnș valetș de kamerș kare kșnoasȳe Parisul! strigă Beauchamp.

— Și elș vine, ka mi mine, pentră întia oarș

în Franca; el è negru mi nã vorbesce, zise Monte-Cristo.

— Агнчї è Ali! întrebã Albertũ în mizlokslã mĩrãrĩ tãtslorã.

— Da, domnãle, è însã-mĩ Ali, Nubianul meș, mãtslã meș ne kare ilã aĩ vãzãtlã la Roma, mi se pare.

— Da, negreșitã, resuãnse Morcerf, mĩ adãkã a min-te prea bine. Dar kãm aĩ însãrãinatã ne ãnã Nubian a ãĩ kãmããra o kasã la Parisũ mi ne ãnã mãtã a ãĩ o mobila? Va fi fãkãtlã toate lãkrãrile ne dosã, bietãlã nefericitã!

— Desamããesce-te, domnãle; sãnt sigãrã, din kontra, kã va fi alesã toate lãkrãrile dãne gãstãlã meș; kããĩ nã è k'alã tãtslorã oamenilorã. A sositã de ontã zile, va fi alergatã prin totã orașãlã kã avelã instinktã ce arã nãtea avea ãnã kãtine bãnã vãnãtorã vãnãndã singãrã; elã mi kãnoasce kapriciele, fantasiele, trebããucele: va fi organizatã toate dãne plãkãlã meș. Șãia kã eram sã soșeskã astã-zĩ la zece ore; dela noã ore, m'astenta la bariera de la Fontainebleau; mi a datã astã xãrtiã; asta è noãa mea adresã; eatã, çitesce-o.

III Monte-Cristo dete e xãrtiã lã Albertũ.

— Cãmãiele-Elisee, 30, çiti Morcerf.

— Ах! eatã ce è adevãratã oriãinalã! nã se nãã opri de a striga Beauchamp.

— III è prinãiniarã, adããse Château-Renaud.

— Kãm! nã ãĩ kãnosã kasa? întrebã Debray.

— Nã, zise Monte-Cristo. V'am mãĩ sũãã kã nã vream sã greșeskã ora. Mi am fãkãtlã gãteala în lãzãrã, mi m'am datã josã la poarta viãe-kontelã.

Jãniã se ãitarã ãnãlã la altãlã; nã șãia daka nã era o komediã jãkatã de Monte-Cristo; dar totã çeia ce emãia din gãra acesãĩ omã avea, kã totã karakterãlã seã oriãinalã, o astã-felã de similitate, ãnkãtlã nã nãtea presãããne çineva kã minãia. Kãtre acestea, de ce era sã minãã?

— Va trebzi darz sz ne msluzimimz, zise Beauchamp, de a face domnslzi konte toate serviciile cele mici kari szntz in nsterea noastrz. Ez, in kalitatea mea de jurnalistz, i deskizz toate teatrele din Parisu.

— Msluzmeskz, domnslz, zise szrizindz Monte-Cristo; intendentzlz mez are ordinzlz de a mai inkiria o loje la fir-kare din aceste teatre.

-- Shi intendentzlz dzmitale e asemenea Nubian sz mslz? intrebz Debray.

— Nz, domnslz, e nzmai szz komnatriotz alz dzm-neavoastrz, daka kz-m-va szz Corsican e patriotzlz kziva: dar ilz kznoszi, domnslz ne Morcerf.

— Sz fir oare bravslz siniorz Bertuccio, kare se pricene ama de bine la inkiriarea ferestrelorz?

— Tokmai, sz lz ai vzstz la mine in ziza kzndz am avstz onoarea de a te priimi la dejznz. E szz omz foarte bravz, kare a fostz nzzinz soldatz, nzzinz kontrabandierz, nzzinz din toate ce poate fi cineva k'znz kvintz. N'asz jzra kz nz va fi avstz ceva de impzrgitz kz poligia nentz o sekztrz, ceva bznoarz ka o lovitrz de kzpitz.

— Shi ai alesz ne acestz zetzeanz onestz alz lz-mii ka intendentz alz dzmitale, domnslz konte; kztz sz firz ne anz?

— Ei bine! ne onoare, zise kontele, nz mai mslz de kztz altz, sznt sigzrz; dar face totz ce voiz, nz kz-noasze imposibilitatea, sz d'aveia ilz szz.

— Atznci, zise Chateau-Renaud, eatz-te kz o kasz dikisitz; ai szz otelz la Campiele-Elisee, domestici, intendentz; nz szz linsesze de kztz o amantz.

Albertu szrise: sz adzse a minte de Grzca cea frzmoasz ne kare o vzzse in lojea kontelzi la teatrlz Valle sz la teatrlz Argentina.

— Am ceva mai bună de câtă o amantă, zise Monte-Cristo; am o sklavă; dămneavoastră inkiriagi amantele la teatru de la Operă, la teatru de Vaudeville, la teatru de Varietăți; eă am kămpărată pe a mea la Constantinople; m'a kostată mai skămuă; dar, săb rauortală acesta, nă mai am trebăingă a mă neastimăra desure nimikă.

— Dar șiți, zise riziând Debray, kă sântemă, dăne kăm a zisă rețele Carol, kărați de năme, kărați de natru; kă îndată ce și ai nășă nițioră și pe nămintă și Franciei, sklava dămitale a devenită liberă?

— Cine i o va săne? întrebă Monte-Cristo.

— Dar, ază akolo! celă d'intiă venită.

— Nă vorbesce altă limbă afară de cea romaikă.

— Atăci ă altă ceva.

— Dar o vomă vedea celă nășină? întrebă Beauchamp, saă, avindă șiă mătă, ai și eșăci?

— Pre lețele mea, nă, zise Monte-Cristo, nă mergă kă orientalismă nîn' akolo: toți cei ce mă inkonjoară sântă liberi a mă lăsa, și, lăzând-mă, nă voră mai avea nevoiă de mine niči de nimini; eată nentru ce nă mă lasă poate.

De mătă ajnseseră la desertă și la țigare.

— Skămuă șiă meă, zise Debray skăzând-se, sântă doă ore șiă jămătate; komeseanză dămitale ă de minăne, dar de mătă ori cineva ă nevoiă a nătrăsi o kompaniă băne nentru săa șiă: kată să mă întorkă la ministră șiă meă. Voiă vorbi desure kontele ministră șiă, și va kăta să șiăimă cine este.

— Iea a minăte, zise Morcerf, cei mai restăciōși aă renșăiată ăăceasta.

— Bă; avemă trei milioane nentru poliția noastră; este adevărată kă s'ăă keltăită măi totă d'ăzna înainte; dar

ce ne pasă, va remănea totu d'acuma vre o cinci-zece de mi
de françi sure aचेastă întrebăingare.

— Ши кэндă veї sчи cine este, mi veї sune?

— Îmi promită. La revedere, Albertu; domniloră,
sunt smilită dămneavoastră.

Ши emindă Debray strigă prea tare în antikameră:

— Zi să tragă.

— Bine, zise Beauchamp lăi Morcerf, nă mă voiă
dăce la Cameră; dar am să dăă cititoriloră meї чеva mă
bănă de kăă zăă diskărsă ală D-lăi Danglars.

— Te rogă, Beauchamp, zise Albertu, niči o vorbă
mă mătă; nă mi lăa merită de a lă presinta mi a lă espli-
ka. Nă è ama kă este kăriosă?

— E mă mătă de kăă atăă, resăonse Château-Re-
naud, mi è într'adevără zăăă dăn oamenii чеї mă estraor-
dinari dăn kăă am văzătă în viaăa mea: Viă, Morrel?

— Timăă de a da karta mea D-lăi kote, kare bine-
voiesче a mă promise de a veni să ne faktă o mikă visită,
strada Meslay, 14.

— Fiă sigără kă nă voiă lănsi, domăle, zise kote-
le inklinăndă-se.

Ши Masimilian Morrel emi kă baronăă de Château-
Renaud, lăăndă ne Monte-Cristo singără kă Morcerf.

CAPITULU XLI.

PRESINTAREA.

Kăăă Albertu remase singără kă Monte-Cristo:

— Domăle kote, i zise elă, dă-mi voia de a în-

— Ai o amantă frumoasă, vice-conte.

чепе кѣ дѣмнеата месериа mea de *cicerone* дѣндѣ-цї проба знѣї апартанентѣ де флѣкѣѣ. Пентрѣ дѣмнеата, каре ести обичї-нѣитѣ кѣ палате ле дин Италия, ва фи знѣ стѣдїѣ де флѣкѣѣ калкѣ-лѣндѣ ин кѣте пїчїоаре патрате поате трѣї знѣлѣ дин јѣнїї Парисулї каре нѣ трече ка знѣлѣ че аре о локѣинѣѣ ѣрїтѣ. Тре-кїндѣ дин камерѣ ин камерѣ, вонѣ дескїде ферестре ле ка сѣ ресѣлї

Monte-Cristo кѣносчєа сала де мѣнкаре шї салонѣлѣ дин планѣлѣ де јосѣ.

Albertu їлѣ кондѣсе маї їнтїїѣ ла лѣкрѣторїѣлѣ сеѣ.

Дѣне кѣм шї адѣче чїне-ва а мїнте, аста ера їнкѣ-пєреа са де преалеѣере.

Monte-Cristo ера знѣ бѣнѣ ауреѣїторѣ де тоате лѣкрѣ-рїле пе карї ле грѣмїдїсе Albertu їнтр'аѣеа їнкѣпєре: сї-пєте векї, порчєлане де Јапонїа, стѣфе де Орієнтѣ, стїклерїе де Венезїа, арме дин тоате ѣере ле лѣмїї, тоате ї ера famї-лїаре, шї, ла ѣеа д'їнтїїѣ арѣнкѣѣѣѣ де окїѣ, рекѣносчєа се-кѣлѣлѣ, ѣара шї оріѣїна.

Morcerf крєѣсе кѣ ера есплїкаторѣлѣ, шї кѣндѣ коло елѣ фѣѣеа, сѣб дїрекѣїѣнеа контелѣї, знѣ кѣрсѣ де археоло-ѣїѣ, де мїнералоѣїѣ шї де їсторїа натуралѣ.

Albertu їнтрѣдѣсе пе оасне ле сеѣ їн салонѣ.

Аѣестѣ салонѣ ера тапїѣѣлѣ кѣ лѣкрѣрїле пїкторїлорѣ modernї.

Ера нїсчє пєїсаѣе де Duprѣ, кѣ трєстїе лѣнѣї, кѣ арбѣгї ресѣгїїї, кѣ ваѣе мѣїпїде шї кѣ ѣєгїї мїнѣнате.

Ера нїсчє кавалерї арабї де Delacroix, кѣ бѣрнѣсе магї шї лѣнѣї, кѣ чїнгѣторї стрелѣѣїте, кѣ арме дамаскїнате, аї-кѣѣггѣа каї че мѣска кѣ тѣрбаре, де оаре-ѣе оамєнїї се сѣѣшїа кѣ мѣѣїѣѣе де ферѣ.

Акѣаре ле(*) де Boulanger, їнфлѣїшѣндѣ пе *Notre-Dame*

(*) Дєсемнѣ кѣ тѣшѣ дин China, кѣ вєнєле сѣпїїрї шї трансарїнте.

de-Paris kx acea vigoare kare face ne niktorslǝ a fi rivalǝ kx poetǝlǝ.

Era nische nınze de Diaz, kare face florı maı fręmoase de křtǝ florile, soarele maı fręmosǝ de křtǝ soarele.

Desemne d'ale lǝi Decamps totǝ ama de křlorate k'ale lǝi Salvator Rosa, dar maı noetice.

Hastele d'ale lǝi Giraud mi Müller, infęđiřndǝ komii kx kanete de inęerǝ, femeı kx tręsere de fecioare.

Adęmbririle skoase din albęmslǝ de křłtoriz la Orientü alǝ lǝi Dauzats, kari fęseserǝ kraionate in křte-va sekęnde ne meaoa řnei křmile saǝ ne țarla řnei moskee; in cele din řmǝ, totǝ ce poate da arta modernǝ in skimbǝ mi in desņęsbire nentrę arta nerđstǝ mi sbęratǝ kx sekęlii trekęđi.

Albertü s'astenta s'arate, celǝ nęđinǝ astǝ datǝ, ce-va noǝ křłtorǝlǝi celǝi straniǝ; dar, nentrę marea sa mirare, ačesta, fręa ačea trebęinđǝ sǝ karte semņętrele, din kari řnele era nęmaı nische iniđiale, anlikǝ kiarǝ indatǝ nęmele fiǝ-křrǝi ařtorǝ la lękrarea sa, astǝ-felǝ inkřiǝ era lesne de vřzřtǝ kǝ, nę nęmaı fiǝ-kare din ačeste nęme i era kęnoskřtǝ, dar inkǝ kǝ fiǝ-kare din ačeste talente fęsese aņęđiatǝ mi stęđiatǝ de dınsǝlǝ.

Din salonǝ trekęrǝ in kamera de kęlkare.

Ačesta era totǝ de o datǝ řnđanodelǝ de eleganđǝ mi de gřstǝ asnrę: akolo, řnđ singęrǝ ritratǝ, dar semņatǝ Léopold Robert, strelęuia intr'o kadrǝ de ařř matǝ.

Ačestǝ ritratǝ atrase maı intiiǝ nřvirile kotelǝi de Monte-Cristo, křči fłkǝ trei nađi reņezi in kamerǝ mi se onri de odatǝ inainteı.

Ařř ritratǝ infęđiřna o femeıǝ de dořb-zęđi mi činčı nıņ la dořb-zęđi mi mease de anı, kx fađa bręņt, kx křtřtęra de fokǝ, vřłitǝ sřb o pleonǝ lņęedǝ.

Ea nęrta kostęmslǝ nitoreskǝ alǝ neskręigelorǝ kata-

lane kă korsetelă seă celă roșă mi negră mi kă ače de a-
gră prinse în pără.

Se zita la mare, mi zmbra sa se desemna pe în-
doitelă azără ală țeșelă mi ală valșriloră.

Era întănerikă în kameră, de znde nă, Albertă ară
fi năstă să vază paloarea vînătz kare se întinse pe obrazii
kontelă, mi a sânrinde înfiorea cea nervoasă kare tre-
kă ne zmerii mi ne pentelă seă.

Se făkă zăă minătz de țčere, în kare Monte-Cristo
remase kă okielă agintată asșura niktărei ațeleia.

— Aii o frămoasă amantă viče-konte, zise Monte-
Cristo k'zăă glasă de totă linisăită; mi ačestă kostămă, kos-
tămă de bală fără îndoială, o prinde într'adevără de minșne.

— Ah! domșle, zise Albertă, eată o amăpire ne ka-
re nă ăi amă erta-o, dak' alățere kă ačestă ritrată, ai fi vț-
zătă altă. Nă kănosăi ne mămă-mea, domșle; ne ea o
veză într'astă kadră; a nășă s'o penelese astă-felă, akăm
mease săă ontă ană. Ačestă kostămă ă zăă kostămă de fan-
tasă, dăne kăm se vede, mi asemănarea ă ama de mare, în-
kăță mi se pare kă vțză inkă ne mămă-mea astă-felă pre-
kăm era la 1830. Kontesa năse să i fakă ačestă ritrată ne
kăndă linsia o dată kontele. Fără îndoială ea kredea să
pregăteaskă o sânrisă grașioasă pentră întoarcerea sa; dar,
lăkră kăriosă, ačestă ritrată desnăkă tatălă meă; mi valo-
area niktărei, kare ă, dăne kăm veză, zăna din frămoasele
nănze ale lăi Léopold Robert, n'a năstă să lă fakă a i treče
antinatia țe o nănsese pentră bietsă ritrată. Este adevăr-
rată să o sâziă între noi, skămnălă meă konte, kă D. de
Morcerf ă zăăă din năiriă ței măi stredșitoriă ai Lusembur-
gului, zăă ăenerală renșmită pentră teoră, dar zăă amatoră
de artă din ței măi de mizlokă; mămă-mea nă ă ama, kare
penelează de minșne, mi kare, stămăndă prea măltă o lă-

krare asemenea ka s'z se desparuz vre o datz de ea, mi a dat'o mie ka s'z fiu mai pugni' esnuz la despi'zcherea tat'zli me'z, dar u' voi'z ar'zta mi ritrat'zli nenelat'z de Gros. Ear-tz-m'z daka u' vorbesk'z de nische l'krz'gi de kas'z mi de fami-liz; dar fiind'z-k'z voi'z s'z am onoarea a te konduzce la kontele, u' suzi'z asta ka s'z n'z u' skane vr'o vorb'z ina-intea l'i sure lasda acest'zi ritrat'z. Pe ling'z' azeasta, are o in'fuzinuz f'znest'z, k'zci e foarte rar'z pentr'z m'zuz-me'a s'z n'z se zite la el'z k'znd'z vine la mine, mi ink'z mai rar'z s'z se zite la d'zns'zli f'zr'a n'zuzce. Nor'zli'z ce l'z ad'zse ar'ztare'a acest'zi ritrat'z in otel'z e sing'zr'zli'z k'zuz am'z zice kare s'a in'zuzat'z in'tre kontele mi kontesa, kari, de mi k'z'ztori'z de mai m'zlt'z de doz'z-zeyi de an'i, s'znt'z ink'z zni'z ka in ziza cea d'inti'z.

Monte-Cristo ar'znk'z o k'z'z'z'z'z repede as'zpra l'i Albertu, ka sure a k'z'zta z'z k'z'z'z'z ask'zns'z in vorbele sale; dar era in'vederat'z k'z j'znele vorbise k'z toat'z similitatea s'z-flet'zli se'z.

— Ak'zuz, zise Albertu, ai v'z'z'z'z toate av'zuziele mele, don n'zle konte, dz-mi voi'z a u' le oferi or k'z'z de nedemne s'znt'z ele; privesce-te ka k'zuz ai fi in kasa d'zmitale, mi, ka s'z fiu mi mai komod'z ink'z, bine-voiesce a m'z in'zuzi n'zuz la D. de Morcerf, k'z'z'z'z am skris'z dela Roma serv'z'zli'z ce mi l'z ai f'z'z'z'z, pe kare l'z am in'zuzin'z'z'z des'zre visita ce mi promisesem'i, mi not'z s'z zik'z, kontele mi kontesa astenta k'z nemace ka s'z le fiu permis'z a u' m'z-luzmi. Esti kam des'zstat'z de toate l'kr'zrile, o s'z'z'z, dom-n'zle konte, mi s'zenele de fami-liz n'a'z m'zlt'z efekt'z as'zpra l'i Simbad Marinar'zli: ai v'z'z'z'z at'ztea s'zene mai fr'zmoase! K'z toate azeasta pr'zimesce cea ce u' pronz'z'z ka o in'zuziare la viaga parisian'z, viag'z de polite'z'z, de visite mi da pre-sint'zri.

Monte-Cristo se inklin'z f'zr' a resp'znde.

Contesa de Morcerf.

Primiia pronunțarea fîrî entziiasmî mi fîrî pîreri de reș, ka zna din kviingele de societate kare è datoria or kîrî omî kîm se kade.

Albertü kîzmî ne valetîlî seș de kamerî mi i ordonî a se dîce sî însîingeeze ne D. mi doamna de Morcerf desne venirea kontelî de Monte-Cristo.

Albertü îlî șrmî dînpresî kî kontele.

Ajșngîndî în antikamera kontelî, se vedea d'asupra șnei ce respîndea în salonî șî skîdonî kare, prin ornamenteî seș celî mîndrî mi armonia sa kî înpodobirea înkîperîi, arîta înportanța ce pînea pronîetarîlî otelîlî ne auestî blasonî(*).

Monte-Cristo se ouri înaintea auestî blasonî, ne kare îlî çerçetî kî lîare a mînte.

— De azrî kî meante merlete de arî nîse în bandî. E fîrî îndoialî skîdonîlî familiei dîmitale, domnîle? întrebî elî. Afarî de kînosîingî pîrîilorî blasonîlî kare mî permite a lî desçifra, șnt foarte nekînoskîtorî în materia eraldikî, eș, konte din întîmlare, fabrikatî de Toscana kî ajstorîlî șnei komanderie de San-Stefan, mi kare m'arî fi fîkîtî sî mî treakî gîstîlî de a fi domnî mare daka nî mî arî fi zîșî çineva de mîlte orî kî, pentrî celî ce kîlîtoresçe mîltî, è șî lîkrî foarte neapîratî. Kîçî în cele din șrmî, kiarî pentrî vamemî, ka sî nî te mî vișiteze, katî s'aibî çineva çeva ne tîblîele tîrîșreî sale. Ear-tî-mî darî daka mî fakî o asemene întrebare.

— Mî nî è de lokî indîskretî, domnîle, zîse Morcerf kî șimplîitatea konvînerîi, mi aî nemerîtî drentî: auestea șntî armele noastre, adîkî șnt ale tatîlî meș; dar șntî, îrekîm vezî, lîmite la șî altî skîdonî, kare è romî k'îșî tîrî de arîntî, mi kare è a

(*) Markî, armlîz.

mamei mele; prin femeii sunt Spaniol, dar kasa de Morcerf e franchez, mi, dune ksm azzii zikindă, zna din cele mai vekii din Francia de meaz-zii.

— Da, respnse Monte-Cristo, ceia ce arat merletele. Mai togii pelerinii armajii kari tbririz saș kari kuceririz sntslă pzmintă lgarz drentă arme saș kruci, semnă ală misiunii ce avea, saș naseri klytoare, simbolă ală lnppei klytorie ce era sț întreprinz mi ne kare snera s'o îndeplineask ne arinele kredinței. Dnslă din strebnii dmitale paternii va fi fostă din vre zna din kruciadele voastre, mi, prespnindă kă ară fi nșmai a sntslăi Ludovică, asta vț face a vț yrka nintă l'ală trei-sure-zeculea sekslă, ceia ce e inkă foarte frmosă.

— E kă nșingă, zise Morcerf, se află în kabinetslă tatylăi meș znă arbore genealogikă kare ne va sșne aceasta, mi ne kare fıkșsem o dinioară klyte-va komentarie ce ară fi miskată foarte mltă ne Hozier mi ne Jaucourt. Akșm nș mai kșpetă l'aceasta, mi kă toate aștea pıi voiă sșne, domnșle konte, mi asta intră în datoria mea de cicerone, kă înčenă a se okșna mltă de aște lșkrri sșb gșvernslă nostră ponslară.

— Ei bine! atșnăi gșvernslă dșmneavoatră s'ară fi kșvenită s'aleagă în trekstslă seș vre znă lșkră mai bșnă de kly aște doză pankarte(*) ce le am vlyzăt ne monșmentele dșmneavoatră, mi kari n'aș niči znă îngelesă eraldikă. Klyă nentă dșmneata, viče-konte, zise Monte-Cristo revenindă la Morcerf, estii mai fericită dektyă gșvernslă dșmneavoatră, klyi armele dșmitale sșntă într' adevără foarte frmoase mi vorbesă imajinării. Da, e tokmai așa, estii totă de o dată din Provenza mi Spania; ceia ce esplikă, daka ritratslă ne kare mi lă ai arțată are asemnare, aștă

(*) Tablele ne kari se skrie čeva sșre inkșnosșingare.

frumoasă keloare brună pe care o admiram așa de mult pe fața nobilei Catalane.

S'ar fi kavenit să fi Oedipe să însuși sfușele spre a găci ironia care însușise vorbele kontelii întinșrite în anarigă kă cea mai mare politege.

Astă-fel Morcerf i mășșmi k'ănș sșrșș, mi, tre-kindă celă d'intăiș ka sș i arate drămlă, împinse șșa care se deskidea dedesșbtăș aștoră arme, mi kare, dșne kșm amă sșșș, da în salonă.

În lokăș celă mai în faț ală salonăș se vedea asemene șnă ritrată.

Așta era ritratăș șnă omă de trei-zeci mi çinç pînă la trei-zeci mi ontă de ani, părțndă o șuniformă de ofișeră șenerală, kă o îndoită șnaletă kă çiskșrî întornî, șemă ală gradeloră șșperioare, nandlika Legiunî d' onoare la gătă, çeia çe arăta kă era komandoră, mi ne uentă la dreanta, plaka de ofișeră mare ală Ordinulă Mântuitorulă, mi la șșnga marea-kșșçe a lă Carol III, çeia çe arăta kă șersoana întșșșată în așelă ritrată kată sș fi fșktă șesbelele Greciei mi Spaniei, săș, çeia çe è totă șna în șrivinga kordoaneloră, kă a imulinită vre o mișșne diplomatikă în ambele șere.

Monte-Cristo era okșnată a șrivi kă de amășntăș așeșă ritrată, mi kă o îngrijire nă mai șșșină de kășă întăia oară, kșndă o șșș laterală se deskise, mi se allă faț în faț kă kontele de Morcerf însuși.

Așta era șnă omă de patru-zeci mi çinç pînă la patru-zeci mi mease de ani, dar kare se arăta celă șșșină de çinç-zeci, mi a kșșșia mășșș mi șșșșene negre kontrasta șrea kșrșșș kă șșșș seă mai albă țiată șkșrtă dșne moda militară.

Era imbrăkată într'șnă kostășș șșșș mi șșșta la

kiotoarea sa o pandlikъ ale kъria maruinî diferite arъta diferitele ordinî kъ kare era dekoratъ.

Acestъ omъ intrъ k'ъnъ nasъ destълъ de nobilъ ши k'ъnъ felъ de grъbire.

Monte-Cristo ilъ vълz venindъ la dînsълъ fгr' a face ынъ sigъrъ nasъ.

Arъ fi zisъ cineva kъ nichioarele lъi era linite de parketъ ka okii lъi ne obrazълъ kontelъi de Morcerf.

— Tatъ, zise jъnele, am onoare a џi presinta pe D. kontele de Monte-Cristo, ne aчelъ amikъ џenerosъ ne kare am avълъ fericiirea de alъ intilni in imurejъrъrile chele grele ne kari le sчii.

— Domnълъ bine a venitъ între noi, zise kontele de Morcerf, salъtъndъ ne Monte-Cristo k'ъnъ sъrisъ, ши, skъpъndъ viaђa ынikълъi nostrъ mostenitorъ, a fълkълъ kasei noastre ынъ serviciъ kare va avea drentъ nentъ totъ d'azna la rekъno-sчingъ nostrъ.

III, zikindъ aчeste vorbe, kontele de Morcerf arъta ынъ fotolълъ lъi Monte-Cristo, intr' aчela-шi timpъ ne kъndъ elъ se nъnea sъ шеazъ in faђa ferestrei.

Kълъ nentъ Monte-Cristo, lъi fotolълъ ne kare i lъ arъtase kontelъ de Morcerf ши se amezlъ astъ-felъ ka sъ fiъ askъnsъ in zmbra nerdelelorъ чelorъ mari de katifea, ши sъ чiteaskъ de akolo ne trъsъrele intimpъrite de ostenealъ ши de griji ale kontelъi toatъ istoria dъrerilorъ sekrete in fiъ-kare sbirчitъrъ че i venise fгrъ timъ.

— Doamna kontesa, zise Morcerf, imi fъchea grъteala kъndъ a insчingat'o viче-kontele desnre visita че era sъ aibъ fericiirea a o priimi; o astentъ, ши, in zече minste, va fi in salonъ.

— E mlъtъ onoare nentъ mine, zise Monte-Cristo, sa kiarъ din zida sosirii mele la Parisъ, s'am afache k'ъnъ omъ

alș ktrșia meritș egaleazr repștașisnea mi nentr kare soartea, fiindș o datr dreant, n'a frkștș greșalr; dar n'are ea oare în kmnșiele dela Mitidja saș în mșnșii Atlasulr șnș bastonș de mareșalș a ți oferi?

— Oș! respnșse Morcerf roșindș nșșinș, am nrșitș servicișlș, domnșle. Nșmitș nairș sșb Restaurare, eram din kampania d'ntiș, mi serviam saș ordinele mareșalșii de Bourmont; nșteam pretinde darr o komandr șșperioarș, mi ține șșie țe era sș se întișple daka partea întiș-nrșkșșilorș remșnea pe tronș! Dar Revoluțiunea din izliș era, dșne kșm se vede, destlș de glorioasr ka sș poatr fi ingratr, ea fr astș-felș nentr or țe serviciș kș data din perioda imperialr; imi detei nrin șrmare demisișnea; kșș, kșndș a kșnștatș țineva șșaletele sale pe kșmșlș bștșliei, nr șșie de lokș sș manonerese pe terișmlș țelș alșnekosș alș saloanelorș; am lrșatș șșabia, m'am arșkatș în politikr, nr daș la indșstrir, stșdiezș artele folositoare. În ței dozr-zezi mi ținși de anr în kari remșsesem în serviciș, aveam prea mșltș astș doringr, dar n'aveam de lokș timpș.

— Nisçe asemene idee întregiș șșuperioritatea narișnii dșmitale asșura țelorș alte țere, domnșle, respnșse Monte-Cristo; țintilomș emiș dintr'o kasr mare, avișdș o avere frșmoasr, ai konsimșitș mai întiș a kșnșta întișele grade ka soldatș obskșrș, è șnș țe foarte rarș; pe șrmr, așșnșș țeneralș, nairș de Francia, komandorș alș Legiunii d'onoare, konsimșii a reișcene o a doza învșșșșșr, fr'altș șșerancr, fr'altș respnatș de kșș așșia de a fi o datr folositorș șșemenilorș dșmitale... Aș! domnșle, asta è într'adevșrș foarte frșmosș; voiș țiçe mi mai mșltș, asta è într'adevșrș șșblimș!

Albertu nrivia mi askșta pe Monte-Cristo kș mira-

re; n̄ era obiçin̄it̄ a l̄ vedea în̄lç̄ind̄-se la nis̄ce aseme-
ne idee de ent̄siasm̄.

— Vai! ðrm̄ strein̄l̄, f̄r̄ îndoial̄ k̄ skon̄ de a
resini nor̄l̄ cel̄ s̄b̄pire ce l̄ f̄k̄ser̄ vorbele l̄i s̄ treak̄
pe fr̄ntea l̄i Morcerf, noi n̄ facem̄ ast̄-fel̄ în Italia, noi
krescem̄ ð̄ne stirnea noastr̄ mi ð̄ne fel̄l̄ nostr̄, mi n̄s-
tr̄m̄ auela-m̄i fr̄nzet̄, ayeia-m̄i tal̄i mi adesea kiar̄ ayeia-
m̄i nefolosinḡ toat̄ viaça noastr̄.

— Dar, dom̄le, resp̄nse kontele de Morcerf, pentr̄
øn̄ om̄ de meritis̄l̄ ð̄mitale Italia n̄ è o patrī, mi Fran-
cia m̄i întinde braçe; resp̄nde la kiçmarea sa, Francia n̄
va fi poate ingrat̄ pentr̄ toat̄ l̄mea; ea m̄i trateaz̄ reç
kon̄i; dar are obiçeisl̄ o priimi bine pe strein̄.

— E! tat̄, zise Albert̄ k'øn̄ s̄ris̄, se vede bine
k̄ n̄ k̄nosç̄i pe D. kontele de Monte-Cristo. M̄lç̄mirile
sale n̄ se afl̄ într'ast̄ l̄me; n'aspir̄ la onor̄i, mi iea n̄-
mai k̄te îkan̄ într'øn̄ pasport̄.

— Eat̄, în pr̄vinç̄a mea, espres̄nea cea mai dreap-
t̄ pe kare am az̄it' o vre o dat̄, resp̄nse strein̄l̄.

— D̄m̄n̄l̄ a fost̄ st̄n̄in̄ al̄ viitor̄l̄i seç, zise
kontele de Morcerf k'øn̄ s̄s̄n̄, mi a ales̄ kalea de flor̄i.

— Tokmai, dom̄le, resp̄nse Monte-Cristo k'øn̄
s̄ris̄ dintr'acele ce n̄ va n̄tea niç̄i o dat̄ ð̄ n̄ n̄ktor̄ a
le penela, mi pe kari ð̄ fisioloçist̄ se va despera tot̄ d'a-
çna d'a le analiza.

— De n̄ m'ami teme s̄ ostenesk̄ pe dom̄n̄l̄ kon-
te, zise ðeneral̄l̄ kare era înk̄ntat̄ de manierele l̄i Mon-
te-Cristo, l̄ am̄ ð̄ce la Camera, ast̄-z̄i è o sedinç̄ k̄-
rioas̄ pentr̄ çine n̄ k̄noasç̄e pe senator̄i nostri çei mo-
dern̄i.

— Iç̄i voiç̄ fi foarte rek̄nosk̄tor̄, dom̄le, daka
bine-voiesç̄i a m̄ renoi ast̄ pron̄nere alt̄ dat̄; dar, ast̄-

zi, mi lingșuirb șneranța k̄ voiș fi p̄sintatb la doamna kontesa, mi voiș astenta.

— Ax! eatb mi m̄m̄b—mea! zise viçe-kontele.

Înr' adevrb, Monte-Cristo, întorkindb—se iste, vrbz ne doamna de Morcerf la intrarea salonslb, în praglb șmei onșe k̄ ayeia ne șnde intrase b̄rbatlb eī: nemiskatb mi palidb, k̄ndb Monte-Cristo se întoarse sure d̄nsa, ea mi l̄sb sb i kazb brașlb, kare, nș se șue nentrb țe, se rezimase de ink̄drarea asritb; ea se alla akolo de k̄te—va sek̄nde, mi aszise țele din șrm̄ vorbe ne kari le șșsese visitatōrb lb de neste m̄șș.

Ayesta se sk̄lb mi salbt̄ n̄nb jōșb ne kontesa, kare se ink̄linb mi ea, m̄tb mi țeemonioasb.

— Eī D̄șmneze lb meș, doamn̄b, întreb̄b kontele, țe ai? te a șșp̄ratb poate k̄ld̄ra din salonb de nș te simș b̄ne?

— Șșferī, doamn̄b? zise viçe-kontele venindb iste înaintea Mercedeī.

Ea le m̄lșșmi l'amīndōi k'șnb șrīșb.

— Nș, zise ea, dar am țeerkatb o t̄rbșrare vrbzīndb nentrb întīia oarb ne ayela f̄rb intervenirea k̄rbia amș fi în minștlb ayesta în lakreme mi în doliș. Domnșle, șrm̄ kontesa înaint̄ndb k̄ maiestatea șneī reșine, și șnt datoare viagḡ fișlb meș, mi, nentrb astb binefayere, te binek̄vintezb. Akșm și m̄lșșmeskb nentrb pl̄yerea țe mi fayi de a mi p̄ok̄ra okasișnea ka sb și arbt̄ ayeastb m̄lșșmire p̄ekșm te binek̄vintezb, adikb din f̄ndslb inimeī.

Kontele se ink̄linb ink̄b o datb, dar mi mai m̄ltb de k̄tb întīia oarb; era mi mai palidb de k̄tb Mercēdēs.

— Doamn̄b, zise elb, D. kontele mi d̄șmneata m̄b resnl̄șș foarte țeenerōș nentrb o fantb urea simșlb. A sk̄na șnb omș, a sk̄lb ne șnb p̄rīnte de o d̄șrere, a k̄r—

Nemișcată și palidă, ea și lasă să i cadă braciul.

ga simjibilitatea unei femei, nã va sã zikã a face cineva o fantã bãnã, çi va sã zikã a face unã aktã de ðmanitate.

L'aceste vorbe, zise kã o dãlceagã mi o politeje rare, doamna de Morcerf respõnse k'unã glasã profõndã:

— E o mare ferichire nentrã fiãlã meã, domnãle, a te avea de amikã, mi mãlçmeskã lã Dãmnezeã kare a fã-krã lãkrãrile astã-felã.

Mi Mercédès mi redikã okiã çei frãmomi la çeã k'o gratitudine aãa de nemãrçinitã, în krãã kontele kreãã kã tremãragã dozã lakreme în ei.

D. de Morcerf s'apropiã de ea.

— Doamnã, zise elã, am mai rãgatã pe D. konte a mã erla nentrã kã sãnt nevoitã a lã pãrãsi, mi i veã renoi mi dãmneata aceasta, te rogã. Sedinga se deskide la dozã ore, akãm sãntã trei, mi am sã vorbeskã.

— Dã-te, domnãle, mã voiã sili sã fakã pe oaspele nostrã a ðita liusa dãmitale, zise kontesa kã acela-mi glasã de simjibilitate. Domnãlã konte, ðmã ea întorkindã-se kã-tre Monte-Cristo, ne va face graãia de a remãnea sã ne-treakã restãlã zilei imprezãã kã noi?

— Mãlçmeskã, doamnã, mi te rogã a mã krede kã sãnt çeã mai rekãnoskãtorã nentrã pronãnerea dãmitale, dar am desçinsã azi dimineagã la noarta dãmitale din trã-sãra mea de kãlãtorã. Çe felã sãnt instalatã la Parisã, nã sçiã, ðnde sãnt amezatã, abia o sçiã. E unã mikã ne-astãmptãrã, o sçiã, dar kã toate acestea kreãã kã è de a-pregãitã.

— Vomã avea astã plãcere altã datã çeã pãginã, ne o promiãã? întrebã kontesa.

Monte-Cristo se ãnklinã fãr' a respõnde, dar ÷es-tãlã nãtea treçe ka o prãmire din nartei.

— Atãnci, nã te mai ÷iã, domnãle, zise kontesa,

kȳčĭ nȳ voiř sȳ mȳ fakř indiskretȳ sař sȳpȳrȳtoare kȳ re-
kȳnosȳinȳa mea.

— Skȳmȳřlř meř konte, zise Albertȳ, daka bine-
voiesȳĭ, mȳ voiř ȳerka a ĳĭ ĩnapoia la Parisȳ nolitegea ȳea
gracȳioasȳ pe kare mĭ aĭ fȳkȳt'o la Roma, ĩi sȳ ĳĭ dař kȳ-
peřlř meř ĩn disposiȳiȳne pĭnȳ kȳndř vei avea timpř a ĳĭ
fȳȳe ekĭnaȳele.

— ĳĭ mȳlyȳmeskř de o mĭř de orĭ pentȳ indato-
rĭrea dȳmitale, viȳe-konte, zȳȳe Monte-Cristo, dar kȳczř kȳ
D. Bertuccio va fi ĩntreȳinȳatř kȳviinȳiosř ȳele natȳ ore
ĩi jȳmȳtate ȳe ĩ am lȳsatř, ĩi kȳ voiř afla la poartȳ vre
o trȳsȳrȳ pȳegȳitȳ.

Albertȳ era obiȳĭnȳitř kȳ ȳȳea pȳrtare din partea
kontelȳĭ, sȳia kȳ era ka Neron ĩntȳ kȳȳtarea ĩmposibilȳlȳĭ,
ĩi nȳ se maĭ mira de nimikř, dekȳtř vrea sȳ jȳȳȳe pȳin
sine ȳe felř ař fostř nȳse ĩn lȳkrare ordinele sale; ĩř ĩn-
soȳĭ darȳ pĭnȳ la poarta otelȳlȳĭ.

Monte-Cristo nȳ se ĩnȳelase: ĩndatȳ ȳe ĩntȳ ĩn anti-
kamera kontelȳĭ de Morcerf, řnř feriorř, totř ȳȳela kare, la
Roma, venise s'adȳkȳ karta kontelȳĭ ȳelorř doĭ jȳnĭ ĩi sȳ
ĭ vesteaskȳ desȳre visita sa, emise reneȳe afarȳ din pe-
ristilř, astř-felř ĩnkȳtř ajȳngĭndř ĩn kapȳlř skȳriĭ strelȳȳitȳlř
kȳlȳtorř aflȳ kȳ aȳevȳratř trȳsȳra sa kare ĩř astenta.

Astȳ trȳsȳrȳ era řnř kȳpeř emitř din lȳkrȳtoriele lȳĭ
Keller, ĩi řnř xamȳř pentȳ kare Drake refȳsase kiarř ĩn
ajȳnř ontř-sȳre-zȳȳe mĭ de franȳĭ.

- Domȳle, zise kontele lȳĭ Albertȳ, nȳ ĳĭ pȳopȳiř a
mȳ ĩnsoȳĭ pĭn' a kasȳ la mine, n'asĭ nȳtea sȳ ĳĭ arȳtř de
kȳtř o kasȳ ĩmpȳovisatȳ, ĩi, ĩn pȳvinȳa ĩmpȳovisȳrilorř, sȳĭ
bine kȳ am sȳ mĭ kȳřȳř renȳtȳȳisnea. Akoardȳ-mĭ o zi
ĩi dȳ mĭ voia atȳnȳĭ a te ĩnvita. Voiř fi maĭ sigȳř kȳ
nȳ voiř ĩnȳi la leȳile osȳmȳlitȳȳĭ.

— Daka mî cherî o zi, domnule konte, sânt linisvită kȳci nă mî veî arȳta o kasȳ, ȳi znhă palată. Negremită ai la mȳnȳ vre znhă ȳeniă.

— Pre leȳea mea, lasȳ-lă sȳ kreazȳ, zise Monte-Cristo pȳnindȳ-șii niȳiorȳlă ne tretele garnite kă katifea ale strelȳcitei sale trȳsȳre, asta mî va face oare-kare bine ne lȳngȳ dame.

Șii s'asvirli în trȳsȳrȳ, kare se înkise dȳne dînsȳlă, șii nlekă în galonă, dar nă așia de renele înkȳtă sȳ nă zȳ-reaskȳ kontele miskarea ȳea abia simȳitȳ kare fȳkȳ sȳ tremȳre perdeaoa salonȳlăi znde lȳsase ne doamna de Morcerf.

Kȳndă intră Albertū la mȳmȳ-sa, allȳ ne kontesa în bȳdoriă, mezîndă ne znhă fotoliă mare de katifea; toatȳ kamera, înekatȳ în zȳmbrȳ, abia lȳsa sȳ se vazȳ kȳte znhă flȳ-tȳrașă skinteitoră nȳsă ne vre znhă tabloă saă în zȳngiălă vre zȳnei kadre de așă.

Albertū nă nȳtȳ vedea obrazȳlă kontesei nerdstă într' znhă noră de gază kă kare șii legase pȳrȳlă de jȳră îȳmure-jȳră ka o așreolȳ de abȳră; dar i se nȳrȳ kȳ glasȳlă ei era skimbată; vȳzȳ asemene, pȳntre profȳmele roseloră șii ale eliotroneloră florȳriei, zȳrȳa ȳea așȳrȳ șii mȳskȳtoare a sȳrȳriloră de oȳetă; ne zȳna din kȳnele sȳnate ale kȳminsȳlăi, o stikȳȳ a kontesei, skoasȳ din kȳtia sa de pele, atrase lȳarea a minte ȳea plinȳ de neastîȳmȳră a jȳnelăi.

— Ūi è reă, mamȳ, întrebă elă intrȳndă, șii nă ūi a fostă bine ne kȳndă linseam eă?

— Eă? ba nă, Albertū; dar, îȳgeleȳi: aste rose, aste tȳberose șii aste flori de nortokală daă nisȳe profȳme așia de tari în timȳrȳlă kȳldȳreloră d'întiiă, kă kari nă è obiȳinșită ȳineȳa...

— Atȳnȳi, mamȳ, zise Morcerf pȳnindă mȳna ne klonogelă, sȳ le stremste în antikamera dȳmitale. Esti kă

adevurată indispușă; kiară adineaorî kândă ai intrată, eraî foarte palidă.

— Ziăi kă eram palidă, Albertă?

— Aveai o paloare kare ăi ședeă bine, mamă, dar kare ne a șperiată kă toate aștea, mi ne tatălă meă mi ne mine.

— Tatălă dămitale ăi a vorbită ceva despre aștea? întrebă kă vioicișne Mercèdès.

— Nă, doamnă, dar, adă-ăi a minte kă dămitale ăi a făkătă aștea observare.

— Nă mi adăkă a minte, zise kontesa.

Șnă valetă intră: elă venia la șgomotălă klonogelăși trasă de Albertă.

— Dă aste florî în antikameră saă în kabinetălă de șteală, zise vișe-kontele: șăpășă ne doamna kontesa.

Valetălă askăltă.

Se făkă o țăcere destălă de mare, mi kare ăinșă kătă timpă se făkă mătarea floriloră.

— Ce năme è asta ală lăi Monte-Cristo, întrebă kontesa kândă a eșită feșiorălă kă țelă din șărmă vasă de florî, è șnă năme de familă, șnă năme de momă, o titălă simplă?

— Mi se pare kă o titălă, mamă, nimikă măi mătă. Kontele a kămpărată o inșălă în arșinelagălă toșkană, mi, dăne kămi zăcea înșă-mi ază dimineăă, a fondată o komandariă. Șăi kă așă se face aștea nentă Șăntălă-Stefan ală Florenței, nentă șăntălă-Grigoriă-Constantinian ală Parmei, mi kiară nentă ordinaălă Maltei. Kătre aștea, n'are niăi o nretin-dere la nobleșe mi se nămesă șnă konte din întămulare, de mi țărerea ăenerală a Romei è kă kontele è șnă domnă mare.

— Manierele lăi șăntă minșnate, zise kontesa, țelă năăină dăne țeia țe am nătătă șădeka în șărtele minște în kari a stată aăi.

— Oș! perfekte, mamă, așă de perfekte kiară, înkătă

întrekă kă mǎltă totă ce am kănoskătă mai aristokratikă în cele trei nobleți cele mai mândre din Europa, adică noblețea engleză, noblețea spaniolă și noblețea germană.

— Kontesa kășetă zăș mință, apoi, dăp' ațeastă îndoiială skărtă, zise :

— Ai vâzătă, skămpătă meă Albertă... și fakă o întrebare de mămă, înțeleșă, ai vâzătă ne D. kontele de Monte-Cristo în interiorăș seă; ai destăle pătrândere, ai învâșătă lămă, mai măltă taktă de kătă alșă kari sântă de sea-ma dămitale; krezi kă kontele ă ceia ce se arătă a fi?

— Și kăm s'arată?

— Ai sșes'o singăreă adineaoră, zăș domnă mare.

— Și am sșesă, mamă, kă astă-felă ilă krede lămea.

— Dar dămitale, kăm și se pare, Albertă?

— Și mărtărisekă kă n'am înkă o părere otărită despre dănsăș, krezi kă ă zăș Maltesă.

— Nă te întrebă despre orișina sa: te întrebă asăpra persoanei.

— Ah! despre persoana sa, ă altă țeva; mi am vâzătă atătea lăkrăi streine la dănsăș, înkătă, daka vreă să și sșisă ce kășetă, voiă respunde kă ilă amă nrivi băkrosă ka ne zăș omă d'ăi lă Biron, ne kare neferițirea ilă a însemnată k'zăș sișiliă fatală; vre zăș Mamfred, vre zăș Lara, vre zăș Werner; ka ne zăna din ațeste sfărtămățare dintr'o familiă vekă, kari, desmostenite de starea loră părinteaskă, aă aflătă alta nrin năsterea țenișăi loră aventșosă, kare le a nșsă ne d'asăpra leșiloră soțietășă.

— Zică...

— Zikă kă Monte-Cristo ă o inșăle în mizlokăș Mediteranei, fără lokșitoră, fără garnisonă, lokăș de kontra-bandieră din toate nașionile, de mirășă din toate țerele. Čine

scie dak' auesti bñni industrialii nã nãteskã domnãlã lorã vre
znã drentã de asilã?

— E kã nãstingã, zise kontesa.

— Dar nã face nimikã, zãmã jãnele, kontra-
bandierã saã nã, te veã zni kã asta, mamã, kãci ilã ai vãzãtã,
D. kontele de Monte-Cristo ẽ znã omã insemnatã mi kare
va avea cele mãi mãri sãchese în saloanele Parisulã. Mi
eatã, azã dimineãã kiarã, la mine, a închenãtã intrarea sa
în lãme fãkãndã ne însã-mã Château-Renaud a remãnea în-
kremenitã de mirare.

— Mi de kãci anã poate fi kontele? întrebã Mercè-
dès, nãnãndã fãrã îndoialã o mare importanãã l'acheastã întrebare.

— De vr'o trei-zeci mi çinã, trei-zeci mi wease
de anã, mamã.

— Ama de jãne! ẽ kã nenãstingã, zise Mercèdès res-
nãnzãndã totã de o datã la çeia ce zãcea Albertũ mi la çeia
ce i zãcea propria sa kãçetare.

— Este adevãrãlã, kã toate achestea. De trei patrã
orã mi a zisã, mi de sigãrã fãrã prekãçetare: La kãtare epo-
kã eram de çinã anã, la kãtare eram de zece anã, la kãta-
re earã de doi-sure-zece; eã, ne kare kãriositatea mã çu-
nea destenã asãnr' achestorã amãnãnte, anroniam datele, mi
niã o datã nã ilã am aflatã grevitã. Etatea achestã omã
singãlarã, kare n'are niã o etate, este darã, sãnt sigãrã,
de trei-zeci mi çinã de anã; kãtre achestea, adã-çi a minte,
mamã, kãtã de viã ẽ okãlã seã, kãtã de negrã ẽ pãrãlã seã
mi kãtã de nesbãrãtã ẽ frãntea sa, de mi ẽ palidã; ẽ o na-
tãrã, nã nãmã vigãroasã, dar ãnkã mi jãnã.

Kontesa mi plekã kapãlã sãb znã valã foarte greã de
kãçetãrã amare.

— Mi achestã omã a prinsã amiãã nentã dãmneata,
Albertũ? întrebã ea k'o ãnfiorare nervoasã.

— Аша krezǎ, doamnǎ.

— Ші dǎmneata... ілǎ іzbesçı asemene ?

— Мі плаче, doamnǎ, or че аrǎ zıche Franz d'Ері-
nay, kare voia a ілǎ face sǎ treakǎ іn okiі mei ka ǎnǎǎ kare
re venia din іsmea чеa altǎ.

Kontesa fǎkǎ o miskare de snaimǎ.

— Albertǔ, zise ea k'ǎnǎ glasǎ skimbatǎ, te am fe-
ritǎ totǎ d'ǎsna de noşele kǎnosçınçe. Akǎm estі bǎrbatǎ,
ші аі nǎtea sǎ mǎ іnveçı kiarǎ ne mine; kǎ toate aчestea,
çı voiǎ repeti: fiі kǎ minte, Albertǔ.

— Ші аша sǎ fiǎ, skǎmǎ mamǎ, s'arǎ kǎveni sǎ
sçıǎ mai d'іnainte de че sǎ mǎ fereskǎ, ka sǎ mi fiǎ astǎ
іnvǎçıtǎrǎ folositoare. Kontele nǎ joakǎ kǎçı niçı o datǎ,
kontele bea nǎmai аnǎ dǎrıtǎ de o nikǎtǎrǎ de vinǎ de Spania,
kontele s'a аnǎçiatǎ аша de іnavçıtǎ, іnkǎtǎ n'arǎ nǎtea sǎ se
іmpǎrǎmste banі dela mine, fǎrǎ ka sǎ rizǎ de elǎ: de че
vreі dargǎ sǎ mǎ temǎ din partea kontelǎi ?

— Аі drentate, zise kontesa, mi snaimеle mele sǎntǎ
nebǎne, avіndǎ drentǎ obіektǎ mai vіrtosǎ ǎnǎ omǎ kare çı
a skǎpatǎ viaga. Dar че vream sǎ te іntrebǎ, Albertǔ, ta-
tǎ-teǎ ілǎ a priimitǎ bine ?   de trebçınçǎ sǎ fimǎ mai mǎltǎ
de kǎtǎ konvenabilі іn privinga kontelǎi. D. de Morcerf  
ǎne-orі okǎpatǎ, аfacerile lǎ ілǎ fakǎ plinǎ de grijі, ші s'arǎ
nǎtea kǎ, fǎrǎ sǎ vrea...

— Tatǎlǎ meǎ a fostǎ perfektǎ, doamnǎ, іnterǎnse
Albertǔ; voiǎ zıche ші mai mǎltǎ: s'a nǎrǎtǎ foarte lingǎmitǎ
de doşǎ trei komplimente din чеle mai іndemǎnatıche че і a stre-
kǎratǎ kontele kǎ atǎta ferıçıre ші nemerealǎ, ka kǎm ілǎ arǎ
fi kǎnoskǎtǎ de trei-zeyı de аnı. Fiǎ-kare din miçele sale
sǎçete lǎdǎroase katǎ se fi nǎkǎtǎ tatǎlǎi meǎ, adaxse
Albertǔ rızındǎ, astǎ-felǎ іnkǎtǎ s'aǎ nǎrǎsitǎ ka çeyı mai

bună amici din lume, mi D. de Morcerf voia chiar să îl ducă la Camera spre a îl face s'arză diskursiv să.

Kontesa nu respunse nimic; era absorbită într-o visare profundă, întrucât okii ei se înkiseră puțin câte puțin.

Juanele, în picioare înaintea ei, o privia cu acrișă amoră de fiică mai tânără și mai afectuosă la kopii ale căroro mame sântă june mi frămoase încă; pe urmă, dăne ce i vâză okii înkimi, o askaltă și mință resflindă în dăchea sa nemiskare, mi, vâzind'o adormită, se depărță pe vîrfșă deșitelorș, îmvingîndă cu fereală șua kamerei unde lăsa pe mămă-sa.

— Astă diavolă de omă, mărmară elă klătindă din kapă, bine i am prezisă că kolo kă va face sensașne în lume; măsoră efektivă să k'șnă termometru kare nu mă minte. Mămă-meă ilă a însemnată, ama dară kă să fiă de însemnată.

Și se dete josă la grajdășile lăi, nu fir' șnă nekasă sekretă, nentru kă, făr'a i trece chiară prin minte, kontele de Monte-Cristo nșese mămă pe nisce jșgani kari trimitea pe mărșii sei la nșmășlă 2 în spiritală kșnoskătoriloră.

— De sigără, zise elă, oamenii nu sântă egali, kă să rogă pe tatălă meă a desvolta astă teoremă la Camera înaltă.

CAPITULŪ XLII.

DOMNULU BERTUCCIO.

Înt'astă timpă kontele ajnșese a kasă la dînsășă; avea mease minște kă să faktă astă kale.

Aste mease minște ajnșeseră kă să fiă vâzștă de doșă-zecă de jșni, kari, kșnoskindă preșlă jșganiloră ce i nșțaseră kșmpăra ei, mi nșseseră kai în gaionă kă să vază

Domnul Bertuccio.

pe strelyčitxl̄ domn̄ kare m̄i k̄mup̄ra kai de k̄te 10,000 frančī x̄n̄xl̄.

Kasa aleas̄ de Ali, mi kare era s̄z f̄z residin̄p̄ de oraūš a l̄xi Monte-Cristo, se afla în dreanta x̄rk̄nd̄x̄-se yineva pe C̄ampiele-Elisee, așezat̄ între k̄rte mi gr̄din̄; x̄n̄š pomet̄š foarte st̄fos̄š, kare se în̄l̄p̄a în mizlok̄xl̄ k̄r̄p̄ii, maska o parte a fagadei; înurej̄r̄xl̄ ast̄i pomet̄š înainta, ka doz̄x̄ alee kari, întinz̄nd̄x̄-se în dreanta mi în st̄nga, ad̄x̄cea, dela grile, tr̄s̄x̄rele la x̄n̄š îndoit̄š kan̄š de skar̄x̄ x̄nde z̄p̄cea pe f̄z-kare treant̄x̄ x̄n̄š vas̄š de porcelan̄x̄ plin̄š de flori.

Ast̄x̄ kas̄x̄, sinḡratik̄x̄ în mizlok̄xl̄ x̄n̄š snapīš larḡš, mai avea, afar̄x̄ de intrarea prin̄cipal̄x̄, înk̄x̄ o intrare kare da în strada Ponthieu.

Înainte kiar̄š de a striga k̄x̄er̄xl̄ ne portar̄xl̄, grila masiv̄ se întoarse pe p̄îp̄inele ei.

V̄z̄x̄ser̄x̄ ne kontete venind̄š, mi la Paris̄u ka mi la Roma, ka mi pret̄x̄indene, era servit̄š k̄x̄ renezimea f̄l̄p̄er̄xl̄.

K̄x̄er̄xl̄ intr̄š dar̄x̄, merse mai închet̄š, mi grila se înk̄isese ear̄x̄ k̄nd̄š roatele s̄na înk̄x̄ pe nisinx̄l̄ aleei.

La st̄nga sk̄r̄p̄ii, tr̄s̄x̄ra se onri; doi oameni se apropiar̄x̄ de x̄x̄ioar̄x̄: x̄n̄xl̄ era Ali, kare s̄r̄ise st̄p̄in̄xl̄i seš k̄x̄ o nekrez̄xt̄ k̄r̄p̄īx̄ de b̄k̄x̄r̄īx̄, mi kare se krez̄x̄ pl̄-tit̄š k̄x̄ o sinḡr̄x̄ k̄xt̄xt̄r̄x̄ a l̄xi Monte-Cristo.

Chel̄š alt̄š sal̄xt̄ k̄x̄ x̄nilin̄p̄ mi m̄i dete braȳxl̄ kontel̄i ka s̄z l̄š aj̄ste a se da jos̄š din tr̄s̄x̄r̄x̄.

— M̄xl̄p̄mesk̄š, domn̄xle Bertuccio, zise kontele s̄z-rind̄š x̄mor̄š neste cele trei trente; mi notar̄xl̄š?

— E în salons̄xl̄ chel̄š mik̄š, Eschelin̄p̄, resp̄onse Bertuccio.

— Iți kartele de vizită ce îți am zisș sș pși sș mi sare îndatș ce veī avea nșmșrșlș kaseī?

— Domnșle konte, sșntș gata; am fostș la celș mai bșnș sșpștorș din Palatul-Regal, kare le a esekștatș înaintea mea; cea d'întiș kartș trasș am dșs'o îndatș kiarș, dșne ordinslș dșmitale, la M. baronș Danglars, denștatș, pe strada Chaussée-d'Antin, No. 7; cele alte sșntș pe kș-minșlș din kamera de kșlkare a Eschelingeī Voastre.

— Bine, kște ore sșntș?

— Patrș ore.

Monte-Cristo își dete mșnșșe, pșlșria își bastonșlș așelșia-și lakeș franșesș kare se renezise afarș din anti-kamera kontelș de Morcerf ka sș kizme trșșra; pe șrmș trekș în salonslș celș mikș, kondșș de Bertuccio, kare i arșlș kalea.

— Ce pșkștoase marmșre într'astș antikamerș, zise Monte-Cristo, krezș kș se vorș redika d'aci.

Bertuccio se înklinș.

Dșne kșm sșșse intendentșlș, notarșlș astenta în salonslș celș mikș.

Așestș omș avea o fișrș onestș de alș doilea klerikș de Parisș, înzștatș la demnitatea de tabelionș(*) alș okrș-gșlș, demnitate neste kare nș mai pștea trece înainte.

— Domnșlș è notarșlș kare è însșrșinatș a vinde kasa de kampaniș ce voiș sș o kșmșrș? întrebș Monte-Cristo.

— Da, domnșle konte, resnșșse notarșlș.

— Gata è aktșlș de vînzare?

— Da, domnșle konte.

— Îș ai adșș?

— Eatș-lș.

Îșea bine. Iși șnde se aflș astș kasș pe kare o

(*) Astș-felș se nșșia greșierī și sekretariī jșdekștorielorș celorș mișl.

kəmpeɾɛ? întrebă Monte-Cristo kə neingrijire, îndreptându-se pe jumătate la Bertuccio mi pe jumătate la notară.

Intendentălă făkə ună uestă kare însemna: Nə sviș.

Notarălă se zită la Monte-Cristo kə mirare.

— Че felă? zise elă, domnălă konte nə svie unde se află kasa pe kare o kəmpeɾɛ?

— Nə, pre leșea mea, zise kontele.

— Domnălă kontele nə o kənoasče?

— Ши kəm drakə s' o kənoskă? viș dela Cadice ază dimineauă, n'am mai venită niči o dată la Parisă, pentră în-tiia oară piș ničiorălă în Francia.

— Атъчи, è altă чева, respunse notarălă, kasa pe kare o kəmpeɾɛ domnălă konte se află la Auteuil.

L'achește vorbe, Bertuccio se năli pe văzste.

— Ши unde è Auteuil? întrebă Monte-Cristo.

— Дої паші denarte de ачи, domnăle konte, zise notarălă, пăчинă dăue Passy, într'ună lokă minănată, în miz-lokălă пăдăриі Buloniі.

— Аша de ашоane? zise Monte-Cristo; dar nə è la ăарă. Kəm drakə te аі dășă să мі aleпă okasă la poarta Parisulă, domnăle Bertuccio?

— Еș! zise intendentălă kə o grăbire nesășă; nə, făɾă indoială, nə m' a însăɾăinată pe mine domnălă konte s'alegă astă kasă; bine-voiasă domnălă konte a ші adăče a minte, a kăta în memoria sa, a întreba săvenirile sale.

— Ах! аі drentate, zise Monte-Cristo; akəm мі adăkă a minte: am çitită astă însăingare într' o gazetă, ші m'am închelată de аcheastă titlă: *Kasă de kampaniă*.

— Маі è timnă, zise kə işdeală Bertuccio: mi daka Eschelunga Voastră vrea să mă însăɾăineze de a kăta într' altă parte, i voiș afla totă че va fi mai bənă, saș la Engli-en, saș la Fontenay-aux-Roses, or la Bellevue.

Notarul se uită la Monte-Cristo cu mirare.

— Ns, pre lepea mea, zise kx neingrijire Monte-Cristo; fiindǎ-kx am ne aचेasta, o voiǎ onri.

— Iii domnǎǎ are drentate, zise kx vioicizne notarǎǎ, kare se temea sǎ ns iiii nearzǎ onorarele:   o proprietate minznatǎ: ape kxrgǎtoare, pǎdxri stǎfoase, lokxindǎ konfortabilǎ, de mi pǎrgsitz de mǎltǎ; fǎr'a mai vorbi de mobile, kari, or kǎtǎ de vekǎ sǎ fiǎ, totǎ aǎ preuǎ, alesǎ astǎ-zǎ kǎndǎ se kastǎ antikǎriele. Kx ertǎcizne, dar kreuzǎ kx domnǎǎ are gǎstǎǎ epocǎi sale.

— Zi mereǎ, respǎnse Monte-Cristo; aiva darǎ   kx-viinčioasǎ?

— Ax! domnǎle,   mi mai mǎltǎ de kǎtǎ atǎta,   minznatǎ!

— La drakǎ! sǎ ns skǎpǎmǎ o asemene okazizne, zise Monte-Cristo; kontraktǎǎ, te rogǎ, domnǎle notarǎǎ.

Iii semnǎ renede, dǎne  e arǎnkǎ o kǎstǎtǎrgǎ in partea aktǎǎǎ xnde era arǎtatǎ sitǎagiznea kasei mi nǎ-mele proprietarilorǎ.

— Bertuccio, zise elǎ, dǎ  in i-zecǎ mi  in i miǎ fran i domnǎǎǎ.

Intendentǎǎ emi k'ǎnǎ nasǎ kam nesigǎrǎ mi se intoarse k'ǎnǎ paketǎ de bilete de bankǎ ne kari notarǎǎ le sokoti ka ǎnǎ omǎ  e era obi institǎ a ns mi urimi banii inaintea  nei desinotekǎri legale.

— Iii akǎm,  ntrebǎ kontele, imnlinitǎ-s'aǎ toate formalitǎzile?

— Toate, domnǎle konte.

— Ai keile?

— Sǎntǎ in mǎzinele portarǎǎǎ kare pǎzes e kasa; dar eatǎ ordinǎǎ  e i am datǎ de a instala ne domnǎǎ in noxa sa proprietate.

— Foarte bine.

— **III** Monte-Cristo fьkь notarylđi ьnъ semnъ din kanъ kare vrea sь zikъ :

— Nь mai am trebsinъ de dьmneata, dь-te.

— Dar, se ьerkъ a zice onestlъ tabelionъ, domnъlъ konte s'a inьelatlъ, mi se pare ; trebsia sь mь dea nъmaь ьinьi-zei mь de franьi, neste totъ.

— **III** onorarele dьmitale ?

— Sьntъ konrinse intr' aьeastъ sьmъ, domnъle konte.

— Dar n'aь venitъ dela Auteuil aьi ?

— Da, fьrъ inьoialъ.

— Ei bine ! katъ sь ьi nъteskъ kъ ьi aь datъ astъ sьvьrare, zise kontele.

— **III** i fьkь semnъ sь nlece.

Notarylъ emi dьndъ-se inьerъtъ mi salъtъndъ nъnъ la nъmъntъ.

Hentъ inьtia oarъ inьtiminase elъ ьnъ asemene omъ, din zisa in kare se fьkьse notarylъ.

— Kondъ ne domnъlъ, zise kontele lđi Bertuccio.

III intendentlъ emi dьne notarylъ.

Abia remase kontele singьrъ, mi skoase din posьnarъ ьnъ portfoliъ ьe se inkidea, ne kare ilъ deskise kъ o keiъ ьe o pьrta la gъtъ fьr'a o pьrъsi niьi o datъ.

Dьne ьe kьtъ ьnъ minъtъ, se onri la o foaie ne kare era inьsemnate kьte-va note, konfrъntъ aste note kъ aktlъ de vъnzare ьe era denъsъ ne masъ, mi stringîndъ-mi minъile :

— Auteuil, strada Fontanei, no 28 ; prea bine, zise ; akъm kьvine-se oare a mъ ranorta la o mьrtъrisire smъlsъ prin suaima reliьioasъ saъ prin suaima fisikъ ? ьelъ nъinъ, inьr'o orъ voiъ alla totъ.

— Bertuccio ! strigъ elъ lovîndъ k'ьnъ ьiokъnelъ kъ koadъ kare se inьoia ne ьnъ timbrъ ьe skoase ьnъ sьnetъ askъnsъ mi nrelъnъitъ. Bertuccio !

Intendentslîş se arăţi pe praglîş şmei.

— Domnule Bertuccio! zise kontele, nu mi ai spusş o dinioară kă ai mai kăltoritş în Francia?

— În kăte-va pîrçî ale Franciei, da, Eschelling.

— Kănosçi lokşgile dănimprejşrîş Parisului, fîrş în-
doialş?

— Nu, Eschelling, nu, resnăse intendentslîş k'şnş felş de tremşrîşrîş nervoasş pe kare Monte-Cristo, ka şnş kănoskătorş în privinga emoşionilorş, o atribăi kă drentş kăvîntş la şnş viş ncăstîmpîrş.

— Îmi pare reş, zise elş, kă n'ai visitatş lokşgile dănimprejşrîş Parisului, kăçi voiş şă mă dăkş kiarş astş searş şă mi vîzş pronşietatea cea noşă, şii, venîndş kă mine, mi ai fi datş fîrş îndoialş kăte-va şçîingş bşne.

— La Auteuil! strigş Bertuccio, a kărşia făçş ară-
mîntş se fîkş măi vîntş. Eş şă mă dăkş la Auteuil!

— Eî bine! ce lăkrş de mirare è daka veî veni la Auteuil, te întrebş? Voiş şedea la Auteuil, va trebş şă viî kă mine, fiîndş-kă façi parte din kasş.

Bertuccio mi lăşî kăuşlîş în josş înaintea kărtăkrei îmerioase a kontelşî, şii remase în nemiskare şii fîrş res-
pnşş.

— Ama! dar ce çî s'a întîmlatş? Veî şă mă façi şă şnş klonogelşlîş a doza oarş nentş trăşrîş? zise Monte-Cristo kă tonşlîş kă kare pronşçîş Ludovicş XIV faimosşlîş: „Approape eram s'asentş!”

Bertuccio fîkş nşmai o şrîrşrîş din mikşlîş salonş nîntş în antikamerş, şii strigş k'şnş glasş regşmitş:

— Kaiş Eschellingei Sale!

Monte-Cristo skrîse doşş trei skrîsorî.

Pe kăndş şii siçila skrîsorile, intendentslîş intrş earş.

— Trăşşra Eschellingei Sale è la noartş, zise elş.

— La Autenil! strigă Bertuccio, a quâruia față aramină se făcu vință.

— Ei bine! iea-ți mănșele și pълъria, zise Monte-Cristo.

— Mergă și că ă domnăle kontele? întrebă Bertuccio.

— Fъръ indoială, kată șă ăi dai ordinele, fiindă-ăă am a minte șă lokșesăă într' așea kasă.

Nă era esemnlă ka șă fi întorsă șine-va vorba kontelăi.

Astă-felă intendentăle, fър' a fașe nișă o obieșșine, șrmă kontelăi, kare se șrkă în trășșră și i făkă semnă a ilă șma.

Intendentăle meșă kă respektă ne banketa din ainte.

CAPITULŪ XLIII.

CASA DE LA AUTEUIL.

Monte-Cristo observase kă dăndă-se josă ne șkară Bertuccio și făkăse kășșea dăne felăle kă kare o fakă Corsicanii, adikă țindă aerăle în kășșe kă deșităle șelă mare, și kă lăndă-șă lokăle în trășșră morgășe inșelă o rșșă șkărtă.

Or kare altă așară de șnă omă kăriosă ară fi avăle îndărare de nenășșerea șe o arășe demnăle intendentă nenășșă preimblarea șe kășșeta s' o fakă kontele așară din orașă; dar kăm se vede, așșta era urea kăriosă, inkăle nă vră șă șkăteaskă ne Bertuccio de așășă kăłștoră mikă.

În doză-zeci de minute ajunse la Auteuil.

Trăbărarea intendentului krescea din ce în ce mai mult.

Intrând în sat, Bertuccio, încolțit în zăgăzile trăsreii, închipuindu-se a chema k'ună neastimpută febră în kare kas pe d'înaintea kăria treia.

— Să zici să stea în strada Fontanei, la no 28, zise kontele înfingându-mi kărtăra kă neîndărare în intendent, kăria da astă ordin.

Sădoarea akoneri faga lui Bertuccio, mi kă toate achetea se sumpse, mi, skouîndă kănsă afară din trăsre, strigă kăcherului:

— Strada Fontanei no 28.

Acestă no 28 se află la marginea satului.

În timpul kărtoriei, noantea sosise, să mai bine ză noră negră încărkă de elektriitate da avelă întenerikă premătrată aparina mi solemnitatea unei episode dramatice.

Trăsra se omri, ferioră se repezi la zăioară mi o deskise.

— Ei bine! zise kontele, nă te dai josă, domnăle Bertuccio? vreă dară să remă în trăsre? Dar unde drakă mi sântă mințile astă seară?

Bertuccio sari din trăsre mi mi dete zmeră kontelui, kare, astă dată, se srijini de elă mi desuinse ză kăte ză cele trei trepte ale trăsreii.

— Bate la noartă, zise kontele, mi anșură-mă.

Bertuccio hăz în noartă, kare se deskise mi portărlă se înfășură.

— Ce este? întrebă elă.

— E noară dămitale stăină, bravă meă, zise ferioră.

— **III arstŭ portarŭlŭi biletŭlŭ de reknoaschere datŭ de kŭtre notarŭ.**

— **— Ama darŭ kasa   vindetŭ?  ntrebŭ portarŭlŭ, mi domnŭlŭ vine s' o lokŭiaskŭ?**

— **Da, amikŭlŭ meŭ, zise kontele, mi mŭ voiŭ sili sŭ te fakŭ a nŭ  i nŭrea reŭ de vekŭlŭlŭ dŭmitale stŭnŭnŭ.**

— **Ox! domnŭle, zise portarŭlŭ, n' am pentru ce sŭ mi nŭea parŭ reŭ, kŭvŭ ilŭ vŭzŭlŭ foarte rarŭ; sŭntŭ mai mŭltŭ de chinŭ anŭ de kŭndŭ nŭ ilŭ am mai vŭzŭtŭ venindŭ aci, mi, nŭre leuca mea! a fŭkŭtŭ bine de a vindetŭ kasa din kare nŭ se folosŭa nimikŭ.**

— **— III kŭm se nŭmia  ntŭilŭlŭ dŭmitale stŭnŭnŭ?  ntrebŭ Monte-Cristo.**

— **D. markisŭ de San-M eran. Ax! nŭ mi a vindetŭ kasa kŭtŭ ilŭ a kostatŭ, sŭnt sigŭrŭ.**

— **Markisŭlŭ de San-M eran! zise Monte-Cristo, dar mi se pare kŭ adestŭ nŭme nŭ mi este nekŭnoskŭtŭ, zise kontele; markisŭlŭ de San-M eran...**

III nŭrŭ kŭ kŭmetŭ.

— ** nŭ  ntilomŭlŭ bŭtrŭnŭ,  rnŭ portarŭlŭ,  nŭ kredinuosŭ alŭ Burbonilor; aveu o fatŭ  nikŭ ne kare o mŭritase kŭ D. de Villefort, kare a fostŭ prokŭrorŭ alŭ reuelsŭ la Nimes mi ne  rnŭ la Versalie.**

— **Monte-Cristo arŭnkŭ o kŭstŭtsŭrŭ kare întilni ne Bertuccio mai vŭntŭ de kŭtŭ zidŭlŭ de kare era rezimatŭ ka sŭ nŭ kazŭ.**

— **— III astŭ fatŭ n' a mŭritŭ?  ntrebŭ Monte-Cristo; par' k' am azŭitŭ zikŭndŭ aueasta.**

— **Da, domnŭle, sŭntŭ dozŭ-zeyŭ mi  nŭlŭ de anŭ, mi, de atŭnŭ, n' am mai vŭzŭtŭ de treŭ orŭ ne bietsŭlŭ markisŭ.**

— **Mŭlŭsmeskŭ, mŭlŭsmeskŭ, zise Monte-Cristo,  s-dekŭndŭ dŭne smŭchinarea intendentŭlŭi kŭ nŭ mai nŭstea în-**

Dar acela k̄tre kare era îndreptate aste vorbe se afla amegit̄, inkremenit̄, nimit̄.

Okii l̄i ret̄cīi k̄sta împrej̄s̄i z̄mele z̄n̄i trek̄t̄ sp̄im̄nt̄or̄, mi k̄ m̄inelei sḡr̄cite sem̄na ka k̄m ar̄ fi cerkat̄ a resin̄ce nis̄ce s̄venirī sp̄imoase.

— Eī bine! st̄r̄i kontele.

— N̄! n̄! striḡ Bertuccio p̄n̄nd̄ farar̄l̄ ne z̄ngis̄ zid̄l̄i din afar̄; n̄, domn̄le, n̄ m̄ voī d̄ce mai denarte, è k̄ nen̄tin̄!

— Ce va s̄ zik̄ asta? întreb̄ Monte-Cristo k'z̄n̄ glas̄ la kare n̄ se n̄stea op̄ne çineva.

— Dar bine vezi, domn̄le, striḡ intendents̄l̄, k̄ asta n̄ è nat̄ral̄; k̄ av̄nd̄ o kas̄ de k̄m̄rat̄ la Paris̄, ai k̄m̄rat̄'o tokmai la Auteuil, mi k̄ k̄m̄r̄nd̄'o la Auteuil, ai nemerit̄'o tokmai la no 28 din strada Fontanei. Ax! pentr̄ ce n̄ çii am sp̄s̄ asta mai dinainte, monsiniore? N'ai fi st̄r̄it̄ fl̄r̄ îndoial̄ ka s̄ vī mi ē. Kredeam k̄ n̄ va fi tokmai asta kasa ne kare a k̄m̄rat̄'o D. konte. Par'k̄ n'ar̄ mai fi fost̄ alt̄ kas̄ la Auteuil de k̄t̄ kasa omor̄l̄!

-- Ox! ox! zise Monte-Cristo om̄r̄nd̄-se de o dat̄, ce vorb̄ z̄it̄ çii a emit̄ din ḡr̄! Al̄ drak̄l̄ om̄! Corsican îneliçat̄! tot̄ d'as̄na mistere sā s̄nerst̄içni! s̄ vedem̄, iea fanar̄l̄ mi aideçii s̄ vedem̄ gr̄dina; k̄ mine, n'ai s̄ te tem̄ de nimik̄, aș̄a krez̄!

Bertuccio l̄f̄ fanar̄l̄ mi se s̄p̄se.

K̄nd̄ se deskise noarta, se v̄z̄ z̄n̄ çer̄ albicioș̄ în kare l̄na se l̄nta în-d̄șert̄ în kontra z̄nei m̄ri de nori ce o akoperia k̄ val̄rile lor̄ înt̄nekoase ne kari le l̄mina z̄n̄ min̄t̄, mi kari se d̄ceea în z̄m̄ a se perde, mi mai înt̄nekoase ink̄, în af̄ndimile nem̄r̄çinit̄l̄.

Intendents̄l̄ vr̄ s'o iea la st̄nga.

— Nş aua, domnşle zise Monte-Cristo, la ce sş mai şrmşmş aleele? eatş o erbiste frşmoaşş, aideşş drentş înainte.

Bertuccio sterse sşdoarea kare i kşşşea de pe frşnte, dar se sşuşse.

Kş toate auestea elş şma mereş la şşnga.

Monte-Cristo, din kontra, trşea la dreanta, mi, a-şşngşndş ling' şşş şşşş de arbşri, se onri.

Intendentsş nş mai nşş sşferi.

— Depşteazş-te! domnşle, şşgrş elş, depşteazş-te, te rogş! te affi tokmaş şşşelş lokş!

— La kare lokş?

— La kiarş lokşş şnde a kşşşş.

— Skşşşşş meş Bertuccio, zise Monte-Cristo rşzşndş, vino-şş in şşşşri, te rogş; nş ne affişş la Sartena saş la Corte. Asta è nşmaş o şşşşş şşşşş angş reş şşşşş, mş şşşşş, dar ne kare nş se kşvine a o defşima pentş aueasta.

— Domnşle, nş sta akolo, nş sta akolo, te rogş!

— Mi se nare k'ai neşşnitş, mestere Bertuccio, zise kş reuealş kontele; daka este aua, sşşne-mş, ka sş te inkizş in vre o kasş de şşşşş nşn' a nş se inşimula vre o neferişire.

— Vaş! Eşşelinşş, zise Bertuccio kşşndş din kanş mi inşşşşşşş-şş mşşinele k' o atişşine ce arş fi şşkşş sş rşzş kontele daka nişce kşşşşri de şşş interesş mai mare nş ilş arş fi kantiuatş in minşşşş auesta mi nş ilş arş fi şşkşş foarte kş lşare a minte la cele mai miş espansişni ale aues-tei konsuşşşde şşşşşşşş, vaş! Eşşelinşş, neferişirea s'a inşimulatş.

— Domnşle Bertuccio, zise kontele, mi nare foarte bine kş notş a şş zice kş, totş şşşşşşşş, şş sşşşş bra-şşele, mi şş inşorş oki şar' k'ai aveu ne drakş kare nş

— Domnule, nu sta acolo, nu sta acolo, te rog!

vrea sã easã; ama darã, am observatã mãi totã d'asna kã drakãlã celã mãi îndrãbitã întrã a remãnea la postãlã seã, è unã sekretã. Te sciam Corsican, te sciam întãnekosã mi rãme-
gãndã totã d'asna kãte o istoriz vekiz de *vendetta*(*), mi pã treceam kã vederea în Italia, nentrã kã în Italia se obiãns-
eskã asemene lãkrãri; dar în Francia nã nrea simte cineva
gãsiã nentrã omorã; sãntã pindarmã kari se okãpã kã ayeasta,
jãdektorã kari kondeamnã mi ualkãri kari resbãrã.

Bertuccio mi împãrãntã mãinele, mi, fiindã-kã nã lãsa
fanãrãlã din mãntã pe kãndã fãcea ayeate diferite miskãri,
lãmina i arãtã fãga cea trãbrãrã.

Monte-Cristo ilã çerçetã kã ayela-mã okã kãm çer-
çetase la Roma sãplãçidã(**) lã Andrea, pe gãmã i zise k'unã
tonã de glasã kare fãks pe bietãlã intendentã sã ilã konrinzã
o noãz înflorare:

— Ama darã mã minãise abatele Busoni, kãndã,
dãpe kãlãtoria-sa în Francia, la 1829, trimise la mine, kã
o skrisoare de rekomandare în kare mi rekomanda pregioa-
sele dãmitale kalitãpã? Eã bine! am sã skriã abatelã; voiã
sã ilã fakã resnãnzitorã nentrã protektatsãlã seã, mi voiã afla
fãrã îndoialã ka çe felã de lãkrã este ayeatã omorã. De kãtã
te însãiãndezã, domãle Bertuccio, kã, de kãte orã m'afã în
vre o çarã, am învãpãlã de a mã konforma kã lepile eã, mi
kã n'am dorinã sã mã strikã kã drentatea din Francia nen-
trã dãmneata.

— Ox! sã nã fãçã asta, Esçelinqã; te am servitã kã
kredinqã, nã è ama? strigã Bertuccio kã desnerare; am fostã
totã d'asna omã onestã, pe kãtã am nãstãtã, am fãkãtã mi eã
mãlte lãkrãri bãne.

— Nã zikã ba, resnãnse kontele; dar çe drakã aã

(*) Resbãnare.

(**) Педанствъ, казнъ.

de te ai tãrbãratã astã-felã? Asta è snã semnã xritã: o kon-sviiingã kãratã nã prodãce atãta paloare pe obrazã ãi atãta ferbingealã în mãinele snã omã...

— Dar, domnãle, zise kã îndoialã Bertuccio, nã mi ai snãsã singãrã kã abatele Busoni, kãrãia am mãrtãrsitã totã în ãnkisorile dela Nimes, te a ãnsviiingãtã, trimigãndã-mã la dãmneata, kã aveam sã mã mãstrã foarte amarã pentrã ceva?

— Da; ãn sã, fiindã-kã te ãndrenta la mine zikãndã-mi kã te vei face snã intendentã minãnatã, am kreztã kã ai fãratã, iar nã altã ceva!

— Ox! domnãle konte! zise Bertuccio kã desnãegã.

— Saã kã, fiindã-kã erã Corsican, nã te ai nãstãtã opri d'a *faue o nele*, kãm se zice în ãurã, prin antifrãzã, kãndã din kontra se ica nelea.

— Ei bine! ama è, monsiniore, da, bsnãlã meã si-niorã; è kiarã ama! strigã Bertuccio kãzãndã în ãenskã ãn-aimea kontelsã; da, è o resbnãre, mã jãrã, è nãmaì o resbnãre.

— ãngelegã; dar ceva ce nã ãngelegã è de ce tok-mã astã kasã sã te kalvanizeze ãinã ãntr' atãta.

— Dar, monsiniore, nã è preã natãralã, resnãse Bertuccio, daka o datã ãntr' astã kasã s'a fãkãtã resbnãrea?

— Ce! kasa mea?

— Ox! monsiniore, nã era ãnkã a dãmitale, resnãse Bertuccio kã naivitate.

— Dar a kãì era? a D. markisã de San-Mãran, mi se pare kã a zisã portãrãlã. Dar ce drãks aveã sã ãi resbnã de markisãlã de San-Mãran?

— Ox! nã mi am resbnãtã de dãnãlã, domnãle, çi de altã.

— Eatã ce ãntãlnire stranã, zise Monte-Cristo tãritã

oare-kam de kȳgetȳrile sale, sȳ te afli din întȳmlare, mi fȳrȳ niȳi o pȳegȳtire, într' o kasȳ unde s'a netrekȳtȳ o sȳe-nȳ kare ȳi faȳe nisȳe remȳskȳri aȳa de sȳrimȳntȳoare.

— Domnȳle, zise intendentȳlȳ, fatalitatea le adȳce astȳ-felȳ, sȳnt sigȳrȳ: mai întȳiȳ kȳmpȳri o kasȳ tokmai la Auteuil, astȳ kasȳ ȳ în kare am fȳkȳtȳ zȳȳ omorȳ; te dai josȳ în grȳdinȳ tokmai ne skara ne unde s'a datȳ elȳ; te o-pȳresȳi tokmai în lokȳlȳ unde ȳriimi lovitȳra, doȳ ȳaȳi mai în-kolo, sȳb platanȳlȳ aȳela era groana în kare mormȳntase kȳnȳlȳ: totȳlȳ aȳesta nȳ este întȳmlare, nȳ, kȳȳi atȳnȳi întȳm-plarea arȳ semȳna ȳrea mȳlȳ a Provedingȳ.

— Eȳ bine! sȳ vedemȳ, domnȳle Corsican, sȳ pȳe-sȳnȳnemȳ kȳ ȳ Provedinga; eȳ pȳe-sȳnȳiȳ totȳ d'ȳȳna totȳ ȳe vȳea ȳineva; apoi, katȳ ȳineva sȳ lase ȳeva spiritelorȳ bol-nave. Sȳ vedemȳ, strȳnȳe-ȳi minȳile mi sȳȳne-mȳ aȳeasta.

— Nȳmai o datȳ am sȳȳs'o în viaȳa mea, mi asta abatȳlȳ Busoni. Asemene lȳkrȳri, adȳse Bertuccio kȳtȳndȳ din kauȳ, se sȳȳȳ nȳmai sȳb siȳilȳlȳ konfesiȳniȳ.

— Atȳnȳi, skȳmȳȳlȳ meȳ Bertuccio, zise kontele, ȳla-kȳ-ȳi sȳ te trimȳȳȳ îndȳrȳtȳ la konfesorȳlȳ dȳmitale; te veȳ faȳe kȳ dȳȳȳlȳ kartrosȳ* saȳ bernardinȳ,** mi vȳ veȳi sȳȳne sekretele zȳȳlȳ altȳia. Dar mie mi ȳ teamȳ de zȳȳ oȳȳne sȳrimȳntatȳ de asemene fantasme; nȳ mi plȳce ka oamenȳi mei sȳ nȳ kȳteze sȳ se pȳeȳmble seara în grȳdina mea. Pe zȳȳȳ, ȳi o mȳrtȳriseskȳ, aȳi fi ȳȳȳȳȳ kȳȳiosȳ de visita vȳe zȳȳ komisarȳ de poliȳȳ; kȳȳi, aflȳ aȳeasta, mestere Bertuccio: în Italia, ȳlȳȳȳȳ ȳineva dȳentatea nȳmai daka tȳȳe, dar în Francia, o ȳlȳȳȳȳ nȳmai kȳȳndȳ vorȳȳȳ. La drakȳ! te kre-deam ȳȳȳȳȳ Corsican, ȳrea kontrabandierȳ, foarte îndȳȳ-

* Kȳȳȳȳȳ katolikȳ din ordȳnȳlȳ întȳmeiatȳ de st. Bruno.

* Kȳȳȳȳȳ katolikȳ din ordȳnȳlȳ st. Bernardin.

natikš intendentš, dar včzš kč maĩ aĩ mi alte koarde la arkšlš dšmitale. Nš maĩ estĩ alš meš, domnšle Bertuccio.

— Ox! monsiniore! monsiniore! strig'ĩ intendentšlš trčsnitš de spaimč Ȧचेastč ameninčare; ox! daka nšmaĩ kč astč tokmealč potš remčnea ĩn servičišlš dšmitale, voiš vorbi, voiš spšne totš; mi, daka te voiš pčrčsi, eĩ bine! te voiš pčrčsi nšmaĩ ka sč mč dškš la gilotinč.

— E altš čeva atšnčĩ, zise Monte-Cristo, ĩnsč dak' aĩ a minte sč minčĩ. kčpetč: maĩ bine č sč nš vorbesčĩ de lokš.

— Nš, monsiniore, mč jčrš ne mčntširea sšfletšlš meš kč čĩ voiš spšne totš! kččĩ abatele Busoni ĩnsč—mi n'a sčistš de kčtš nšmaĩ o parte din sekretšlš meš. Dar maĩ ĩntĩiš, te rogš, denčrteazč—te de ačestš platanš; eatč, ĩšna va ĩšmina noršlš ačela, mi akolo, nšš dšne kšm te afli dšmneata, ĩnfčmčratš ĩntr' astč manta kare mi askšnde talia dšmitale mi kare seamčnč kč a D. de Villefort...

— Če felš! strig'ĩ Monte-Cristo, ne D. Villefort...

— EsčelinqaVoastrč ĩlš kčnoasče?

— Vekišlš prokšrorš alš rečelšĩ la Nimes?

— Da.

— Mi kare avea ĩn kančelarĩ renšmirea čelšĩ maĩ asnrč, čelšĩ maĩ nestremčtatš maĩstratš?

— Eĩ bine! domnšle, strig'ĩ Bertuccio, ačestš omš kč renšmirea čea maĩ de nemštratš...

— Da.

— Era šnš ĩnfamš.

— Ba! zise Monte-Cristo, kč nenštingč!

— Kč toate astea č prekšm čĩ sušĩš.

— Ax! ĩntr' adevčrš! zise Monte-Cristo, mi aĩ probe desne ačesta?

— Čelš nščĩnš aveam.

— Mi le aĩ perđštš, sčngaçĩle?

— Da; dar kãtãndã-le bine se mai potã afla.

— Într'adevãrã! zise kontele. Sune-mi acesta, domnule Bertuccio! kãci într'adevãrã asta închipene a mã interesa.

„Mi kontele, kãntãndã îngãnatã o mikã ariz din *Lucia* se dãse sã meazã ne o bankã, ne kãndã Bertuccio ilã ãrma stringãndã-mi minãile.

Bertuccio remase în niãioare înainteã lui.

CAPITULU XLIV.

VENDETTA.

— De unde dorescã domnule konte sã închipã istoria? întrebã Bertuccio.

— Dar de unde vei vei, zise Monte-Cristo, fiindã-kã nã sãiã de totã nimicã.

— Kãdeam kã toate acestea kã D. abatele Busoni sãsese Eschelingei Voastre...

— Aidã, domnule Bertuccio, aidã, mi vei ãine lokã de gazetã astã searã.

— Istoria se ãrkã la 1815.

— Ax! ax! zise Monte-Cristo, nã è zisa de erã 1815.

— Nã, domnule, mi kã toate acestea chele mai miã amãnsute staã ama de fãgã în mintea mea ka kãm amã fi a dozazi dãne întimulare. Aveam ãnã frate, ãnã frate mai mare kare era în serviciãlã imneratorãlã. Aãnsese lokotenentã într'ãnã regimentã komussã nãmai de Corsicani. Acestã frate era ãnikãlã meã amikã. Remãseserãmã orfanã, eã, kãndã eram de çinã ani, mi elã de ontã-spre-zече La 1814, ne

këndë kës Burbonii, se însyrase. Imperatorët se întoarse din insula Elba; frate-meș intră earș în serviciș, mi, rșnitș zmorș la Waterloo, se retrase kș armata în doslș Ligerului.

— Dar asta è istoria celorș O Sstș-Zile ne kare mi susi, domnșle Bertuccio, zise kontele, ca è mi fșkștș, daka nș mș închelș.

— Eartș-mș, Esuelinș, dar aste amșante d'ntiș sșntș trebsinșioase, mi mi ai promisș kș vei avea rșbdare.

— Merș! merș înainte! n'am dekștș o vorș.

— Într'o zi priinșrșmș o skrișoare. Katș sș și sșiș kș lokșiamș în sștșkșlș Rogliano, la margșinea kanșlși Corsican: astș skrișoare era dela frate-meș; ne susnea kș armata era lișenșiatș, mi kș se întorșea ne la Châteauroux, Clermont-Ferand, Puy mi Nimes; dak' aveam șeva banș, mș rșga sș 'i trimișlș la Nimes, la zșlș lokandistș din kș-nosșinșjele noastre, kș kare aveam kște-va daraveri.

— De kontrabandș, zise Monte-Cristo.

— Ei Dșmnezesh meș! domnșle konte, katș sș trș-iaskș șineva bine.

— Negremitș; șrmeazș darș.

— Ișbiam ne frate-meș kș tinereșe, și am șpșșș, Esuelinș; astș-felș otrși mi cș, nș a i trimate banș, și a 'i adșe îns-mi. Aveam vre o miș de franș; lșșai șinși sște Assuntei, așasta era kșmnatș-meș; lșșai ne șei alși șinși sște, mi plekai la Nimes. Era lșkrș lesne: aveam barka mea, zșlș karikș de fșkștș ne mare: totșlș ajșta proiektșlș meș. Dar, dșpe șe se fșkș karikșlș, vintșlș deveni kontrariș; astș-felș inkștș natș saș șinși zile nș nșșrșmș întra în Ronș. În șele din șrșmș urinvenitșmș; ne șkarșmș niș la Arles; lșșai barka între Bellegarda mi Beaucaire, mi lșșai kalesa șpre Nimes.

— Ajșnșemș. nș è ama?

— Da, domnule, eartă-mă; dar, kəm va vedea Eschelința Voastră, i sursă nșmaī lăkrările kari sântă prea de trebăinț. Așa dară, era mințlă kândă se întimplaseră faimoasele măcele din Meazazi. Se afla akolo vre o doi trei brigantă kari se kiama Trestailon, Truphemy și Graffan, kari măchelăria ne prade ne totă ațeia țe 'i preșnea kă era bonapartisti. Fărbă indoială domnălă konte a așzită vorbindă-se despre ațesti asasină?

— Mă pare să fi așzită; eram prea departe de Franța în epoka ațeia; șmează.

— Intrândă la Nîmes, kredă țineva kă imbla în șănțe, la fiă-kare pasă întilnia kadavre; asasină, organizață în bande, șideă, jefăia și ardea. La vederea ațestă măcelă, mă konrinse șnă fioră, nă nentă mine; eă șnă simlă neskară korsikană, n'aveam vre șnă lăkră mare ka să mă temă: din kontra, așă timnă era timnălă nostră țelă bșnă, ală nostră, kontrabandieriloră, dar nentă frate-meă, kare era soldată ală Immerisăi, kare se întorcea din armata dela Luger kă șniforma sa și kă șualetele sale, și kare, prin șmare, avea totă de temă. Alergă la lokandistălă nostră. Presimțirile mele nă mă înțelaseră; frate-meă ajșnese în ajșnă la Nîmes, și, kiară la șua ațelăia kăria venia să țeară ospitalitate, fșese asasinată. Făkă totă țe fș prin nștință ka să deskoneră ne omoritori, dar nimină nă kteză a mă șșne nșmele loră, ață de mătă se temea lămea de eī. Kșetai ațnăi l'ățea drentate francesă, de kare mă vorbisera așa de mătă, și kare nă se teme de nimikă, și mă infășăi la prokșrorălă rețelă.

— Și ațestă prokșroră ală rețelă se nșmia Vilfort? întrebă kă neingrijire kontele de Monte-Cristo.

— Da, Eschelinț: eă venia din Marsilia, șnde fșese șșstită. Zelă seă ilă făkșse a înainte. Era șnălă

manka fratelîi meş. Капътъ pentru dînsa o mikş pensîone de la guvernş.

„— Fîţ-kare revolşîone şîi are katastrofele, respîonse D. de Villefort; fratele dşmitale a fostş viktima a-cesteia, è o neferişîre, şîi guvernşlş nş è datorş nimikş familiei dşmitale pentru a-cestia. Dak'amş avea sş jşdekşmş toate resbşnrile şe le aş fşkşţş partisanîi şşşnatorşlşî in kontra partisanilorş reşelşî, kşndş avea şîi eî nşterea in mşnz, fratele dşmitale arş fi poate astş-zî kondemnatş la moarte. Şeia şe se împlini è şnş lşkrş foarte natşralş, kşşî è leşea reşresalielorş*.

„— Şîi şe! domnşle, strigaî eş, è kş nştinş sş şîi vorbesşî aşa, dşmnşata, şnş maşistratş!...

„— Тош Corsicanîi a-cestia şşntş nebşnî, pre leşea mea! respîonse D. de Villefort, şîi kredş kş è inş imşperatorş komnatriotşlş lorş. Nş şîi aî alesş bine timşşlş, skşmşşlş meş; trebşia sş vîi sş şîi şîi a-cestia akşm doşş lşnî. Astş-zî è prea tşrzîş; dş-te darş, şîi, daka nş te veî dş-şe, voiş nşne eş sş te rekondşkş.“

— Îlş privîi şnş minşţş ka sş vşzş daka era vr'şnş mizlokş de şperatş şeva printr'o noşş rşşşşîone. Omşlş a-cesta era de neatş. M' anroniaî de dînsşlş:

„— Eî bine! i ziseî inşetş, fiindş-kş kşnosşî ne Corsicanî, katş sş şşîi kşm şîi şîi kşvîntşlş. Şîi se pare kş aş fşkşţş bine de aş omoritş ne frate-meş, kare era bonapartistş, pentru kş dşmnşata estî regalîştş; eî bine! eş, kare şşnt totş bonapartistş, şîi deklarş şnş lşkrş: kş te voiş omorî, ne dşmnşata. Din minşţlş a-cesta, şîi deklarş *vendetta*; aşa darş, şîi-te bine, şîi feresşe-te kşţş veî nştea maî bine; kşşî, inşîia oarş kşndş ne vomş afla faşş in faşş, sş şşîi kş şîi a sosîţ minşţlş şelş din şrmş.“

* Kşndş şîi resbşnz şîi şîi inşorkîndş bştaîş pentru bştaîş, omorş pentru omorş.

— Din minutulă aquesta ți declară *rendetta*.

— III, astă-felă zikîndă, nîn' a nă mi veni în simțiri dăn' ačeastă mirare, deskisei șua mi fșpîi.

— Ax! ax! zise Monte-Cristo, kă figșra dămitale țea onestă, fači astă-felă de lăkrări, domnșle Bertuccio, mi înkă șnăi prokșroră ală reșelăi! La drakă! III șcia țeală nă-șină țe vrea să zikă astă vorbă *vendetta*?

— O șcia așua de bine, înkăță, dintr' ațelă mință, nă măi eșu șingără mi se înkise în kasă, nășindă să mă kaste pretștîndene.

Din fericiire eram așua de bine askășă, înkăță nă năș să dea neste mine.

Atșnăi îlă konrinse temerea; țeș să îlă skimbe din lokăș șnde ședea, mi, fiindă-kă într' adevără era șnă omă kă inflșingă, fș nășită la Versalie, dar, șciț bine, nă se a-ștă denșrtare nentř șnă Corsican kare a jșrată să mi res-șșne în kontra inemikășă seș, mi trășșra lăi, or kăță de bine mășnată a fostă, n'a anșkată măi măștă de o jșmăță de zi înaintea mea, kare kă toate ațestea o șșmam ne jșș.

Șe era măi importantă nă era ka să îlă omoră, de o șștă de oři aflasem okasișnea; dar treșșia să îlă omoră fșr' a fi deskonerită mi măi vîrtosă fșr' a fi arestată.

D'ači 'nainte nă măi eram ală meș: aveam de pro-șektată mi de nășrită ne kășmată-meă.

Trei lăni întreșî nășdîi ne D. de Villefort; trei lăni întreșî elă nă fșkă niči șnă nășă, niči o miskare, niči o pre-șșblare, fșră ka să îlă fi șșmată kă okiș or ne șnde se dășea.

În țeale din șșmă deskoneriș kă venia într' askășă la Auteuil: îlă măi șșmă mi îlă vșzăi întrăndă într' ačeastă kasă șnde ne așșmă; dekăță, în lokă d'a intra ka toată lă-meă ne noarta țeă mare a stradei, venia șăș kălare or în

Jădăkaî kŭ emindă, mai virtosă daka eșia noantea, era sŭ treakŭ singurŭ prin grădinŭ în toatŭ lănușimea ei.

— III, întrebă kontele, ai aflată mai ne șrmŭ nă-mele ačestei femeii?

— Nă, Eșuelinŭ, respunse Bertuccio; veii vedea kŭ n'avăseii timpă a ilă afla.

— Șrmeazŭ.

— În seara ačeia, șrmŭ Bertuccio, așii fi pătătŭ omorŭi poate ne prokșrorășlă rețelsi; dar nă kănosčeam inkŭ bine grădina în toate amănuntele ei.

Mŭ temeam kŭ nă ilă voiș omorŭi bine, ŭi, daka čineva alerga la strigătele sale, sŭ nă potă fșu.

Lăsaî pentră fiitoarea întilnire, ŭi, ka sŭ nă mi ska-pe nimikă, lăaî o kamerŭ mikŭ če da în strada în lăngășlă kŭria era zidășlă grădinei.

Trei zile dăp' ačeia, ne la șeante ore ale serei, vŭ-zăi emindă din kasŭ șnă fečioră kŭlare kare lăb în galonă kalea če kondăčea pe drămsăș Sevrelor, presănssei kŭ se dăčea la Versalie. Nă mŭ înčelăi.

Dăne trei ore, omășlă se întoarse plină de nălbere; mesăciășlă seă era terminată.

Dăne zече minște, șnă altă omă ne josă, înfășrătă într' o manta, deskidea portiça grădinei, kare se reinkise dăne dinsășlă.

Mŭ detei josă iste.

De ŭi nă vŭzăsem fața D. de Villefort, ilă rekșnoskăi dăne bŭtaia inimei mele: treksăi strada, ajănssei la o birnŭ če era nășŭ la șngiășlă zidășlă, ŭi kă ajstorășlă kŭria mŭ čitasem intăia oarŭ în grădinŭ.

Astŭ datŭ, nă mŭ mălgămiî kă čitatășlă, mi trăseii kă-čitășlă din posșnară, čerkaî vîrfășlă ka sŭ vŭză daka era bine askășită, ŭi șrăii neste zidă.

Întîia mea grije fş d'a alerga la poartş; lşsase ke-
ia pe din întrş, întorkîndş-o nşmaî de dozş ori în broaskş.

Mimikş nş mi împedika darş fşpirea pe partea asta.

Încenşî sş cherçetezş lokalitşpile.

Grşdina forma şnş patratş lşngş, o erbiste de earbş
finş anglş se întindea la mizlokş, în şngişrile ei era nische
tşfime de arbşri kş frşnza deasş şî amestekatş kş florî de
toamnş.

Ka sş se dşkş şineva din kasş la portişş saş dela
portişş în kasş, saş emîndş, or întrîndş, D. de Villefort era
nevoitş sş treakş pe lingş şnşlş din aşeste tşfime.

Era pe la finele lşî sentembre; vîntşlş sşfla kş nş-
tere; nşşinş lşnş palidş, şî vşşitş pe fş-kare klinş de nis-
ce norî growî kari alşneka renele pe cherş, albea nishnşlş
aleelorş kare kondşcea în kasş, dar nş nş'lea nştrşnde în-
tşnerikşlş aşestorş tşfime, în kari şnş omş nştea remşnea
askşnsş fşr'a se teme kş îlş va vedea şineva.

M'askşnşei într'achela kare era maî aproape de şnde
kşta sş treakş Villefort, abia m'aflam akolo, kşndş în miz-
lokşlş sşştrilorş vîntşlşî kari înkovşia arbşriî pe d'aşnra
kanşlşî meş mi se pşrş k'aszî şnş felş de şemetş.

Dar, şçîî, saş maî bine nş şçîî, domşle konte, kş
şelş şe aşeantş minşşlş de a faşe şnş omorş krede totş
d'aşna kş aşde nische strigşte şşrde în aerş.

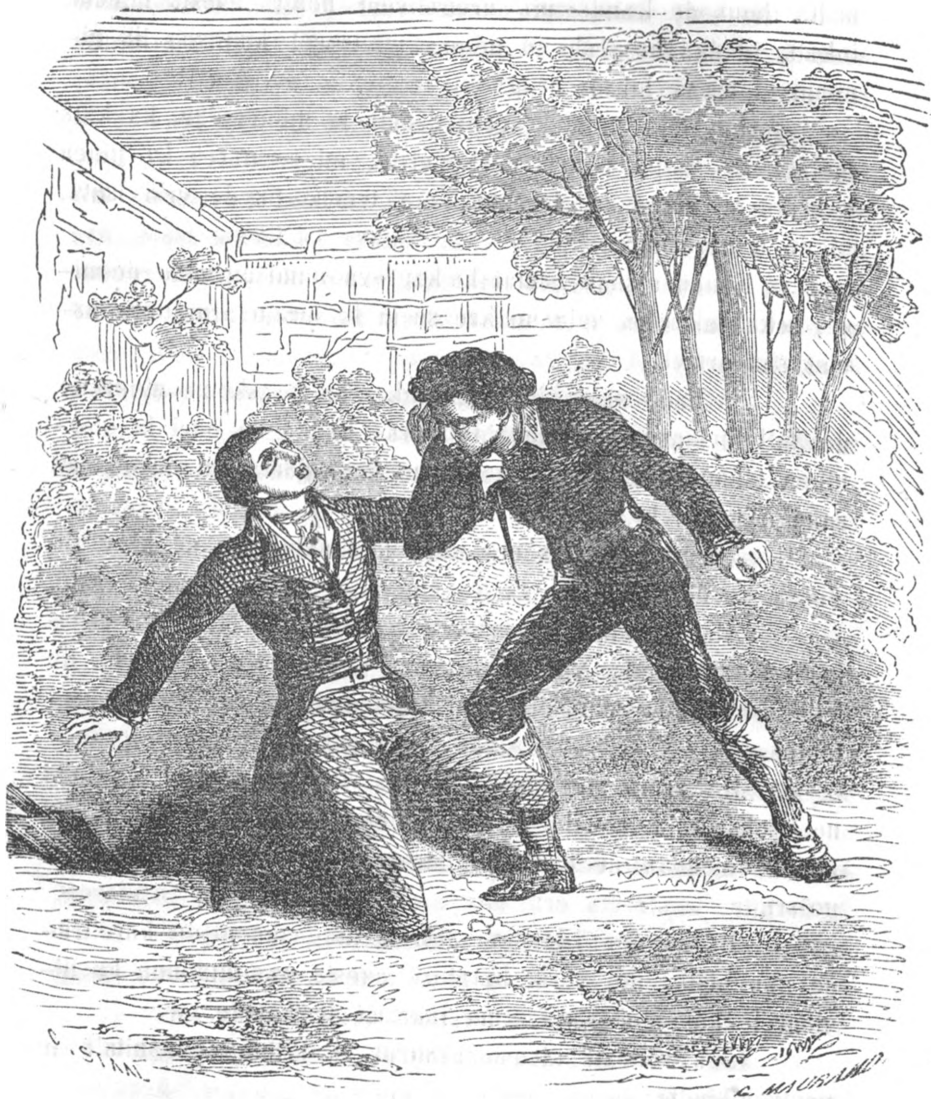
Dozş ore trekşrş, în kari kreşşî de maî mşlte ori k'
aşziam aşelea-şî şemetete.

Mezîşlş nonşîî şnş.

Pe kşndş şelş din şrmş şşnetş vibra înkş, pîşn-
gştorş şî resşştorş, vşşşî o lşminş slabş lşşîndş la feresh-
trele skşrîî askşnşe pe kare amş desşinsş adineaoş.

Şşa se deskise, şî omşlş kş mantela se arşş earş.

Era minşşlş şelş şnşimîntştorş; dar, era aşa de

—Sunt Giovanni Bertuccio ! mórtea ta pentru frate-meu, tesanrulü teü pentru vêduva sa.

Nu știu dacă așzi aceste vorbe; nu o crezui, căci
 căzu fără a scoate nici un strigăt; simții valzile sâncelși
 seși giumindși ferbingi pe mînile mele și pe obrazlși meș;
 dar eram beatș, eram în delirș; astș sîncu mș rekoria în
 lokș d'a mș arde.

Într'o sekundș despumîntai căfzrelșlș kș ajstorșlș ar-
 șezlșlș; pe șrmș, ka sș nu vazș čineva kș ilș am lșatș, as-
 țșnai și eș gășra, arșnkaī arșezlș peste zidș, emiī repede
 pe poartș, pe kare o reīnkșiaī de doșș ori pe din afarș și
 i lșai keia.

— Bine! zise Monte-Cristo, dșne kșm se vede, aces-
 ta era unș omorș kșntșmitș kș fșrș.

— Nu, Escuelinș, respnșse Bertuccio, era o *vendetta*
 șrmatș de o restitșire.

— Și șșma era rotșndș, celș pșșinș?

— Nu era banī.

— Ah! da, mi adșkș a minte, zise Monte-Cristo;
 n'ai vorbitș de unș konilș?

— Tokmaī, Escuelinș. Alergaī nīnș la riș, meșzi asș-
 pra neșlșlș, și, nīnitș d'a afla če konrindea căfzrlșlș, i sko-
 sei broaska kș kșșitșlș meș.

Într'o kīnș finș de batistș era înfșșșratș unș konilș
 kare se nșșkșse de kșrīndș; obrazlșlș lși rșmenș, mșinelei
 învinegite, arșta kș era mortș de asfisiș če i o prodșsese
 legțșrele natșrale kari era înfșșșrate imperejșrlșlș gītșlși
 seș; kș toate acestea, nu era inkș reče, mș īndoiam sș ilș
 arșnkșlș într' ačea apș kare kșșșea la ničioarele mele.

Într' adevșrș, dșn'unș minștș, kreșzi kș simșș o bș-
 taiș șșoarș în partea inimei; i desfșkșlș gītșlș de kordonșlș
 kare ilș înfșșșra, și fiīndș—kș fșsesem īngrijitorș de bol-
 navī la șnitalslș din Bastia, fșkșlș čeia če arș fi nștștș fache
 unș medikș într'o asemene imperejșrare; adikș i īnșșlșai kș

korațiș aerș în plămîni, mi dăp' unș patrarș de orș de silinșe neavzite ilș vřzvi resșfřndș mi avzii unș strigtș e-windși din pentș.

Skosei mi eș unș strigtș, dar unș strigtș de bșkșriș.

„Dșmnezeș nș mș blestemș darș, mi zisei eș, fiindș-kș permite ș daș viașa unei fiinșe omensși în skimbșlș vi-epși țe am redikatș dela alta!“

— Ili țe fřkșmı kș acestș konilș? întrebı. Monte-Cristo; era o skșlz destșlș de inkșrkștoare nentr' unș omș kare avea trebșinș ș fșgș.

— Astș-felș n'avși niș unș minștș idea de a ilș nșs-tra. Dar șciam kș se afla la Parisș unș osnișiș unde se priimeskș aste biete fiinșe.

Trekındș ne la bariere, zisei k'am aflatș acestș konilș ne drșmș, mi mș informaı. Kșfřrșlș era aș kare inkredinșa țeia țe zıceam; skștecele de batistș arșta kș konilșlș era de pșringı avșı; șnșecele de kare eram akoperitș pștea ș fiș dela konilș ka dela or kare altș individș

Nș mi se fřkș niș o întrebare; mi arștarș osnișișlș kare se afla șșșș ne strada Infernuluı, mi, dșne țe ingrijıi ș taiș skșteklș în doșș, astș-felș inkștș șna din literere kș kari era inșemnatș ș remșiș la konilș, mi țeia alta ș stea în nșstrarea mea, denșseı greștatea mea în țrnș, șnaı mi plekaı în fșga mare.

Činși-spre-zere zile dșn' așeia, mș întorsei la Rogliano, mi zisei Assuntei:

„— Mıngıiș-te, șřrioarș: Israel a mșritș, dar ilș am resbșnatș.“

Atșnși mș întrebș ș i esulikș așeste vorbe, mi i șnșseı totș țe se netrekșse.

„— Giovanni, mi zise Assunta, arș fi trebșitș ș a-dșși acestș konilș, i amș fi ģinștș lokșlș pșringılorș țe a

Assunta.

perdstă; îlă amă fi nămită Renedetto, mi, în favoarea astei fante băne, Dămnezeă ne ară fi binekăvintată într' adevărbă.“

Drentă or ce resnănsă, i detei jămătatea skătekălăi ce năstrasem, ka să poată reklama konilălă kăndă vomă fi mai înavăgăi.

— Mi kă ce litere era însemnată skătekălă? întrebă Monte-Cristo.

— K'ănlă H mi k'ănlă N ne d'asăgra kăroga era o markă de baronă.

— Dămnezeă să mă erte! kreză kă întrebăingeză termină de blasonă, domnăle Bertuccio! Ţnde drakă gă ai făkălă stădiele eraldice?

— La servichiălă dămitale, domnăle konte, akolo xnde se învăgă toate lăkrările.

— Ţrmează, sânt kăriosă să află doză lăkrări.

— Kari lăkrări, monsiniore?

— Ce s'ă făkălă băegelălă? nă mi ai snăşă kă era xnlă băegelă, domnăle Bertuccio?

— Nă, Eschelină; nă mi adăkă a minte să fi vorbită despre aceasta.

— Ax! mi se pare k'am asăzită, mă voiă fi închelălă.

— Nă, nă te ai închelălă, kăvă într'adevărbă era xnlă băegelă; dar Eschelină Voastră doria, kăm zicea, să sçii doză lăkrări: kare é ală doilea?

— Ală doilea lăkră era krima de kare erai akăsată kăndă çerămă xnlă konfesoră, mi kăndă abatele Busoni se dăse să te kăste asănr'ăcestei çereri în inkisoarea dela Nîmes.

— Poate kă astă novestire va fi prea lăngă, Eschelină.

— Ce ne pasă? abia sântă zeye ore, sçii kă nă dormă, mi mi pare kă mi dămneata nă prea ai aşă mare doringă de dormită.

Bertuccio se înclină, și și zîmă eară povertirea.

— Pe de o parte, ka sã depărteză sãvenirile ce mã înkonjãra, pe de alta va sã îngrijeskã de trebșingele bietei vãdãve, mã pãsei kã kãldãrã Țãcea meseriz de kontrabandierș, kare devenise mai șuoarã prin slãbirea leșilorș ce șrmeazã totș d'ãrna dãne revolșionișni.

Koastele Mezei-zile, mai virtosș, era reș pãzite, din kãssa reskoalelorș ce se fãcea neinșetăț, kãndș la Avignon, kãndș la Nimes și kãndș la Uzès.

Ne folosirãm de așestș felș de armistițiiș pe kare ni ilș akordase gãvernãlș ka sã legãmș relaționiș kã totș litoralãlș.

Dela omorãlș fratelãi meș în stradele din Nimes, nã mai voisem sã mai reintrã într'așestș orașș.

Șrmã dint'așeasta kã lokadistãlș kã kare ne fãceamș interesele, vãzindș kã nã mai voiamș sã venimș la dinsãlș, venise la noi și fãndase o șkãrsalã din lokanda sa pe drșmãlș dintre Bellegarda la Beaucaire, kã insemnãlș *Puntea Gardului*.

Așș-feleș aveamș, saș la Aigues-Mortes, or la Mortigues, or la Bouc, vre o doãrã-sure-zeye întrenosite șnde ne depãneamș marfele și șnde, la trebșingã, aflamș șnș refșușã înkontra vamșilorș și șindarmilorș.

Așeasta ẽ o meseriz kare ranoartã mai mãltã de kãtã meseria kontrabandierãlș, kãndș i anlikã çineva oare-kare intelișinũ ajstatã de oare-kare vigoare; kãtã nentã mine, trãiam în mãșũi, avindș akãm șnș indoitș kãvintș de a mã teme de șindarmiș și de vamãș, nentã kã or ce în-fãșșare înainteã jãdekãtorilorș pãtea adãce o çerçetare, nentã kã așã çerçetare ẽ totș d'ãrna o eskãrsișne în trekãtã, și nentã kã, în trekãtãlș meș, pãtea întilni çineva akãm

vre zñđ lskrs mai gravđ de křtđ đigare mi bęrie de rakiđ de kontrabandđ.

Astđ-felđ, preferindđ de o miř de ori moartea de křtđ arestarea, řbeam lskrsri de mirare, kari, de mai młte ori, mi deterđ astđ probđ, řp prea młta řngrijire ře avemđ nentř kornđłđ nostrę ě mai řingřra pedikř la reřșirea proiektelorđ noastre kari ađ trebđinđ de o otřrire reneđe mi de o esekřtare vigřroař mi determinatđ.

Įntřadevņřđ, řdatđ ře a řkřtđ čineva sakrifichđłđ vieđei sale, nř mai este egalđ kř čei alđi oameni, sađ, ka ř zikđ mai bine, čei alđi oameni nř i mai řntđ egalđ, mi or čine a řkřtđ astđ otřrire simte, kiarđ řn minřtđłđ ačela, kř i se řnzeceskđ nřterile mi i se mřresče orizontđłđ.

— Filosofř, domnșle Bertuccio! řntřerșuse kotele; dar ai řkřtđ din toate křte nřđinđ řn viađa đșmitale?

— Ox! cartđ-mđ, Eschelinđ.

— Nř, nř! dar, la zecę ore mi řșmřtate din noante, ě kam třziđ nentř filosofř. Dar n'am altđ observare de řkřtđ, nentř kř mi se pare esaktđ ačeasta, čeia ře nř poate zicę čineva nentř toate filosofiele.

-- Alergřtșrele mele deveniř đarđ din ře řn ře mai řntine, din ře řn ře mai řkřtșoase. Assunta era ekonoamđ, mi řtřričika noastră se rontșnzia. Įntř'o zi křndđ plekam nentř'o křrsđ, ea mi zise:

„— Đș-te, mi la řntoarcerea ta, am řđ đđ fakđ o řșņriřđ.”

— O řntrebađ řř' a riimi vř'zñđ reșņriřđ: nř vřř řđ mi řņriř nimikđ, mi plekađ.

Křrsa đinđ mai la řease sentřmřne: řșeserđmđ la Luca snre a křřta zñđ de lemņđ, mi la Livorna, ka řđ řđmđ bșmbakřri de Anglia; đebarkarea noastră se řkř řřřđ vre o řntimulare kontrariđ.

fiiș de prinține; era zñș bziatș kș o figșrș skimbatș, kș nisce oki albaștri deskiiș ka așele tonșrī de faienșrș kinese kari fakș o armoniș așa de frșmoașș kș albșlș lșntatikș alș tonșlși Ńeneralș; de kștș pșrșlș seș, kare avea o fașrș blondș deskisș, da zñș karakterș straniș figșrei sale, kare ĩndoia vioișișnea kștștșrei sale mi restșŃișnea sșrīșlși seș.

Din neferișire   zñș proverbș kare zice kș pșrșlș roșș  , saș prea bșnș or prea reș; proverbșlș nș minși nentș Benedetto, mi, kiarș din jșnia sa, se arștș foarte reș.

Maĭ este asemene adevșratș kș blșndeușea mșmei sale ĩnkșrașiș ĩntișele sale anlekșrī: konișlș, nentș kare biata sorș-mea se dșșea la ĩrșrșlș orașșlși, kare se afla ĩnr'o depșrtare de patrș saș Ńinși lege de akolo, ka sș kșmpere șele d'ĩntiș frșkte mi zaxarikalele șele maĭ delikate; i pșșea maĭ mșltș de kștș portokalele Palmei mi dșkștș konservele Genovei kastanele frșrate dela vecișnș sșrīndș gardșrile, saș merele șskate ĩn grșnarīșlș seș, pe kșndș avea la mșnș kastanele mi merele din grșdina noaștrș.

Īnr'o zi, Benedetto pștea sș fiș de vr'o patrș Ńinși anș, vecișnșlș Wasilio, kare, dșne obișeiele din Ńara noaștrș, nș mi ĩnkidea niș baniĭ niș skșlele, kșși, domnșlș konte o șșie maĭ bine dekștș or Ńine, ĩn Corsica nș sșntș frși, vecișnșlș Wasilio se plșnșe la noi kș i linsise zñș ĩdovikș din pșngș; kreșrșrșmș kș nș mi nșmerase baniĭ bine; dar elș pretindea kș era sigșrș de șeia șe Ńișea.

Īn zika așeia, Benedetto pșrșsise kasa de dimineașrș, mi la noi era zñș mare neaștimnșrș, kșndș, seara, ĩlș vșzșrșrșmș ĩntorkișndș-se mi ĩrīndș dșne dīnșlș o maimșrșș pe kare o aflase, zicea elș, ĩnkatenatș la nișioarele zñși arbșre.

De o lșpș de zile natima restșŃișlși konișlș, kare nș șșia șe sș maĭ fakș, era sș aibș o maimșrșș.

Șnș batelarș kare trekșse la Rogliano, mi kare avea mai mblșii asemene animalı ale kșrora demrinderı ilș des- fștaserș prea mltș, i insșflase fșrș îndoialș astș fantası nefericıtș.

— Nș se aflș maimșșe în pșdșrile noastre, i ziseı eș, mi mai vırtoșș o maimșșe înkatenatș; mșrtșrisesșe-mı darș de șnde ai ne așeasta.

Benedetto mi șșșșiınș minșișna, mi o șșșșiınș kș nisșe amșnșnte kari fșșea mai mltș onoare imașinșrșii sale de kștș adevșrșlșı; mș șșpșraı, elș înșșeș șș rızș; ilș ame- nișșai, se trase doı pașı înapoı.

— Nș poșı șș mș bașı, zise elș, n'aı drentșlș, kșșı nș mi estı tatș.

Nișı o datș nș nștșrșmș șș șșimș șine i a desko- perıtș așestș sekretș fatalș, ne kare ilș askșnseserșmș kș toate așeștea kș atșta îngrijire.

Or mi kșm însș, a-estș resnșnsș, în kare konılșlș se deskonerea ne d'ıntregșlș, mș șșișimıntș oare-kșm; bra- đșlș meș redikatș rekșzș într' adevșrș fșr' a aınșșe ne kșl- pabilș, konılșlș trıșmfș, mi astș viktorıș i dete o astș-felș de kștezare, înkștș, din minștșlș așela, toșı banı Assunteı, alș kșria amorș pșrea kș kresșea pentș dınsșlș kș kștș ilș merita mai nșșiınș, fșrș keltșișı în lșkrșrı de kaptıııș ne kari ea nș șșia șș le kombatș, în lșkrșrı nebșne ne kari n'avea kșraııșlș d'a le opri.

Kșndș eram la Rogliano, lșkrșrile merșșea inkș des- tșlș de kșviınșiosș; dar, îndatș șe am plekatș, Benedetto se fșkșse șșiınșlș kaseı, mi toate merșșea ne doșș.

Abia se fșkșse de șnș-șnre-șșe anı, kșndș mi a- leșea ne toșı kamaraziı pıntre jșniı ne outș-șnre-șșe saș doșș-șșeı de anı, șeı mai marı bleșșemașı din Bastia mi din Corsica, mi kari merita șnș nșme mi mai șșiosș pentș

Nu poți să mă bați, n'ai dreptul, queci nu mi ești tată!

blestemȳiele lorŃ che fȳkȳserȳ ne aȳtoritatea lokȳlȳi a ne in-
sȳiina desne aȳeasta.

Fȳi spȳimȳntatȳ; or che informare nȳtea avea nisȳe
ȳmȳrȳi rele: tokmaȳ eram sȳ mȳ depȳrteȳȳ din Corsica pen-
tr' o kȳlȳtorȳiȳ importantȳ.

Kȳȳetaȳ mȳltȳ, mi, presimȳindȳ kȳ s'arȳ kȳveni sȳ
mȳ fereskȳ de vr' o neferȳire, mȳ otrȳiȳ sȳ ieaȳ ne Bene-
detto kȳ mine.

Speram kȳ viȳaȳa ȳea aktivȳ mi kȳȳȳ a kontrabandie-
rȳlȳi, disȳiplina ȳea asnrȳ a marinȳrȳlȳi, arȳ skimba aȳestȳ
karakterȳ che era gata a se korȳmne, daka kȳm-va nȳ era
korȳmntȳ foarte reȳ.

Lȳai darȳ ne Benedetto la o parte mi i fȳkȳi pro-
pȳnerea de a mȳ ȳma, insoȳindȳ astȳ propȳnere kȳ totȳ fe-
lȳiȳ de promiterȳi kari notȳ amȳȳi ȳnȳ konilȳ de ȳnȳ-spre-
zeȳe anȳ.

Mȳ lȳȳ sȳ vorbeskȳ, mi kȳndȳ finiȳ, lewinȳ de rȳsȳ
mi mȳ zise:

— Estȳi nebȳnȳ, ȳnkȳiȳle? (mȳ nȳmia astȳ-felȳ kȳndȳ
era in toanele lȳi ȳele bȳne); eȳ, sȳ mi skimȳȳ viȳaȳa ne
kare o trȳeskȳ nentȳ aȳeia ȳe o trȳesȳi, trȳndȳvia mea
ȳea bȳnȳ mi miȳȳnatȳ nentȳ mȳnka ȳea spȳimȳntȳtoare ȳe
ȳi aȳ imȳȳ'o! sȳ netrekȳ noantea in frigȳ, zȳsa in kȳldȳȳȳ;
sȳ m'askȳnzȳ neȳnȳetatȳ, kȳndȳ m'aratȳ sȳ priimeskȳ lovȳtre
de nȳukȳ, mi toate aȳestea ka sȳ kȳstigȳ nȳȳinȳbanȳ! Banȳ,
am kȳȳi voiȳ! mama Assunta mi dȳ or de kȳte orȳ i ȳerȳ.
Veȳi darȳ bine kȳ aȳi fi ȳnȳ nerodȳ daka priimȳiam ȳeia ȳe
mi propȳi.

Eram inkrementȳ de aȳeastȳ kȳtezare mi de aȳestȳ
raȳionamentȳ.

Benedetto se inȳoarse sȳ se joȳe kȳ kamarȳziȳ lȳi,
mi ilȳ vȳȳȳi de departe arȳȳndȳ-mȳ la ei ka n'ȳnȳ idiotȳ.

— Minxnatš konilš! mšrmšrb Monte-Cristo.

— Ox! daka era alš meš, respnse Bertuccio, daka era fišlš meš, saš čelš pšpinš nepotšlš meš, ilš ašš fiadššš indatš ne kalea čea dreantš, kčyč konsuinqa dš pštere. Dar idea kč eram sč batš žnš konilš p'alš kčrsia pčrinte ilš o-morisem mī fčvea nepštinčioasč or če indrentare. Įnvč-čai ne sortč-mea če sč faktč, ea kare, įn diskštele noastre, lša neįnčetatš ančrarea mikšlš nefeřičitš; mi, fiindš-kč mī mčrtšrisi kč, de maī mšlte ori, i linsiserč sšme foarte įn-semnate, i arčtai žnš lokš žnde pštea askšnde mika noastră avere. Kčtš pentř mine, mī fčkšsem otčřirea, Benedetto sčia sč čiteaskč pčea bine, sč skřitš mi sč sokoteaskč, kčyč kčndš voia sč se dea la lškrč, įnvčđa įntr'o zi čeia če alčđ įnvčđa įntr'o sentčmčnč; mī fčkšsem, zisei, otčřirea; trebšia sč ilš amezš ka sekretarš įn vre o korabič kare avea lšnđi kčłtorie de fčkšš, mi, fčr' a i da de sčire despčeačeasta, sč ilš ieaš įntr'o zi mi sč ilš transportš įn korabič; kč modšlš ačesta, mi rekomandčndš-lš kanitanšlš, totš viitoršlš seš snįnzra dela elš.

Įndatš če fčkš i ačestš planš, plekaī įn Francia.

Toate lškrčřile noastre kčta sč se faktč astč datš įn golšlš Lionulš, mi ačeste lškrčři ašnčea sč fič din če įn če maī grele, kčyč ne aflamš įn 1829.

Linisčea se restabilise de totš, mi, pčin žmare, ser-viçilš koastelorš sč fčkšse maī regłatš mi maī asnrč ka nič i o datš.

Astč pčevęiere se mčrise mi maī mšltš pčin bilçilš dela Beaucuire, kare se deskisese.

Įnčenštřile espediçionii noastre se fčkčř fčř įmpe-dikare.

Lšsarčmš barka noastră, kare avea žnš fšndš įndoitš žnde askšndeamš marfele noastre de kontrabandč, įn mizlo-

kălŝ zneĭ măldimĭ de batele kari mărșinea amfndoșz malșrile Ronuluĭ dela Beaucaire nĭnz la Arles.

Kăndŝ sosirēmŝ akolo, ĭnșenșrēmŝ a deskărka noaptea marfele noastre ponrite, ŝi a le treșe ĭn orășŝ prin mizloșirea oamenilorŝ kari era ĭn daraveri kă noi, saŝ a lokandistilorŝ la kari fșceamŝ depozitele noastre.

Saŝ kă rezșita noastră ne fșkăse neĭnșelepșĭ, or kă fșseserēmŝ trădașĭ, ĭntr'o seară, ne la șinși ore dăn'a-meazĭ, ne kăndŝ eram șz ne fașemŝ gșstarea, mikălŝ noștrș mășiŝ alergĭ șperiatŝ zikĭndŝ kă vșzșse o desșșrșire de soldașĭ ĭntrentăndș-se kătre noi.

Nș era tokmaĭ desșșrșirea de soldașĭ kare ne șperia: ne fș-kare minștŝ, maĭ alesŝ n'atășnșĭ, kompanie ĭntreșĭ se nreșmba ne marșinele Ronuluĭ, dar era așele mășșre ște le lășse aștș desșșrșire, dășne zisa konilșlșĭ, șnre a nș fi vșzștș.

ĭntr'o klină fșrēmŝ ne nișioare, dar era nrea tărziŝ.

Barka noastră, kare fșsese ĭnvederatŝ obiektslŝ kă-tărilorŝ, era ĭmpresărată.

Prĭntre vamășĭ, vșzșĭ kășĭ-va ŝindarmĭ; ŝi, așa de frikosŝ la vederea așestora nreșm eram bravŝ obișnșitŝ la vederea or kărșĭ altŝ kornŝ militarŝ, desșinșei ĭn vale, ŝi, ștrekărăndș-mș prĭntr'șnŝ sabordŝ,* mș lășaĭ ĭn rĭș, apoĭ ĭnotai ĭntre doșz ape, resșfșndŝ foarte rarŝ, aștș-felŝ ĭnkătsŝ așnșsei, fșr' a fi vșzștŝ, la șnŝ kanalŝ ște se fșkăse de kă-rĭndŝ, ŝi kare komșnika kă Ronul ŝi kă kanalșlŝ kare merște dela Beaucaire la Aigues-Mortes.

ĭndată ște așnșsei akolo, eram șkăpatŝ, kășĭ nșteam șrma kanalșlŝ așesta fșr' a fi vșzștŝ.

Așnșsei kanalșlŝ prin șrmare fșr' a mi se ĭntĭmna nimikŝ.

* Gașrș fșkăts la o korabĭz ne șnde ĭntrș gșra tășnșlș.

Nu lăsașem astăzi kale din întinplare și fărâ prețuț-tare.

Am mai vorbită Eschelingei Voastre despre ună lo-kandistă din Nimes care stabilise pe drumulă dintre Belle-garda și Beaucaire o mikă ospelărită.

— Da, zise Monte-Cristo, mi adăkă urea bine a min-te. Astă omă kăm se kade, daka nu mă încheiă, era kiară asociatălă dămitale?

— Kiară așa, respunse Bertuccio; dar, de meante saă ontă ană, mi lăsașe amezmîntălă ună vekă kroitoră din Marsilia, care dăne ce s'a răinată kă meseria sa, vrăsesese și cere a face stare într'alta. Se înțelece kă mișele pneri la kale ce le fărăserămă kă întiărlă proprietară fărâ pînste mi kă cheiă d'ală doilea; ačestă omă dară mi năsesem în minte a i cere ună asilă.

— Și kăm se nămea omărlă ačesta? întrebă konte-le, care se părea kă înțenea a se interesa mai mătă de novestirea lă Bertuccio.

— Se nămesce Gaspard Caderousse, era însărată kă o femeie din satălă Carcontei, și ne kare nu o kănoaschemă srb altă năme de kătă ală satălă ei; era o biată femeie kare pătinea de frigări de baltă, care mărea de lăngoare. Kătă pentru bărbată-seă, era ună omă meapnă de vre o patră-zeci pînă la patră-zeci și cinci de ană, kare de mai mătă ori ne detese, în nisce împrejări grele, probe des-pre presinga sa de snirită și despre kărașălă seă.

— Și ziseși, întrebă Monte-Cristo, kă aste lă-kări se petrechea pe la anălă....

— 1829, domnăle konte.

— În ce lăne?

— În lăna lă iăniă.

— La înțenătălă saă la finele lănei?

— La 3 ale lănei seara.

— Ax! zise Monte-Cristo, la 3 isniș 1829... Bine, șrmeaz.

— Аша darъ lăi Caderousse aveam a minte a i cere șnș asilș; dar, fiindă-kъ totă d'ășna, mi kiarș în împre-jurșrile ordinare, noi nș intramș la dînsulș ne noarta kare da în stradъ, otșrîi a nș mъ abate din obiceiile noastre, șrîi neste gardulș grădinei, mъ strekșrai tirîmî nrintre oli-viî jigșrîi mi smokiniî selbatîi, mi, temîndș-mъ șъ n'aibș Caderousse vre șnș kълtorș în lokanda sa, mъ dșsei la șnș felș de beciș în kare netrekșsem de mai mșlte ori noantea totă așa de bine ka în celș mai bșnș natș.

Aștș beciș era desnșrîitș de sala komșnș a lokan-dei prin nisce skîndșrî kari era aștș-felș fьkște în kълș șъ nștemș zșrî în întrș ka șъ fьcemș kșnoskștș în minștșlș favorabilș kъ ne aflamș în vechîntate.

Aveam a minte, daka Caderousse era singșrș, a ilș însuîinga desnșre venirea mea, a termina la dînsulș çina întreșntș de oamenîi vamei, mi a profita de fьrtșna çe se pregștea snre a sosi earș la marginile Ronuluî mi a mъ în-kredînga desnșre soarta barçei mi a oamenilorș ei.

Mъ strekșrai darș în beciș, mi mi prinse bine, kълî în minștșlș açela Caderousse intra în kasъ k'șnș nekș-noskștș.

Ștștși în tьçere mi astentaî, nș kș skonș d'a șșprin-de sekretele oasnelî meș, dar nentș kъ nș nșteam fьce altș-felș; kълre açestea de zeye ori se mai întîmulase açela-șîi lșkrș.

Omșlș de kare era însouitș Caderousse se vedea kъ era streinș într'açea parte de meazș-zi a Franciei: era șnșlș dînr'açei negșrștori de bilçîrî kari vinș șъ vînzș netre skșmne în tîrgșlș dela Beaucaire, mi kare, toatș lșna kълș

Sării gardulă grădinei.

mine acestă țîrgă, unde kărgă din toate pîrgile Europei neguțtorii și kămpuțtorii, fakă zne oî vînzări de kâte o sută pînă la o sută cînci-zeci mii de franți.

Caderousse intră reușe mi chelș d'întiiș.

Pe zîmă, vîzîndă sala de josă goală ka totă d'asna și pîzîtă nămaî de kăbinele lăi, kîzîmă ne nevastă-sa.

— Ei! Carconta, zise elș, bșnșlă preotă nă ne a închelată; diamantlă era adevărată.

O strigare de veselie s'aszi, și măi îndată skara trosni sșb paslă chelș îngreșiată de slăbiușne și boală.

— Ce zici? întrebă femeia măi pîlită de kătă moartea.

— Zikă kă diamantlă era adevărată, kă eată domnșlă, kare ă znelă din chei d'întiiș diamantară din Parisă, gata a ne da cînci-zeci mii de franți ne dînsălă. De kătă, sșre a fi sigșră kă diamantlă ă ală nostră, chere ka sș i sșriș prin chere minzne a ajșnsă diamantlă în măbinele noastre. De o kam dată, domnșle, mezi, te rogă, și, fiindă-kă timnșlă ă kam greș, mă dăkă sș și adăkă chera ka sș te rekoresci.

Diamantarălă chereta kă lăare a minte interiorălă lokandei și sșrăchia chera vîzștă a cheloră chere era sș i vînză znelă diamantă chere semțna skosă din skrinălă znelă princhine.

— Sșșne, doamnă, zise elș, vrîndă fără îndoială sș profite de lînsa bșrbatșlăi, ka sș nă fșz înflșngată nevastă-sa de vre znelă semnă ală acestăia, și ka sș vază daka zisele amîndșrora se znea împreșnă.

— Ei! Dșșmnezălă meș! zise femeia kă o izșeală kărată, ă o binekăvîntare a chersăi kare niči kă ne trechea vre o dată prin minte. Înkinșesche-și, skămpnșlă meș domnă, kă bșrbatșlă meș a fostă îngreșdită la 1814 saș 1815 k'znelă marinară a năme Edmond Dantès: znelă bietă bșiată, ne kare Ca-

derousse îlș ȝitase de totș, dar ne kare elș nș îlș a ȝitatș, mi i a lșsatș, la moartei, diamantșlș ne kare îlș vșzșși.

— Dar kșm i intrase în mșnș ȝnș asemene diamantș? întrebș diamantarșlș. Îlș avea darș nın' a nș intra în înkisoare?

— Nș, domnșle, respnșse femeia; dar, fiindș în înkisoare, dșpe kșm se vede, fșkșse kșnosçinșđ k'ȝnș Anglș foarte înavșđitș; mi, fiindș-kș însođitorșlș seș de kamerș se îmbolnșvise, mi fiindș-kș Dantșs îlș îngrijise ka p'ȝnș frate, Anglșlș, eșindș din înkisoare, lșsș bietșlși Dantșs auestș diamantș, ne kare elș ni îlș a lșsatș noș kșndș a mșritș, mi kș kare a însșçinatș ne bșnșlș abate kare a venitș azidi-mineayș ka sș ni îlș dea.

— Totș așia este, mșrmșrș diamantarșlș; mi, kșndș è ȝea dșpe ȝmș, istoria poate fi adevșratș, or kștș de neadevșratș se pare a fi de o datș. Așia darș nșmaș despre preșđ nș ne pștemș ȝni.

— Kșm! nș ne pștemș ȝni! zise Caderousse; kre-deam kș aș konsimșitș la preșđlș ȝe çi ȝeream.

— Adikș, respnșse diamantarșlș, kș am datș patrșzeçi de miș de françi.

— Patrșzeçi de miș! strigș Carcontă; nș îlș vomș da negreșitș ne preșđlș aęesta. Abatele ne a zisș kș pređșia çinçi-zeci de miș de françi, fșrș lșkrș.

— Și kșm se nșmea auestș abate? întrebș nestștșlș întrebștorș.

— Abatele Busoni, respnșse femeia.

— Era darș ȝnș streinș?

— Era ȝnș italianș dșn' împreșrșlș Mantovei, mi se pare.

— Aratș-mi auestș diamantș, zise diamantarșlș, de mșlte ori nș jșdekrș çineva bine netrele la întiia vedere.

Caderousse skoase din posnarai o katioarg de nele nearg, o deskise mi o dete diamantarai.

La vederea diamantai, kare-era kuz o aluz de mare, mi adak a minte par' kuz iluz vuz inkuz, okii Carcontei skinteiaruz de kmiditate.

— Ii ce kredeai despre toate acestea, domnule askaltoruz la mi? intreb Monte-Cristo; kredeai astuz fabuluz frmoasz?

— Da, Escheluz; nu priveam pe Caderousse ka p'uz omuz rez, mi iluz kredeam kapabiluz de a face o krimuz sauz kiarg uz fruz.

— Asta face mai multz onoare inimei dmitale dekuz esperiungei dmitale, domnule Bertuccio. Ai kmoskuz ne acestuz Edmond Dantuz de kare era vorba?

— Nu, Escheluz, n'azisem nici o datuz vorbinduz de eluz nin' atnuzi, mi nici n'am mai azituz vorbinduz din minteluz acela dekuz o singurz datuz pe insuz-mi abatele Busoni, kunduz iluz vuzi in inkisorile din Nimes.

— Bine! urmeaz.

— Diamantaruluz luz ineluluz din mazinele lui Caderousse, mi skoase din posnarai uz klestimoruz de oueluz mi o perekuz de balanuz de alamuz; pe uruz, depuztuznduz kuzmpueele de uzuz kare puzea neatra in ineluz, skoase diamantaruluz mi iluz trase in balanuz.

— Dauz ninuz la patruzeci mi cinuzi miuz de franuzi, zise eluz, dar nu dauz o solduz mai multuz; pe ling' aceasta, fiinduz-kuz acesta era preuzuluz ce fuzea diamantaruluz, nuzmai atuzia bani am latuz asuzuz-mi.

— Ouz! nu e nici o suzpuzare pentruz asta, zise Caderousse, muz voiluz intoarce kuz dmneata la Beaucaire ka suz priimeskuz restuluz de cinuzi miuz de franuzi.

— Nu, zise diamantaruluz duznduz inderuluz ineluluz mi

diamantșlă lăi Caderousse; nă, asta nă face mai măltă, mi inkă mi pare reș k'am dată atăta, fiindă-kă neatra are șnă defektă ne kare nă ilă vızăsem la încenșă; dar țe mi pasă, fiă patră-zeci mi țină mi de frană, am zisă o vorbă mi n' o mai întorkă.

— Celă nășină năne diamantșlă în inelă, zise Caderoussa kam șnărată.

— Aă drentate, zise diamantară. Îăse neatra în skășnă inelă.

— Bine! bine! bine! zise Caderousse nănăndă kătia în nosșnară, ilă vomă vinde altsia.

— Da, resunse diamantară, dar ală nă va da preșlă ne kare ilă detei eș; ală nă se va mășmi kă înformărele țe mi le aă dată; nă è natrălă kă șnă omă kă dămneata s'aibă șnă diamantă de țină-zeci mi de frană, se va dăce a da de șire maștrașiloră, va trebă să kaste ne abatele Busoni, mi abășă kari dăș diamante de doșă mi de ldovici șntă rară; drentatea va năne măna ne elă, vă va trimite la inkisoare, mi, de veșă fi rekșnosășă inoșină, mi vi se va da drămlă dăn' o kantivitate de trei saș patră lăni, inelă va fi retăită la greș, saș vi se va da o neatră falsă kare va face trei mi de frană, în lokă șnă diamantă kare face țină-zeci de mi, poate mi țină-zeci mi țină de mi, dar ne kare, șnesă-te, bravă meș, riskă ăneva kămpăndă-lă.

Caderoussa mi nevastă-sa se întrebă din okă șnă pe ală.

— Nă, zise Caderousse, nă șntemă așă de avășă kă să nerdemă țină-zeci mi de frană.

— Kăm veă voi, skășnă meș amikă, zise diamantară; kă toate aștea, adăsem, kăm vedășă, bănișă băni.

— Mi skoase dintr'ună posenară și pămniș de arș ne kare îș fărș sș streșceaskș în okii ței zimii ai lokandis-țelș, mi, dintr' altș, șiș naketș de bilete de bankș.

O lăntș krăđș se deklarase ne vșzște în sniritșlș lăi Caderousse: era învederatș kș ațeastș kștioarș de nele ne kare o totș învırtea în mțna sa nș i se pțrea a kores-pănde, ka valoare, kș sșma țea mare țe i fermeka okii.

Se întoarse kștre nevastș-sa.

— Țe zicș țș? o întrebș încetș.

— Dș-lș, dș-lș, i zise ea; daka se va întoarțe la Beaucaire fșrș diamantșlș ațesta, ne va denșșș; mi, kșm zicș, ține sție de vomș măi pștea pșne mțna ne abatele Busoni.

— Ei bine! fșrș, zise Caderousse, iea darș diamantșlș nentș patrș-zeci mi ținți mi de franț; dar nevastș-mea vrea șiș lanțș de arș, mi eș o perekiș de katarame de arșintș.

Diamantarșlș skoase din posenarși o kștiz lșngș mi latș kare konrindea măi mșlte din obiektele țerște.

— Eatș, zise elș, mș placș sokoteala rotăndș; alețșș.

Femeia alese șiș lanțș de arș kare pștea fațe ținți lșdoviți, mi bșrbatșlș o perekiș de katarame de arșintș kari pștea fațe ținți-spre-zecș franț.

-- Krezș kș nș vș veșș plșșșe? zise diamantarșlș.

— Abatele zisese kș fșca ținți-zeci mi de franț, mșrmșrș Caderousse.

— Aidı, aidı, dș-lș o datș! țe omș sșțitș, zise diamantarșlș lșndșș diamantșlș din mțntș; i nșmțrș patrș-zeci mi ținți mi de franț, doșș mi ținți sște de livre venitș, a dikș o stare kșm așı vrea s' o am mi eș, mi totș nș è mșlșșmitș!

— Ши че ле патрѹ-зе чї ми чїнчї мїї де франчї, їн-
trebї Caderousse к'ѕнї glasї regїmitї, ѕѹ vїzї, ѕnde ѕѕntї?

— Eatї-le, zise diamantarїї. Ши нѕмѹгї не масѹ
чїнчї-ѕнre-zeche мїї де франчї їн аѕгї ми trei-zeчї їн билете
de bankї.

— Asteantї ѕ'aurїnzї lamпa, zise Caderousse, нѕ
se vede bine, ми агї нѕtea ѕѹ se їнchele чїнева.

Їнtr' adevїrї, se nontase ne кїндї кѕ astї konvor-
bire, ми, dїnпreѕnї кѕ noantea, venise ми ѕїrtїѕna kare a-
menїnѓa de o jѕmїtї de orї.

Se aѕzea ѕnї tѕnetї ѕїrdї їн depїrtare; dar niчї dia-
mantarїї, niчї Caderousse, niчї Carconta нѕ se нїrea кї
le era a minte nentї асeasta ѕїndї-кї ї konпrїnese ne кїte
treї demonїїї кїѕtigїїї.

Їnsї-mї eї черkam ѕнї fermekї ѕtraniї la vederea
a totї аѕrїїї асelsїa ми a tѕtїlorї билетelorї аселora.

Ми se нїrea кї visam, ми, кѕm se їntїmнїї їнtr'ѕнї
visї, нѕ ѕїmѓeam nїronїїї їн lokїїї меї.

Caderousse нѕмѹгї de маї нїlte orї аѕrїїї ми bi-
letele, ne ѕrнї le dete nevesteї sale, kare le нѕмѹгї ми ea
de кїte-va orї.

Їн timpїїї асesta, diamantarїїї ѕїсeа diamantїїї ѕѹ
ѕtikleaskї la raza lamпeї, ми diamantїїї ѕkotea nisсe ѕїl-
цere kari ѕїсeа ne чїнева ѕѹ ѕїte ne асelea kari venea ka
їnainte-merѓїtoarele ѕїrtїѕneї a їnѕїкїra ferestrele.

— Eї bine! є dreantї ѕokoteala? їntrebї dia-
mantarїїї.

— Da, zise Caderousse, dї-mї portfolїїїї ми kѕrtї
ѕнї ѕakї, Carconta.

Carconta se dїѕe la ѕнї armariї ми se їntoarse a-
dїkїndї ѕнї portfolїїї vekiї de nele, dїn kare ѕkoase кїteva
ѕkrїѕorї ѕoїoase їн lokїїїї кїrora ѕгї нѕse билетеle, ми ѕнї

sakš in kare era inkise dox̄ saš treī sk̄de de mease livre, kari kom̄snea, d̄ne k̄m se vede, toat̄ avereā kaseī lor̄ tik̄loase.

— Ce eram s̄ zik̄, zise Caderousse, de ui ne ai sk̄z̄st̄ vre o zeye miī de frančī poate, vreī s̄ činezi k̄ noi? k̄ toat̄ inima.

— M̄sl̄smesk̄, zise diamantar̄l̄, kat̄ s̄ fī t̄rzī, mi am s̄ m̄ intork̄ la Beaucaire; pe žgm̄ nevast̄-meā va fi in neast̄mp̄r̄ desre mine.

Ši skoase orlozīl̄.

— Aproape de nox̄! striḡ el̄, n̄ voiš aj̄n̄e la Beaucaire înainte de mezīl̄ nōiī. Adio, oameni b̄ni: daka d̄in int̄mplare veđi mai da neste niskai-va abađi Buzoni, n̄ m̄ žitađi.

— Peste ont̄ zile n̄ veī mai fi la Beaucaire, zise Caderousse, fiind̄-k̄ t̄rḡl̄ se va fini sept̄m̄na fiitoare.

— N̄, dar asta n̄ face nimik̄, skriđi-mī la Paris̄, k̄tre D. Joann̄s, la Palatul-Regal, galeria de neatr̄, no 15, voiš veni intradins̄ daka voiš avea nent̄r̄ ce.

Đn̄ t̄net̄ res̄n̄, insođit̄ de žn̄ tr̄snet̄ ama de tare, ink̄l̄ mai k̄ stinse l̄mina lampei.

— Ox! ox! zise Caderousse, vreī s̄ pleyī pe žn̄ ast̄-fel̄ de tim̄?

— Ox! n̄ mi ē team̄ de tr̄snete, zise diamantar̄l̄.

— Ši de řri? intreb̄ Carconta. Dr̄sm̄l̄ n̄ preā ē siḡr̄, pe k̄t̄ ġine t̄rḡl̄.

— Ox! k̄t̄ nent̄r̄ řri, zise Ioann̄s, eat̄ ce am nent̄r̄ d̄inmiī.

Ši skoase d̄in pos̄nar̄ o nerekī de nistolame ink̄kate nīz in ġr̄ḡ.

— Eat̄, zise el̄, k̄iniī kari latr̄ mi m̄šuk̄ tot̄

de o dată: astea sântă pentru cei d'întăi doi înmăi ce ară
avea doringă pentru diamantul dămitale, tată Caderousse.

Caderousse mi nevastă-sa skimbară o kărtătură în-
tănekoasă.

Se vede că amăndoă avea într' ațela-măi timpă vre
o kățetare sărimăntătoare.

— Ахучі, бэнт кărtătură! zise Caderousse.

— Мăлămeskă! zise diamantară.

Și lă bastonă, ne kare ilă rezimase de ună si-
petă vekă, mi emă.

În mință kăndă deskise șua, întră ună vîntă așă
de tare, înkă era să stingă lamă.

— Ох! zise elă, ală drakăsi timpă era să fî, mi am
să fakă doă lege ne ună asemene timpă!

— Ремă, zise Caderousse, te veă kălka ači.

— Да, ремă, zise Caronta k'ună glasă tremărată;
te vomă îngrijă prea bine.

— Ва нă, kată să mă dăkă să mă kălka la Beaucaire.
Adio.

Caderousse se dăse înțelă mîntă la pragă șueă.

— Nă veză niči țerăni niči sămăntăni, zise diamant-
tară kăndă emă din kasă. Ne unde s'ă ieă, la dreanta
să la stănga?

— La dreanta, zise Caderousse; n'ăi să te rețăvesă,
dămăni mășini kă arări de fî-kare parte.

— Bine, am înțelesă, zise glasă mai perdtă în
depărtare.

— Чи ка інкідэ о датă șua! zise Caronta, нă мă
nlakă șuele deskise kăndă tăntă.

— Ши kăndă săntă bană în kasă, нă ă așă? resănsă
Caderousse întorkăni keia de doă ori. Reintră, se dăse
la armariă, retrase sakăni mi portfoliăni, mi amăndoă se nă-

serb a nămăra din noș, pentră a treia oară, arăslă loră mi biletele loră.

N'am vărătă niči o dată asemenea espresione l'avele doxt obraze a kăroa kăuiditate era lăminată de lămina lampei.

Femeia mai vîrtosă era grîtă; tremărarea nervoasă kare o însăfleca obișnită se îndoise.

Obrazslă ei, din palidă se fărăse vîntă; oki ei cei afăndayă flăkăra.

— Dar pentră ce, întrebă ea k'ăslă glasă sardă, i pronșesemă să se kălece aci?

— Dar, resnăse Caderousse tresărindă, pentră ka să . . . pentră ka să nă mai osteneasă a se întoarce la Beaucaire.

— Ah! zise femeia kă o espresione nesnășă, eă kre-deam kă pentră altă ceva.

— Măiere! măiere, strigă Caderousse, pentră ce ai asemenea idee, mi pentră ce avîndă-le nă le giă ne seama ta?

— Snăneam eă kă ts nă estă bărbată, zise Carcontă dăp' o tăcere d'ăslă minăslă.

— III kăm? întrebă Caderousse.

— Daka eraă bărbată, elă nă ară fi emită d'aci.

— Măiere!

— Saă mai bine n'ară fi ajănsă la Beaucaire.

— Măiere!

— Drămslă are o kolitără, è nevoită a șma drămslă, de oare-ce în lăngslă kanalăslă è slă drămsă mai skărtă.

— Măiere, șneră ne băslă Dămnezeă, cată, askăltă...

Înt' adăvără, se arzi slă tsnetă snăimîntoră într' acela-mă timnă kăndă slă slăclă albăstrăslă inflăkăra toată sala, mi trăsnetslă, deskreskîndă încetă, se nărs kă se depărta kam kă nărero de reă de kasa cea blestemă.

— Iisuse! ȕise Caronta făcȕdu-șȕ crucea.

— Iisuse! zise Carconta fãkindã—mî krãcea.

Într' avela—mî minstã, mî în mizlokãlã avelã tãcheri de spaimã kare ãrmeazã obiãinãitã dãne trãsnete, se aãzi bã-tãndã la ãmã.

Caderousse mî nevastã—sa tresãrigrã mî se prãvirã spãimãntãgî.

— Cine è akolo? strigã Caderousse skãlãndã—se mî stringãndã totã aãrãlã mî biletele ne kari le akoneri kã mã-nele sale.

— Eã! zise glasãlã.

— Cine estî?

— Eî! Dãmnezeãle! Ioannès diamantarãlã!

— Eî bine! dar ce ziceãî, întrebã Carconta k'ãnã sãrisã de spaimã, kã sãnrãam ne Dãmnezeã? . . . eatã kã bãnsãlã Dãmnezeã ni ilã trimate ìnderãtã.

Caderousse kãzã nalidã mî abia trãgãndã—mî sãfletãlã ne skãznãlã seã.

Carconta, din kontra, se skãlã, mî dãkindã—se k'ãnã pasã sigãrã la ãmã, o deskise zikãndã:

— Întrã dargã, domãle Ioannès!

— Pre leãea mea, zise diamantarãlã plinã de ploãrã, nar' kã drakã nã vrea sã mã întorkã la Beaucaire astã searã. Nebãniele vele mãi skãrte sãntã mãi bãne, skãmnãlã meã domãle Caderousse; mî aãgî datã osnitalitatea, o prii-meskã, mî viã sã mã kãlkã la dãmneavoastrã.

Caderousse ìngãrã kãte—va kãvinte stergãndã—mî sã-doarea ce î kãrãea de ne frãnte.

Carconta reinkise ãma întorkãndã keia de doãz orî.

THE HISTORY OF THE

... of the ...
... and ...
... and ...
... and ...

... of the ...
... and ...
... and ...
... and ...

... of the ...
... and ...
... and ...
... and ...

... of the ...
... and ...
... and ...
... and ...

TABLA DE MATERIE.

	<u>Pagina.</u>
XXXIII. Bandiții Romani	3
XXXIV. Arătarea	58
XXXV. Mazzolata	97
XXXVI. Carnavalul Romei	122
XXXVII. Catacombele Sântului Sebastian	156
XXXVIII. Întîlnirea	184
XXXIX. Comesenii	195
XI. Dejunul	225
XLI. Presintarea	241
XLII. Domnul Bertuccio	266
XLIII. Casa de la Auteuil	276
XLIV. Vendeta	287